பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுரம்—47

நகைத்தல் நல்லது

எழுதியது :

வெ. சாமிநாத சர்மா

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்

(தொடக்கம் : 1936)

சென்னை :: புதுக்கோட்டை

முதற்பதிப்பு : மார்ச்சு 1960
உரிமை : மங்களம்—சாமிநாதன் டிரஸ்ட்டைச் சேர்ந்தது.

விற்பனை விநியோகம் :

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்,
புதுக்கோட்டை, திருச்சி ஜில்லா.

ஆசிரியர் :

12, ஸர் முகம்மது உஸ்மான் ரோட்,
தியாகராயநகர், சென்னை - 17.

விலை : ரூ. 1-75

printed at Jeevan Press, Madras-5—(350)

பொருளடக்கம்

எண்		பக்கம்
	பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை ...	4
1.	நகைத்தல் நல்லது ...	5
2.	எனது கல்யாணம் ...	22
3.	எனது மாப்பிள்ளை ...	27
4.	எனது வக்கீல் அண்ணு ...	32
5.	வரன் தேடப் போகிற வக்கணை ...	37
6.	நவராத்திரி கொலுவு ...	43
7.	பாட்டுக் கச்சேரி ...	47
8.	கட்டுரைப் பஞ்சம் ...	53
9.	பெயரின் பெருமை ...	59
10.	கடவுளுக்கு விடுமுறை ...	62
11.	ஜாக்கிரதை ...	69
12.	நல்ல யோகம் ...	78
13.	காந்தி பெயரால் ...	85
14.	பார்க்க வேண்டியவை ...	93
15.	கோணங்கிராயன் குடும்பம் ...	99
16.	தர்ம சங்கடம் ...	110

பிரசுராலயத்தின் வார்த்தை

இந்தப் புத்தகத்தில் வரும் கட்டுரைகளில் இரண்டு முதல் ஒன்பது வரையுள்ள கட்டுரைகள், நீண்ட நாளைக்கு முன்பு எங்கள் ஆசிரியர், பல சஞ்சிகைகளில் எழுதியவையாகும். அவற்றைப் புத்தக வடிவில் கொண்டு வருவதற்காக, முதல் கட்டுரையையும், பத்து முதல் பதினாறு வரையுள்ள கட்டுரைகளையும் எழுதச் செய்து, மொத்தம் பதினாறு நகைச் சுவைக் கட்டுரைகளாக இப்பொழுது வெளி வருகிறது. இந்தக் கட்டுரைகளில் வரும் பெயர்கள் யாரையும் குறிப்பிடுவனவல்ல வென்பதைப் பற்றி நாம் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை.

நகைத்தல் நல்லதென்று வாசகர்கள் கருத வேண்டுமென்பதே எங்கள் ஆசிரியரின் எண்ணம்.

பிரபஞ்ச ஜோதி பிரசுராலயம்.

1

நகைத்தல் நல்லது

உலகத்திலுள்ள சகலமான பேருக்கும் ஒரு யோசனை. உலகத்திலுள்ள அத்தனை பேருக்கும் யோசனை சொல்ல நீ யார், உனக்கென்ன தகுதியிருக்கிறது என்று கேட்கிறீர்களா? வாஸ்தவம். எனக்கே, என்னுடைய நன்மைக்கே யோசனை செய்யத் தெரிந்து கொள்ளாத நான், உலகத்திற்கு என்ன யோசனை சொல்லப் போகிறேன்? அதற்கான தகுதி என்னிடம் ஒன்றுமில்லைதான்.

உலகம் என்பது ஒரு மங்கலச் சொல். மங்கலச் சொல்லோடுதான் எந்த ஓர் எழுத்துப் பணியையும் தொடங்க வேண்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். "உலகம் யாவையும் தாமுளவாக்கலும்" என்றுதானே கம்பனுடைய ராமகாதை தொடங்குகிறது? பெரிய புராணம் மட்டுமென்ன? "உலகெலாம் உணர்ந்தோதற்கரியவன்" என்றுதான் ஆரம்பிக்கிறது. இதனால்தான் நானும் உலகம் என்ற சொல்லை முதலில் வைத்து ஆரம்பிக்கிறேனே தவிர வேறொன்றுமில்லை. உலகத்திற்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அது சந்திரனையும் சூரியனையும் கட்டிப்பிடிக்க முனைந்து வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது; நானோ என்னையே கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளத் தெரியாமல் திகைத்து நிற்கிறேன். உலகத்தில் நான் இருக்கிறேன். ஆனால் என்னில் உலகம் இருக்கிறதா? உலகத்தை நன்றாகப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையென்னவோ எனக்கு நிறைய இருக்கிறது. ஆனால் உலகம் என்னைப் பாராமலல்லவோ இருக்கிறது? ஆகவே, உலகத்திற்கு

எந்த யோசனையையும் சொல்ல நான் முன்வரவில்லை. என் எழுதுகோலோடு உறவு கொண்டிருக்கும் சகோதர சகோதரிகளுக்குத்தான் சில யோசனைகளைத் துணிந்து சொல்ல முன் வந்திருக்கிறேன். கேட்டால் கேட்கட்டும்; விட்டால் விடட்டும். கேட்டால் நல்லது; விட்டால் கெடுதல் இல்லை.

ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாக வைத்துப்பேச விரும்புகிறேன். ஆதலின் முன்னிலை ஒருமைப் பிரயோகத்தைக் கையாளுகின்றேன்.

சகோதரா, ஐந்து பெண்களும் மூன்று பிள்ளைகளுமா உனக்கு? ஒரு பெண்ணுக்குக்கூட இன்னும் விவாகமாகவில்லை யென்றால், பிள்ளைகளுக்கு எங்கே ஆகியிருக்கப்போகிறது? இன்னும் ஒரு வருஷம் ஒன்பது மாதந்தான் நீ உத்தியோகம் பார்க்கலாம். அதற்குப் பிறகு பென்ஷன் பெறும் மாஜி உத்தியோகஸ்தனாகி விடுவாய். அதற்குள் ஒரு பெண்ணுக்காவது, கழுத்தில் மஞ்சள் கயிறு ஏறிப்பார்த்துவிட வேண்டுமென்று நீயும் என்னென்னவோ பிரயத்தனங்கள் செய்து பார்க்கிறாய். ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ஏன் விசாரப்படுகிறாய் ?

மூன்று பிள்ளைகளாயிற்றே, ஒரு பிள்ளையாவது, உன் விசாரத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடியவனாக இருக்கிறானா ? எல்லாம் தறிதலைகள் ! பள்ளிக் கூடத்தில் படித்தென்ன ? உலகத்திலே படிக்காத பிள்ளைகள்! அவர்களுக்காகக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாயா ?

உன் சம்சாரமா ? ஏன் அவள் முகத்தில் எப்பொழுதும் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்துக்கொண்டிருக்கிறது ? தன் பிறந்தகத்திலிருந்து கொண்டு வந்த சீதனச் சொத்திலிருந்து குடும்ப காலட்சேபம் நடக்கிறதாகக் கருதியல்லவோ உன்னை நடத்துகிறாள் ? இதுவும் என் விதியா என்று ஏக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாயா ?

நீ குடியிருக்கும் வீட்டுச் சொந்தக்காரன், நீ கொடுக்க வேண்டிய மூன்று மாத வாடகை பாக்கிக்காக, சமையலறையின் கூரை ஓடுகள் இரண்டைப் பிரித்து விட்டானே எனபதற்காக அவன்மீது கோபமா உனக்கு ?

பிதிரார்ஜித சொத்தாக உன் கிராமத்தில் இருந்து வரும் முப்பது ஸெண்ட் நன்செய் நிலத்தை, வந்த விலைக்கு விற்றுத் தொலைத்து, இந்த வாடகை பாக்கியையும் சில்லரைக் கடன்களையும் தீர்த்துவிட வேண்டுமென்று நீ செய்து வருகிற பிரயத்தனங்களில் ஒன்று கூட பலிக்கவில்லையே என்று ஏன் ஆத்திரப்படுகிறாய்?

இந்த விசாரம், கவலை, ஏக்கம், கோபம், ஆத்திரம் எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுதலை பெற உனக்கு ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன். எல்லாவற்றிற்கும் சிரித்துவிடு. அவ்வப்பொழுது, அதாவது அந்தந்த விசாரமோ கவலையோ ஏற்படுகிறபொழுது சிரி; அல்லது எப்பொழுதும் சிரித்துக்கொண்டிரு.

சகோதரி! உன் பெண், சினிமாவிலே சேர்ந்து நடிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, சதா உன்னை நச்சரித்துக்கொண் டிருக்கிறாளா? அதற்கேற்ற முக வெட்டு அவளுக்கு இல்லை யென்பது உனக்கல்லவோ தெரியும்? பரதநாட்டியமாவது கற்றுக்கொடுத்துத் தொலைக்கலாமென்றால், அவளுடைய இடுப்பின் சுற்றளவு, நாளுக்கோர் அங்குலம் விகிதம் அதிகப்பட்டுக் கொண்டல்லவோ வருகிறது? நீயும் எத்தனையோ மாதங்களாக, அடுத்த வீட்டு ஆண்டாள் மாதிரி ஒரு வைரத் தோடு போட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு உன் புருஷனைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய்; அவரும் முடியாது என்று சொல்ல முடியாமல், பார்ப்போம், பார்ப்போம் என்று உன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே சொல்லி வருகிறாரே, அவருடைய சாமர்த்தியத்தைத்தான் என்னவென்று சொல்வது ? நீ

ஒரு மாமியாராகக் கூடிய அந்தஸ்துக்கு வந்திருக்கிருய்; ஆனுல் ஐயோ, இன்னமும் உன் மாமியார் உயிரோடு இருந்து கொண்டிருக்கிருளே; இதைவிட வேறு என்ன வேதனை வேண்டும்?

அம்மணி, இவைகளுக்காக வெல்லாம் வேதனைப் பட்டுக்கொண்டிராதே; ஏக்கமிட்டு ஏக்கமிட்டு, உன் மனத்தைப் புண்ணுக்கிக் கொள்ளாதே. எல்லாவற்றிற்கும் சிரித்துவிடு. உன் மன அரிப்பு நிச்சயமாகக் குறைந்துவிடும்.

சிரிப்பு என்பது ஓர் அபூர்வ வஸ்து. எல்லாருக்கும் அது கிட்டுவதில்லை. 'சிரித்த முகம்' என்று எல்லாரையுமா சொல்கிருேம்? இல்லை; ஒரு சிலரிடத்தில் மட்டுமே சிரித்த முகத்தைக் காண்கிருேம். அவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில், அவர்களிடத்தில் நம்மையறியாமல் ஒரு வித வாஞ்சை உண்டாகிறது. அவர்களோடு பேசி அவர்களுடைய சிநேகத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையும் உண்டாகிறது. இதனுல் சிரிப்புக்கு ஒருவித வசீகர சக்தி இருக்கிறதென்று தெரிகிறதல்லவா?

ஆனுல் யார் சிரித்தாலும், எப்படிச் சிரித்தாலும், எப்பொழுது சிரித்தாலும் அதற்கு வசீகரிக்கும் சக்தி இருக்கிறதென்று சொல்ல முடியாது. கேளுங்கள்.

என்னுடைய பாட்டியின் முப்பத்திரண்டு பற்களில் ஆறு பற்கள்மீது, என் பாட்டனுர், அவர் மாமியார் வீட்டுக்கு ஒரு சமயம் போயிருந்தபோது, தன் கைவரிசையைக் காட்டிவிட்டாராம். என் பாட்டி அப்பொழுது சின்னவள் தானே?—ஏதோ எதிர்த்துப் பேசினுளாம். கன்னத்தில் ஓங்கி ஓர் அறைவிட்டிருக்கிருர். ஆறு பற்களை அவருக்குக் காணிக்கை செலுத்திவிட்டாள் அந்தச் சிறு வயதிலேயே என் பாட்டி. பிறகு ஒவ்வொரு பல்லாக சொத்தை பிடிக்க ஆரம்பித்தது. இதனுல் வரிசைக் கிரமத்தில் பதினேழு பற்களை,

பல் வைத்தியருக்கு தக்ஷிணையோடு தானஞ் செய்துவிட்டாள். வெற்றிலை பாக்கு இல்லாமல் அவளால் ஒரு நிமிஷங்கூட இருக்க முடியாது. சதா அசை போட்டுக்கொண்டே யிருப்பாள். இதனால் அவளுடைய நான்கு கடைவாய்ப் பற்கள் உருத்தெரியாமல் தேய்ந்து மாய்ந்து போய்விட்டன. என் சிறிய பாட்டனார் மகன், அதாவது அவளுடைய மைத்துனன் மகன், எப்பொழுதோ ஒரு சமயம் வீட்டுக்கு வந்து மூன்று நாட்களுக்கு மேல் தங்கிவிட்டானாம். அவளுக்கு இது சகிக்கவில்லை. நான்காவது நாள் அவனுக்கு இலையில் சோற்றைக் கொட்டிவிட்டு., அவனைப் பார்த்ததும் பாராததுமாய் பல்லை நறநறவென்று கடித்திருக்கிறாள். கடி பொறுக்கமாட்டாமல் மூன்று பற்கள் அவள் திருப் பாதகமலங்களில் சரணாகதியடைந்துவிட்டன. இரண்டு பற்கள் எப்படி எப்பொழுது காணமற் போயின என்பது அவளுக்கே தெரியவில்லை. ஆக இப்பொழுது நிரந்தரமாக இருப்பது பொக்கை வாய்தான். 'பொக்கை வாய்ப் பாட்டி' என்றுதான் நான் அழைப்பேன். அவள் சிரித்தால், அழுகிறாளா சிரிக்கிறாளா என்பது எனக்குத் தெரிவதில்லை. அவளையே கேட்டுவிடுவேன், 'பாட்டி, நீ சிரிக்கிறாயா? அழுகிறாயா?' என்று. 'சிரிக்கிறேண்டா கண்ணு' என்று அவள் சொன்ன பிறகுதான் அவள் சிரிக்கிறாளென்று எனக்குத் தெரியும். அவளைப் போன்றவர்கள்—பொக்கை வாயர்கள் — சிரிப்பிலே என்ன வசீகர சக்தியைக் காண முடியும்?

ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளியாகப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறாள் மனைவி. அவளைப் பார்க்கச் செல்கிறான் கணவன். அவனைப் பார்த்ததும் அவள் சிரிக்கிறாள். அந்தச் சிரிப்பிலே வசீகர சக்தி இருக்கிறதென்று சொல்ல முடியுமா?

தன் மனைவியின் ஒற்றைவடச் சங்கிலியை அவசரமாக அடகு வைத்து முப்பது ரூபாய் பெற்றுக்

கொண்டு அவசரமாகக் குதிரைப் பந்தயத்திற்குச் சென்ற கோணங்கிராயன், அந்த முப்பது ரூபாயையும் அங்கேயே அவசரமாக அழுதுவிட்டு, வீடு திரும்பும் நோக்கத்துடன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு, பந்தய மைதானத்திற்கு வெளியே வருகிறுன். அப்பொழுதுதான், வீட்டுக்குப் போக, கையிலே காசில்லை என்ற நினைவு அவனுக்கு வருகிறது. சுற்று முற்றும் பார்க்கிறுன். யாரோ ஒருவன் தென்படுகிறுன். அவனை எப்பொழுதோ பார்த்தமாதிரி, எங்கேயோ பார்த்தமாதிரி இருக்கிறது. அவனை, ஒரு கால் ரூபாய், கைமாற்ருகக் கேட்டுப் பார்க்கலாமென்று அவனை அணுகுகிறுன் நம்மள் கோணங்கிராயன். அவனைத் திடீரென்று கேட்கலாமா? அவனுடைய சௌக்கியத்தை யல்லவோ முதலில் விசாரிக்கவேண்டும்? அப்படி விசாரிக்கிறபோது, முகத்தில் பலவந்தமாகச் சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொள்கிறுன். அந்தச் சிரிப்பில் வசீகரம் இருக்க முடியுமா?

கரியை அப்பிப் பூசிக்கொண்டிருக்கிற மாதிரி நிறமுடைய என் நண்பன் ஒருவன் இருக்கிறுன். அவனைக் காக்காய் என்று எல்லோரும் அழைப்பார்கள். காக்கைக்காவது கழுத்தில் கொஞ்சம் வெளுப்பு இருக்கும். என் நண்பனுக்கோ அது கூட இல்லை. அமாவாசையன்று பாதிராத்திரியில் திடீரென்று என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் வந்துவிட்டதாம். வந்துவிட்டான் வீட்டுக்கு. தெருக்கதவைத் தடதட வென்று தட்டினுன். யாரோ, என்ன அவசரமோ என்று படுக்கையிலிருந்த 'டார்ச்லைட்' டைக்கூட எடுத்துக்கொள்ளாமல் அவசரமாக ஓடிப்போய், கதவைத் திறந்தேன் 'என்னடா சாமு' என்ருன் சிரித்துக்கொண்டே. அந்தச் சிரிப்பிலே அவன் கோரைப் பற்கள் மூன்று மட்டுந்தான் தெரிந்தன. நான் பயந்துபோய் மூர்ச்சையாகாமல் இருந்தேனே, அது என் சம்சாரம் செய்த பாக்கியம்.

அவனுடைய அந்த இருட்டுச் சிரிப்பிலே எள்ளு மூக் களவு வசீகர சக்தியையாவது பார்க்க முடியுமா ?

என் மகனுடைய 'டியூஷன்' வாத்தியார், மாதம் பிறப்பதற்குப் பத்து நாட்கள் முந்தியே, முன்பண மாகப் பத்துரூபாய் தேவையென்று பல்லிளித்துக் கொண்டு என்முன்னே வந்து நிற்கிறுர். இளிப்பதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல் சிரிக்கிற மாதிரி முகத்தை வைத்துக்கொள்கிறுர். அவருடைய சிரிப்பிலே சீரகத் தின் அளவு வசீகரமாவது இருக்கிறதா என்று நீங்களே பார்த்துச் சொல்லுங்கள்.

பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று பாருங் கள். அங்குள்ள அத்தனைபேரும் சிரிக்கத்தான் செய் கிறுர்கள். அவர்கள் சிரிப்பைப் பார்த்தால் நமக்கு அழுகைதான் வருகிறது; அவர்கள் மீது இரக்கம் உண்டாகிறது. அவர்களுடைய சிரிப்பிலே வசீகர சக்தி இருக்கிறதென்று சொல்ல முடியுமா ?

இப்படி வசீகரமில்லாத சிரிப்பு வகைகளை அடுக் கிக் கொண்டு போகிறீர்களே, எந்தவகையான சிரிப் பிலே, யாருடைய சிரிப்பிலே வசீகர சக்தி இருக்கிற தென்று சொல்லித் தொலையுங்கள் என்று சலிப்புத் தோன்றக் கேட்கிறீர்களல்லவா, கேளுங்கள்.

புதிய தம்பதிகளின் சிரிப்பிலே எத்தகைய ஆகர்ஷண சக்தி இருக்கிறது ? பரஸ்பரம் ஒருவரை யொருவர் அறிந்து கொள்வதற்கும், இருவரும் இணைந்து வாழ்வதற்கும், இந்தச் சிரிப்பு எவ்வளவோ உதவியாயிருக்கிறதல்லவா ?

சொல்லொணுத வேதனைப்பட்டு குழந்தையைப் பெற்றதும், தாயாரின் முகத்திலே ஒருவித மலர்ச்சி உண்டாகிறது; பக்கத்திலே படுக்க விட்டிருக்கும் குழந்தையைத் தலைசாய்த்துப் பார்க்கிறுள். அவளை யறியாமல் அவள் உதட்டில் புன்சிரிப்பு வந்து விளை யாட ஆரம்பிக்கிறது. அந்தச் சிரிப்பு, தாய்மையின்

பெருமித உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிற தல்லவா ?

குழந்தை தூங்குகிறபோது சிறிது உற்றுக் கவனியுங்கள். முகத்திலே எவ்வளவு அழகான புன் சிரிப்பு! கள்ளங் கபடமற்ற உள்ளத்தை வெளிப் படுத்துகின்ற அந்தப் புன்சிரிப்பைப் பார்த்தவுடன் அந்தக் குழந்தையை எடுத்து அணைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை நம்மையறியாமலே நமக்கு உண்டாகிறதல்லவா ?

அந்தக் குழந்தை விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற போது, சிரிக்கிற சிரிப்பிலே எவ்வளவு வசீகர சக்தி இருக்கிறது !

ஆக, குழந்தை—பொதுவாக எல்லாக் குழந்தை களும்—தூங்குகிறபோதும், விழித்துக்கொண்டிருக் கிறபோதும், யாரையும் வசீகரிக்க வல்ல சிரிப்பின் ஊற்றுக் களமாயிருக்கின்றன.

குழந்தையின் மழலைச் சொல்லைக் கேட்கிற போதெல்லாம், தாயார், 'கலுக் கலுக்' கென்று சிரிக்கி ருள். அப்பொழுது அவள் இதயத்திலிருந்து பொங்கி வரும் ஆனந்தத்தை அந்தச் சிரிப்பு வெளிப்படுத்து கிறது.

தாயார் மட்டுமென்ன, பொக்கைவாய்ப்பாட்டிகூட அந்த மழலைச் சொல்லைக் கேட்டுச் சிரிக்கிறபோது, அதில் சிறிது வசீகர சக்தி இருக்கத்தான் செய்கிறது. பாட்டிமாரின் சிரிப்பிலேகூட வசீகர சக்தியை ஊட்ட வல்ல குழந்தைகளின் தூய உள்ளப்பாங்கை உலகம் அறிந்து பின்பற்றுமானல், பாட்டிமார்களுக்கும், பாட் டன்மார்களுக்கும் பல் விழாது; மயிர் நரைக்காது; கூனல் ஏற்படாது; மூக்குக் கண்ணாடியின் அவசியமும் இராது; அதாவது எல்லோரும் இளமையோடிருப்பர்.

உத்தியோகத்திற்காக விண்ணப்பத் தாள்களை எழுதி எழுதி அனுப்பியும், படிகள் ஏறி ஏறி இறங்கி யும் கை கால்கள் சோர்ந்து போன ஒருவனுக்கு, ஏதா

வது ஓர் உத்தியோகம் கிடைத்துவிட்டால், அவன், தன் அதிருஷ்டத்தை நினைத்து நினைத்துச் சிரிக்கிற சிரிப்பிலேகூட ஒருவித அழகு இருக்கவே செய்கிறது.

முப்பத்திரண்டு வயதான தன் பெண்ணுக்கு மூன்று வருஷமாக வரன் தேடியும், முப்பத்தேழு ஜாதகங்களைப் பார்த்தும், எதுவும் பொருத்தமாக அமையவில்லை யென்று சோதிடர் சொல்வதைக் கேட்டு, அந்தச் சோதிடர்மீது ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு தகப்பனரிடம், அந்தச் சோதிடரே புதிதாக ஒரு ஜாதகத்தைக் கொடுத்து இது பொருந்துகிறதென்று சொல்லுகிறபோது அவர்—அந்தத் தகப்பனர்—அடைகிற ஆனந்தம், அந்த ஆனந்தத்தினல் அவருக்கு உண்டாகிற சிரிப்பு இருக்கிறதே அதற்கு அலாதியான மகிமையுண்டுதான். ஜாதகம் பொருந்தினலும், பிள்ளையாண்டான் பொருத்தமானவனுயிருக்கிருனு வென்பதைப் பின்னுடியல்லவோ அவர் பார்க்கப் போகிருர். அது வேறு இலாகாவிற்குச் சென்று காத்துக்கிடக்க வேண்டிய நிலையல்லவா ?

வெகு நாட்களாகக் குடிக் கூலிக்கு இடம் அகப்படாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்து, இருபத்தைந்து ரூபாய் வாடகையில் இரண்டு அறையுள்ள ஓர் ஒதுக்கிடம் காலியாக இருக்கிறதென்று கேள்விப்படுகிறவன், தனக்கு விதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனை, ஆயுட்கால சிறைவாசத் தண்டனையாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறதென்று அறிவிக்கப்படுகிறவன், தண்டனைக்காலம் முடிவதற்கு முந்தியே விடுதலை பெற்று சிறைச்சாலையிலிருந்து வெளியே வருகிறவன், கடன்காரனை நேரில் சந்தித்தும், அவனைப் பாக்கி கேட்க வொட்டாமல் சாமர்த்தியமாகப் பேசி அவனிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்கிறவன், புரோகிதஞ் செய்யும் மாமனரிடமிருந்து எதிர்பாராத விதமாக இருபத்தைந்து ரூபாய்க்கு மணியார்டர் பெறும் படித்த மாப்பிள்ளை,

இப்படிப்பட்டவர்கள் அடையும் சந்தோஷம், அந்தச் சந்தோஷம் அள்ளிக் கொட்டும் சிரிப்பு, இவற்றிற்குத் தனிப்பட்டதொரு வசீகர சக்தி இல்லையென்று யாராவது சொல்ல முடியுமா? இவற்றிற்கு அடித்தளமாயமைந்திருக்கிற இதயம் எத்தகையதென்பது வேறு விஷயம்.

பொதுவாக, சிரிப்புக்கு ஒரு புனிதத் தன்மை கொடுத்துப் பேச வேண்டுமானால், எந்த இதயம் காமக் குரோதமாகிய ஆறு பகைவர்களுக்கு இருப்பிடமாயில்லையோ, எந்த இதயம் அன்பின் ஊற்றாயிருக்கிறதோ, அந்த இதயத்திலிருந்து பிறக்கிற சிரிப்பில் ஒரு தனிச் சோபையைக் காணலாம். அப்படியே முதிர்ந்த அறிவும், அந்த அறிவுக்கேற்ற பணிவுமுடையவர்கள், உயிரினும் பெரிதாக ஒழுக்கத்தை மதித்து நடக்கிறவர்கள், இயற்கையோடியைந்த வாழ்க்கையில் இன்பம் நுகர்கிறவர்கள், பலதுறை அடிமைத் தனத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு விடுதலை வாங்கித் தர உழைக்கிறவர்கள், பிறர் துயரைத் தங்கள் கண்ணீரினால் கழுவி விடுகிறவர்கள் ஆகிய இப்படிப்பட்டவர்கள் சிரிக்கிறபோது கூர்ந்து கவனியுங்கள். இவர்களுடைய சிரிப்பில் ஒருவித தெய்விகத் தன்மை ஒளிவிட்டு வீசுவதைக் காண்பீர்கள்.

சிரிப்பில் எத்தனை வகையுண்டென்று தெரியுமா உங்களுக்கு? குறட்டையில் எத்தனை வகையுண்டோ அத்தனை வகையுண்டு சிரிப்பிலும். அதிர்வேட்டுச் சிரிப்பு, ஆகாசவாணச் சிரிப்பு, கணீர் சிரிப்பு, கள்ளச் சிரிப்பு, காதற் சிரிப்பு, குதிரைச் சிரிப்பு, குபு குபு சிரிப்பு, கெக்கெக்கே சிரிப்பு, நமட்டுச் சிரிப்பு, பக் பக் சிரிப்பு, இப்படி எத்தனையோ வகை. இவற்றுள் எதை நம்பினாலும் நம்புங்கள், நமட்டுச் சிரிப்பு இருக்கிறதே அது மகா ஆபத்தானது; அதில் ஒரு கணம் வசியப் பட்டிருந்தால் கூட போதும், நிலை தடுமாறி நிற்க

வேண்டியதுதான். நாம் அசடா, சமர்த்தா என்று நம்மையே நாம் பார்த்துக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமைக்கு அது நம்மை உட்படுத்திவிடும். கள்ளச் சிரிப்பும் ஏறக்குறைய இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்ததுதான். ஆனால், நம்முடைய புத்திசாலித்தனத்தைச் சிறிது உபயோகப்படுத்திப் பார்த்தோமானால், கள்ளச் சிரிப்புக்காரனுடைய உள்ளத்தை ஒருவாறு பார்க்கலாம். அப்படிப்பட்டவனிடத்தில், நாம் முன்னெச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொள்வது நல்லது. மற்ற வகைச் சிரிப்புகளினால் யாருக்கும் எந்த விதமான ஆபத்தும் உண்டாகாது; தொந்தரவும் இராது. அவற்றில் சிலவற்றைச் சகித்துக் கொள்ள நமக்குக் கொஞ்சம் பொறுமைதான் வேண்டும்.

சில சமயங்களில் நாம் சிரிப்பது, நமக்கே ஆபத்தாக வந்து முடிவதுண்டு. மகாபாரத யுத்தம் மூளுவதற்கு மூலகாரணமா யமைந்தது துரோபதையின் சிரிப்பல்லவோ? சீன சரித்திரத்திலே கூட இப்படி ஓர் அரசியின் சிரிப்பு, ராஜ்யத்திற்குப் பெரு நெருப்பாகி விட்டிருக்கிற செய்தியைப் படிக்கிறோம். இது நிகழ்ந்தது கிறிஸ்து சகத்திற்குச் சுமார் ஏழு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முந்தியென்று சரித்திரக்காரர்கள் காலவரையறை செய்திருக்கிறார்கள்.

சிரித்துக் கொண்டே ஒருவரைப் புகழ்தலும் கூடாது; இகழ்தலும் கூடாது. முன்னதனால், நாம் தவறாகக் கருதிக் கொள்ளப்பட்டு விடுவோம். நாம் மனப்பூர்வமாகப் புகழவில்லையென்று தெரிந்துவிட்டால், பிறகு நம்முடைய எந்த ஒரு சொல்லுக்கும் மதிப்பே இராது. சிரித்துக் கொண்டே இகழ்ந்து பேசினால், நம் உயிருக்கு ஆபத்துண்டாதலும் கூடும். காரசாரமாக ஒருவனைத் திட்டிவிட்டால் அவனும் நம்மைக் காரசாரமாகத் திருப்பித் திட்டிவிட்டுத் திருப்தி யடைந்து போவான். சிரித்துக் கொண்டே குத்த

லாகப் பேசினுல் யாருக்குமே ஆத்திரம் வரத்தான் செய்யும். அந்த ஆத்திரத்தில் அவன் ஏதும் செய்யக் கூடுமல்லவா ?

சிரித்துக் கொண்டே ஒருவன் நம்மோடு சிநேகம் செய்து கொள்ள வருவாஞகில் அவனிடத்தில் நாம் உஷாராயிருக்க வேண்டும். அவன் ஏதோ சுயகாரிய மாகத்தான் நம்மோடு உறவு கொண்டாட வந்திருக் கிருன். அவன் காரியம் முடிந்தவுடன் நம்மைவிட்டுப் போய் விடுவான். அவனுடைய சிநேகம் நீடித்திராது. அவன் நினைத்து வந்த காரியம் நினைத்தபடி முடிய வில்லையாஞல், நம்மைப் பரம விரோதியாகக் கருதத் தொடங்கிவிடுவான்; நமக்குத் தீங்கு விளைவிக்க முற் பட்டால் ஆச்சரியப்பட வேண்டியதில்லை.

ஒருவனுடைய குடிப் பிறப்பைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமாஞல், அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரியுமென்று சொல்லுவார்கள். அதா வது நற்குடிப் பிறந்தவன், எப்பொழுதும் நகை முகத் தோடு இருப்பான். அவன் பார்வையிலே கனிவு இருக்கும்; அவன் பேச்சிலே இனிமை இருக்கும். அவன், இரக்க உணர்ச்சியோடு கூடியவஞயிருப் பான்; மறந்தும் பிறரை இகழ்ந்து பேச மாட்டான். அவனைப் பார்த்த மாத்திரத்தில், அவனுடைய தொடர்பு நமக்கு என்றென்றும் இருந்து கொண் டிருக்க வேண்டுமென்ற ஆசையே நமக்கு உண்டா கும். "நகை, ஈகை, இன்சொல், இகழாமை நான்கும், வகை என்ப வாய்மைக் குடிக்கு" என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாக்கு இங்குச் சிந்திக்கற்பாலது.

வாழ்க்கையானது, வெறும் வறண்ட பாலைவன மாக இருக்கக் கூடாதென்பதற்காகத்தான், துன்ப மும் துயரமுமே மிகுதியாகவுள்ள புதர்க்காடாகிவிடக் கூடாதென்பதற்காகத்தான், ஆண்டவன், சிரிப்பென் னும் பசும்புற்றரையைப் படைத்திருக்கிருன். இந்த

ஒன்றை மட்டும் படைக்க மறந்துவிட்டு, மற்ற எல்லாவற்றையும் படைத்திருந்தாலும், அவனுடைய படைப்புத் தொழில் முற்றுப் பெற்றதாகக் கருதப்படமாட்டாது. ஏனென்றால், சிரிப்பில்லாமல் மனிதனை மட்டும் படைப்பது, பலகணிகளில்லாமல் வீட்டைக் கட்டுவது போலாகும். அந்த வீட்டினால் யாருக்கு என்ன பயன்?

நகைச்சுவையில்லாத மனிதன், மற்றவர்களுக்குப் பிரயோஜனப்படாதவனாயிருப்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்; அவனுக்கே அவன் பயனுள்ளவனாயிருப்பானா என்பது சந்தேகம். அதாவது, அவனுக்கே அவனுடைய நல்வழி இன்னதென்று புலப்படாது. ஏனென்றால் அவனுக்கு—நகைச் சுவை பெறாத அந்த மனிதனுக்கு—உலகம், இருள் மயமாகவே தோன்றும். அவனுக்கு எதிலும் ருசியிராது; யாரிடத்திலும் நம்பிக்கையிராது; எங்கும் அருவருப்பான முகங்களே தென்படும். அவன், தன்னம்பிக்கை இழந்தவனாய், சதா எரிந்து விழும் உருவமாய், பொறாமையின் உறையுளாய், நோய் நொடிகளின் இருப்பிடமாய் உலவி வருவான். சுருக்கமாக, அவனைப் பொறுத்த மட்டில், பகல், இரவாகவே இருக்கும். "நகல் வல்லர் அல்லார்க்கு மாயிருஞாலம், பகலும் பால் பட்டன்று இருள்" என்பதல்லவோ வள்ளுவத்தின் வாசகம்?

இங்ஙனம் மனித வாழ்க்கையில் வெளிச்சம் படரச் செய்கின்ற சாதனமாயிருப்பதனால்தான், நகைச்சுவைக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பேசியிருக்கின்றனர் நமது முன்னோர். சிங்காரம், வீரம், கருணை, அற்புதம், நகை, பயம், பீபற்சம், ரௌத்திரம், சமநிலை என்னும் ஒன்பது சுவைகளின் வரிசையில் இந்த நகைச் சுவை இடம் பெற்றிருக்கிறதல்லவா? கவிஞனோ, ஓவியனோ, நடிகனோ, தன் தன் படைப்பில், நகைச் சுவையை, ஏதேனும் ஒரு சந்தர்ப்பத்திலாவது

புகுத்திப் பேசாது போனல், அந்தப் படைப்பு, சோபித மடைவதில்லை. கம்பனுடைய ராம காதை போன்ற காவியங்களிலும், கோயில்கள் முதலியவற்றில் தீட்டப் பெற்றிருக்கும் வண்ண ஓவியங்களிலும் நகைச் சுவை ஒளிர்வதைக் காண்கிறோம். நாடகத்தில், நகைச் சுவையை நல்க வல்ல விதூஷகன், இன்றியமையாத ஒரு பாத்திரமாக, வெகு காலந்தொட்டு இருந்து வந்திருக்கிறன். அரசவையிலும், விதூஷகன் என்னும் விகட கவி ஒரு கௌரவமான ஸ்தானம் கொடுக்கப் பட்டு வந்திருக்கிறன். உண்மையில், அரசனுடைய அந்தரங்கத் தோழனுக இருக்கிறவன் இவனே. அந்தப்புரக் கதவுகள் உள் பக்கம் தாளிட்டுக் கொண்டு விட்ட காலத்திலும், போர்க்களத்தில் புறமுதுகு காட்டவேண்டிய நிலை ஏற்பட்ட போழ்தும், அரசனுக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறவன் இந்த விகடகவி. இதனுல் இவன் பல திறப்பட்டபுலவனுகவும், பலதுறை அனுபவமுடையவனுகவும் இருக்கவேண்டுமென்பது சித்தமாகிறது.

சாதாரணமாக எல்லோரும் சிரிக்கலாம். எல்லோராலும் பிறரைச் சிரிக்க வைக்கமுடியாது. அதிலும், தான் சிரிக்காமல் மற்றவர்களைச் சிரிக்கவைப்பது கொஞ்சம் கடினம். ஆனுல் அதில்தான் உண்மையான நகைச் சுவையைக் காணமுடியும். தான் சிரித்துக் கொண்டே மற்றவர்களைச் சிரிக்க வைக்க முயலுகிறவன், ஒரு கையால் சாப்பிட்டுக்கொண்டே மற்றெரு கையால் சாப்பாடுபோடுகிறவன் மாதிரி. அப்படி ஒரு கையால் போடுகிற சாப்பாட்டில் ஏதேனும் ருசி காண முடியுமா ?

தான் சிரிக்காமல் மற்றவர்களைச் சிரிக்க வைக்க வேண்டு மென்ருல், உடல், பலமுடையதாகவும் தூய்மையுடையதாகவும் இருந்தால் மட்டும் போதாது; ஆத்மா, ஆரோக்ய முடையதாகவும் பரிசுத்தமுடைய

தாகவும் இருக்கவேண்டும். ஆத்மாவின் ஆரோக்கிய நிலையிலிருந்துதான் நகைச்சுவை பிறக்கிறதென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். ஆரோக்கியமில்லாத ஆத்மா, அவலச் சுவையைத்தான் நல்கும்.

ஒரு ரகசியம் உங்களுக்குத் தெரியுமா ? வெகு நாட்களாகவே, இதை உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டு மென்பது என் ஆவல். நீங்கள் அழுதால்தான் மற்ற வர்கள் அழுவார்கள்; ஆனால் நீங்கள் சிரித்தால் மற்ற வர்கள் சிரிக்கமாட்டார்கள். 'நான் சிரிக்கிறேன்; மற்ற வர்கள் ஏன் சிரிக்கவில்லை' என்று நீங்கள் கோபித்துக் கொள்ள முடியுமா ?

அப்படி அவர்கள் சிரிப்பார்களானால், அதற்காக நீங்கள் சந்தோஷப்பட முடியாது; சந்தோஷப்படவேண் டாமென்றுகூட உங்களுக்குச் சொல்லுவேன். ஏனென் றால், அவர்கள் உங்கள் சிரிப்பைக் கேட்டுச் சிரிக்க வில்லை; உங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார்கள். வெள்ளை யாகச் சொல்லவேண்டுமானால் உங்களை ஏளனம் செய் கின்ற முறையில் சிரிக்கிறார்கள். அதைப் பார்த்தோ, கேட்டோ நீங்கள் சந்தோஷமடையலாமா ? ஆதலின் உங்கள் பேச்சிலோ, எழுத்திலோ உண்மையிலேயே நகைச்சுவை ததும்பி நிற்கவேண்டுமானால், அந்தச் சுவையை அனுபவிக்கின்ற முறையில் மற்றவர்கள் சிரிக்கவேண்டுமானால், முதலில் ஆத்ம பரிசுத்தம் பெறுங்கள்; உலகமென்னும் பள்ளிக்கூடத்திலே படி யுங்கள்; முற்காலத்துப் பெரியோர்கள், நெருக்கடியான நிலைமைகள் ஏற்பட்ட போழ்தெல்லாம் எப்படி அவற் றைத் தங்கள் சிரிப்பினாலும், சிரிப்பை அடிப்படையா கக் கொண்ட சொல்லினாலும் சமாளித்திருக்கிறார்க ளென்பதைக் கல்வி வாயிலாகவோ, கேள்வி வாயிலா கவோ தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

மனிதனுக்கும் மிருகத்துக்கும் எத்தனையோ வேற் றுமைகளுண்டென்றாலும், ஒரு வேற்றுமையைப் பற்றி

மட்டும் இங்குச் சொல்லிக் காட்டுதல் பொருத்தமா யிருக்கும். மனிதன், சகிப்புத் தன்மையை மீறிய அளவுக்குத் துன்பத்தை அனுபவிக்கிறபோது; சிரித்து விடுகிருன்; மிருகமோ, அந்த நிலையில் கண்ணீர் விடு கிறது; கதறியழுகிறது. அதுபோலவே, மனிதன், கோபத்தின் உச்சியில் ஏறி நிற்கிறபொழுது, சிரித்து விடுகிருன்; அதே நிலையில் மிருகமானது, மூச்சிலே அனல் கக்க முட்டுகிறது; துள்ளிப்பாய்கிறது. சிரிக் கத் தெரிந்திருந்தால் சிரித்திருக்குமோ என்னவோ? ஆனல் அது மிருகமல்லவா?

சிரிப்பினுல் எத்தனையோ வகை நன்மைகளுண்டு. இதை அனுபவத்தில் பார்க்கலாம். பகலில், சோம் பேறித்தனம் உங்களை அடிமை கொள்ளப் பார்க் கிறதா? சிரிப்பினுல் அதனை அடிமை கொண்டுவிடுங் கள். இரவில் தூக்கம் வரவில்லையா? சிரித்துக் கொண்டே உலவிக்கொடுங்கள். மனத்தில் ஏதோ ஒரு வேதனை புகுந்துகொண்டு உங்களை உலுக்கி வரு கிறதா? சிரியுங்கள். அஜீரணத்தால் அவஸ்தைப் படுகிறீர்களா? உரக்கச் சிரியுங்கள். பிச்சைக்கார னுக்கு ஒருபிடி அரிசிபோட உங்களுக்குச் சக்தி இல் லையா? சிரித்துக்கொண்டே இல்லையென்று சொல்லுங் கள். அவன் உறுத்து உறுத்துப் பார்த்துவிட்டுத் திரும் பிச் செல்லமாட்டான்; சிரித்துக் கொண்டே திரும்பிப் போய் விடுவான். நீங்கள் அலுவல் பார்க்குமிடத்து அதிகாரி உங்களை அகாரணமாகக் கோபித்துக்கொள் கிருரா? பதில் பேசாமல் வெறுமனே சிரியுங்கள். அவர் கோபம் தணிந்துபோகும். நல்லவர்கள் பரிச்சயத் தைப் பெறவேண்டுமென்றும், நான்குபேர் மத்தியிலே பழகிப் பெரிய மனிதனுகவேண்டுமென்றும் ஆசைப் படுகிறீர்களா? உங்கள் முகம் எப்பொழுதும் சிரித்த முகமாயிருக்கட்டும். இப்படி ஒன்ரு இரண்டா, எத்த னையோ அனுகூலங்களை நீங்கள் அடையலாம்.

ஆனால் ஓர் எச்சரிக்கை. எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் நீங்கள் தனியாயிருந்து சிரித்துக்கொள்ளாதீர்கள். பார்க்கிறவர்கள், உங்களுக்கு ஏதோ மூளைக் கோளாறு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று கருதிவிடுவார்கள்; உங்கள்மீது வைத்த கருணையினால், உங்களைப் பலவந்தமாக அழைத்துக்கொண்டுபோய் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் விட்டாலும் விட்டு விடுவார்கள். ஆகவே, யாரைப் பார்த்தாவது சிரியுங்கள்; ஆனால் எப்பொழுதும் சிரியுங்கள்.

பொதுவாகவே, அறிவைத் துலக்கப்படுத்திக் கொள்ள, ஆன்மாவை உயர்ந்த நிலையில் வைத்துக் கொள்ள, உடம்பில் வியாதிகள் வராமல் தடுத்துக் கொள்ள நகைத்தல் நல்லது.

2

எனது கல்யாணம்

எனக்குக் கல்யாணம் ஆகி ஒரு தலைமுறைக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. ஆனால் இப்பொழுது அதனை நினைத்துக்கொண்டால் கூட, என் தலை முடிச்சிலே மல்லிகைச் சரம் சுற்றிக்கொள்கிறது; என் மார்பிலே சந்தனம் கமகமவென்று வாசனை வீசுகிறது; புது வேஷ்டி, என் இடுப்பிலே புதிய புதிய வரிகளைப்போட ஆரம்பித்துவிடுகிறது. 'மாப்பிள்ளை ஸார்' என்று யாரோ என்னைக் கூப்பிடுவது போலவும், 'நான் மாப் பிள்ளையா யிருக்கிறபோது என்னை இப்படித் தொந் தரவு படுத்தலாமா' என்கிற பாவனையில் நான் அவர்களை அலட்சியமாகத் திரும்பிப் பார்ப்பது போலவும் நினைவு உண்டாகிறது. மறுபடியும் ஏன் கலியாணம் பண் ணிக் கொள்ளக்கூடாது என்றுகூடத் தோன்று கிறது. ஆனால் என் எஜமானி சம்மதிப்பாளா ?—நடு விலே ஒரு வார்த்தை. இது ஸ்திரீ சுதந்திர காலம் புருஷர்கள் யாருமே, மனைவிமார்களை எஜமானிகள் என்றுதான் அழைக்கவேண்டும். அப்படி அழைக்கா விட்டால், ஸ்திரீகளெல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து கூட் டம்போட்டு சத்தியாக்கிரகம் செய்யப்போவதாக பய முறுத்தினால் என்ன செய்வது? என் எஜமானியும் கிழவியாகி விட்டாள். எனக்கும் இனி பாலியம் திரும் பாது. காயகல்ப சிகிச்சை செய்துகொள்ளலாமா வென்று என் நாயகியைப் பார்த்தால் எண்ணம் உண் டாகிறது. ஆனால்—?

எனக்குத் திடீரென்று தான் விவாகம் நிச்சயமா யிற்று. திங்கட்கிழமை முகூர்த்தம். ஞாயிற்றுக்

கிழமை ராகு காலத்திற்கு முன்னர், எனக்கு இப்பொழுது மனைவியாக வாய்த்திருக்கிற பெண்ணைக் கொடுப்பதாக நிச்சயமாயிற்று. இந்த அவசரத்தில், நான் பெண்ணைப் பார்த்து என் சம்மதத்தைத் தெரிவிக்க அவகாசம் எங்கே? தவிர, இந்தக் காலத்து மோஸ்தரா? எங்கள் காலத்தில் பெற்றோர்கள் கீறின கோட்டைத் தாண்டி நாங்கள் போக மாட்டோம்.

எப்படியோ எங்கள் இருவரையும் முகூர்த்த மணையில் உட்கார வைத்தார்கள். என்னோடு வாழ்க்கைக் கப்பலிலே சேர்ந்து பிரயாணஞ் செய்யப் போகிறவள் எப்டித் தான் இருக்கிருள் என்று பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு. ஆனுல் எப்படிப் பார்ப்பது இத்தனை பேரும் சுற்றிக்கொண்டு என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பொழுது? எனக்குப் புரோகிதராக வாய்த்தவரும் என்மாதிரி மனச் சஞ்சலம் அடைந்தவர் போலிருக்கிறது. இந்த ஜாடை தெரிந்து கொண்டுதான், 'மாப்பிள்ளை, கொஞ்சம் நெருங்கி உட்காரனும்' என்ருர். அவர் கொஞ்சம் என்ருர். நான் அதிகம் நெருங்கி உட்கார்ந்தேன். ஆனுல் அவளும் அதிகம் நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள். எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்துவிட்டார்கள்.

ஹோமத்தீ வளர்க்க ஆரம்பித்து விட்டார் புரோகிதர். என்னென்னவோ மந்திரங்களை யெல்லாம் சொன்னுர். ஆனுல் என் வாய்தான் முணுமுணுத்தது. என் மனமோ, பக்கத்திலேயுள்ள உருவத்தைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பிரதட்சணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தது. ஹோமப் புகை வரவர அதிகமாகி விட்டது. என் கண்களில் நீர் தாரை தாரையாக வடிய ஆரம்பித்தது. கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்ளப் பக்கத்திலே துண்டு ஒன்றையுங் காணும். ஏதோ மறந்தவன் போல் பக்கத்திலே உட்கார்ந்திருந்த என் மனைவியின் தலைப்பை எடுத்துத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

5861

உடனே அவளுக்கு ஆத்திரம் உண்டாகி விட்டது. என்னை வெறிக்கப் பார்த்தாள். நானும் அவளை உற்றுப் பார்த்தேன். பத்து விநாடிகள் இருக்கும். உடனே இருவர் உதட்டிலிருந்தும் எப்படியோ சிரிப்பு வந்து விட்டது. அவள் கண்களை நான் பார்த்தேன். என் கண்களை அவள் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை, அந்தச் சிரிப்பு—ஹா! ஹா! இதையெல்லாம் சொல்ல முடியுமா என்ன? அனுபவிக்கத்தான் முடியும். அந்தப் பாழாய்ப் போன அகத்துறை முதலிய ஒன்றையுமே அப்பொழுது நான் படித்துத் தொலைக்கவில்லை. எங்கள் தெற்கோடித் தோட்டத்துக் கிணற்றுத் துறையொன்று தான் அப்பொழுது எனக்குத் தெரியும்.

அவளைப் பார்த்தேன். அவள் அழகுள்ளவளா, அவள் என்ன நிறம் ஒன்றையும் பார்க்கவில்லை. அவளைப் பார்த்தேன். அவள் மனத்திலே புகுந்துகொண்டேன். என் மனத்தை இழந்து விட்டேன். பிறகு அவள் தானே நான். நான் தானே அவள். அன்று நாங்கள் சிரித்த சிரிப்பு தான் இப்பொழுதுகூட எங்களை விடவில்லை. நான் ஆபீஸிலிருந்து வந்தவுடன் என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பாள்; நானும் என் எஜமானர்களிடம் பட்ட அடி உதைகளை யெல்லாம் மறந்து சிரிப்பேன். இதிலே ஒரு விசேஷம். இப்படி நாங்கள் சிரிப்பது ஒருவருக்குமே தெரியாது. எங்கள் வாழ்க்கையிலே வேறொரு பாக்கியத்தையும் நாங்கள் காணுவிட்டாலும், இந்த நகைப் பாக்கியம் ஒன்றுதான் எங்களுக்கு.

பிறகு மாங்கல்ய தாரணம் நடந்தது. நுகத்தடியை அவள் தலைமீது வைத்தார்கள். நான் அவள் கழுத்தில் தாலி பூட்டினேன். அப்பொழுது அவள் என் பாதத்தைப் பார்த்தாள். நான் அவள் தலையைப் பார்த்தேன். நான் காலாலிட்ட வேலையை அவள்

தலையால் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு முன்னெச்சரிக் கையோ என்னவோ இது ?

பழைய கால சம்பிரதாயப்படி நலுங்கு, ஊஞ்சல் எல்லாம் நடைபெற்றன. அந்த வேளை எப்பொழுது வரும் என்று நான் எவ்வளவு ஆவலாகக் காத்துக் கொண்டிருப்பேன் தெரியுமா ! என் சகோதரி ஒருத்தி இருந்தாள். கொஞ்சம் பிகுவான பேர்வழி. 'நலுங்கு, ஊஞ்சல் இவைகளுக்குப் பெண் வீட்டார் வந்து அழைத்தால், உடனே போய் விடாதே. கொஞ்சம் முடுக்காயிரு. இல்லாவிட்டால் பெண் மட்டுமல்ல, பெண் வீட்டார் கூட உன்னை அலட்சியம் செய்ய ஆரம்பித்து விடுவார்கள்' என்று எனக்கு உபதேசம் செய்வாள். எனக்கோ, அவர்கள் எப்பொழுது வந்து கூப்பிடப் போகிறார்கள் என்று இருக்கும். இந்தமாதிரி யான மனச் சங்கடங்களை யெல்லாம் மாப்பிள்ளை களுக்கு வைக்கக்கூடா தென்பதற்குத்தான், ஒரே பிள்ளையுள்ள இடமாகப் பார்த்துப் பெண் வீட்டார் தங்கள் பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது!

எப்படியோ ஒரு தினுசாக ஐந்து நாள் கலியாணம் முடிந்தது. ஐந்தாவது நாள், இன்றோடு கலியாணம் முடிகிறதே யென்ற மன வருத்தம் எனக்கு. என் காத லியை இனி எப்பொழுது பார்க்க அனுமதிப்பார்களோ தெரியாதல்லவா ? அன்று நலுங்கிட்டு, மஞ்சள் பூசி என்னென்னவோ செய்தார்கள் எங்களுக்கு. என் மனை வியை விட்டு எப்படிப் பிரிவது என்ற ஏக்கந்தான் எனக்கு. இதை நான் எப்படி வெளிப்படுத்திக் கொள் வேன் ? 'உன்னிடத்திலே நான் ஆசை கொண்டிருக் கிறேன்' என்று எப்படி நான் என் மனைவிக்குத் தெரி வித்துக் கொள்வேன் ? எங்களிருவரையும் கை கோத் துக் கொண்டு அப்படியும் இப்படியும் போகச் சொல் லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் என் மனைவியின் சுண்டு விரலைப் பிடித்து நசுக்கிக்

கொண்டிருந்தேன். ரத்தின வியாபாரம் நடக்கிற இடங்களில், ஒருவருக் கொருவர் எப்படி விலை பேசிக் கொள்வார்கள் தெரியுமா? ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்துக் கொண்டு, இருவர் கைகளின் மீதும் துணியை மூடிவிட்டு, அந்தக் கைகளிலேயே விலையை நிர்ணயம் செய்துகொளவார்கள். அதுபோலவே நாங் களும் சுண்டு விரல்கள் மூலமாகவே பேசிக் கொண் டோம். என்ன பேசிக் கொண்டோம் என்பது மட்டும் தெரியாது. ஆனால் பேசுவதற்குத் தான் என்ன இருக்கிறது? மனந்தான் ஒன்று பட்டு விட்டதே.

எங்களுக்கு விவாகமாகி இத்தனை வருஷங்கள் ஆயிற்றே; இது வரையில் நாங்கள் ஒரு நாளாவது சண்டை போட்டுக் கொண்டதே கிடையாது. தமிழ்ப் புலவர்கள் ஏதோ 'ஊடல்' என்று சொல்லு கிறார்களே அந்த இழவெல்லாம் எங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. ஆனால் இப்படி நாங்கள் இருவரும் அந்நி யோந்நியமாய் இருக்கிறோமென்பதை, நவீன நாகரிக தம்பதிகளைப் போல் வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்வதும் கிடையாது. அதாவது மாலை நேரத்தில் காற்று வாங்கச் செல்கிற போது ஒருவர் மீது ஒருவர் இடித்துக் கொண்டு போவதில்லை; அல்லது உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டு போவதுமில்லை. அதனால்தான் எங்கள் இரண்டு பேருடைய முகத்திலும் கர்நாடகக் களை சொட்டுகிறது போலும்!

3

எனது மாப்பிள்ளை

மாப்பிள்ளைகள் ! அடேயப்பா ! இந்தப் பெயரைச் சொன்னாலே இப்பொழுது எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. மேனாடுகளிலே என்னென்னவோ சங்கங்க ளெல்லாம் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்களே, அதைப்போல், நமது நாட்டிலும் மாப்பிள்ளைகள் எல்லாரும் சேர்ந்து தனி யாக ஒரு சங்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாதிருக்க வேண்டு மென்றுதான் நான் பிரார்த்தித்துக் கொண் டிருக்கிறேன்.

மாமனார்மார்களே ! நான் மாமனாயிருந்து வழக் குரைத்த படலத்தைச் சொன்னால் நீங்கள் சிரிப்பீர்கள். எனக்குப் பிறந்தது ஒரு பெண்தான். அதனால் அவளை எவ்வளவு பராமரிப்போடு, எவ்வளவு கண்ணுங்கருத்து மாக வளர்த்திருப்பேன் என்பதை, டஜன் கணக்கான பெண்களைப் பெற்று டஜன் கணக்கான மாப்பிள்ளை களோடு அவதிப்படும் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டு வதில்லை யல்லவா ? என் பெண்ணுக்கு, ஐயா, நான் என்னென்ன சொல்லிக் கொடுத்தேன் தெரியுமா ? கவர்ன்மெண்ட் பள்ளிக் கூடத்தில் நான்காவது வகுப்புவரை படிப்புச் சொல்லிக் கொடுத்தேன். என் சிநேகிதர் ஒருவர். நான் உத்தியோகம் பண்ணுகிற ஆபீசிலே அவர் ‘டெச்பாச்’ குமாஸ்தா. அவருக்குச் சங்கீதம் தெரியும். மருதங்குடி மூர்த்தி பாகவதருடைய காலட்சேபங்களில் அநேகந் தடவை பின்பாட்டுப்பாடி யிருக்கிறார். அவருடைய மகனுக்கு நான் ‘ட்யூஷன்’ சொல்லிக் கொடுப்பதாயும், அதற்குப் பதில் என் பெண் ணுக்கு அவர் இலவசமாகப் பாட்டுச்சொல்லிக் கொடுக்

கும்படியும் ஏற்பாடு செய்தேன். வாய்ப்பாட்டு மட்டும் சொல்லிக் கொடுத்தேன் என்று நினைக்கிறீர்களா ? ஹார்மோனியம்கூட வாங்கிக் கொடுத்தேன். என் பெண்ணுக்கு அழகில்தான் என்ன குறைச்சல்? அம்மை வடுக்கள் ஒன்றிரண்டு முகத்திலே இருந்ததினுலேயே குரூபியாகிவிட்டாளா என்ன ? ராத்திரி வேளைகளில் இருட்டில் அவள் என்னை 'அப்பா' என்று கூப்பிடு வாள். நான் விழித்துப் பார்ப்பேன். பூனை பார்ப்பது போல் இருக்கும் அவள் பார்வை. ஆனுலும் அவள் முகத்திலே களையுண்டு. டைபாயிட் ஜுரம் அடித்து, தலைமயிரெல்லாம் உதிர்ந்து போய்விட்டது. இப்பொ ழுதுதான், கட்டை குட்டையாய், அடர்த்தியாய் மயிர் வளர்ந்துவர ஆரம்பித்திருக்கிறது. இவ்வளவெல்லாம் என் பெண்ணை நானே வர்ணித்து விட்டேனே என்று நீங்கள் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடாது. அவள் பெயரை மட்டும் சொல்லி விடுகிறேன். கனகசுந்தரி. எவ்வளவு அழகான பெயரை அவளுக்கு வைத்திருக் கிறேன் பார்த்தீர்களா ? அவள் மாமியார் வீட்டிலே அதிக சிரமப்படக் கூடா தென்பதற்காகவும், ஆரம் பத்திலிருந்தே நல்ல பெயரெடுக்க வேண்டு மென்பதற் காகவும், அவள் தாயார், அவளுக்குச் சிறு வயதி லிருந்தே சமையல் செய்யக் கற்றுக் கொடுத்தாள். ஒரு வற்றல் குழம்பு பண்ணுவாள் பாருங்கள்; அடடா, இன்றெல்லாம் அதை நாக்கிலே வைத்துத் தேய்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் போல அவ்வளவு ருசியாயிருக்கும். கத்தரிக்காய் பொரிச்சக் கூட்டு பண்ணி, இலையிலே பரிமாறிஞல், என்னுடைய பாட்டன், முப்பாட்டனெல் லாரும் எழுந்து வந்து என் இலையைப் பறித்து இழுத் துப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிட ஆரம்பித்துவிடப் போகிருர்களே யென்று நான் நினைப்பதுண்டு. பாத் திரங்களை யெல்லாம் எவ்வளவு சுத்தமாகத் துலக்கி வைப்பாள் ? புடவை, வேஷ்டி என்ற வித்தியாசம்

பாராமல் எல்லாவற்றையும் சுத்தமாகத் துவைத்துப் போடுவாள். என் கோட்டு, ஷர்ட்டுகளை யெல்லாம் கூட அவள்தான் துவைத்துப் போடுவது வழக்கம். 'என்ன உங்கள் கோட்டு இப்படி கசங்கிறைபோ லிருக்கிறதே' யென்று என் ஆபீஸ் அக்கவுண்டண்டு அடிக்கடி கேட்பார். 'என் பெண் துவைத்த சட்டை ஸார்' என்று பெருமையாக நான் சொல்லிக் கொள் வேன்.

இவ்வளவு செல்வமாக வளர்த்து வந்த பெண் ணுக்கு, நல்ல வரன் கிடைக்க வேண்டுமே யென்று எத்தனை ஊர்களைச் சுற்றிப் பார்த்தேன்? எத்தனை செருப்புகள் தேய்ந்தன? எத்தனை பேருடைய பரிகாச மான வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பொறுத்துக்கொண் டிருந்தேன்? கடைசியில் ஒரு பிள்ளை அகப்பட்டான். அவனுக்கு ஐந்நூறுரூபாய் வரதட்சிணையாகக் கொடுத் தேன். ஐந்து நாள் கல்யாணம் ஜாம் ஜாம் என்று நடத்தினேன். மாப்பிள்ளைக்கு ஊஞ்சல் துப்பட்டா மட் டும் ஐந்து ரூபாயில் வாங்கினேன் என்றால் கல்யாணச் செலவு எவ்வளவு ஆகியிருக்கும் என்று நீங்களே ஊகித்துக் கொள்ளுங்கள். இருபத்தேழு ரூபாயில் வாலாஜா பேட்டை பட்டு வேஷ்டி. பத்தொன்பது ரூபாய் எடையில் வெள்ளி பஞ்ச பாத்திர உத்தரணி. இவ்வளவு தடபுடலாகச் சீர் செய்தேன். இவற்றிற் கெல்லாம் பதிலாக எனக்கு என்ன பிராயச்சித்தம் நடக்கிறது தெரியுமா? 'இந்த ஆசாமிக்கு என்ன தெரி யும்? பட்டிக்காட்டான்' என்று என் காது படவே சொல்கிறான் மாப்பிள்ளை. என் வயிற்றிலே பாலை வார்ப்பதற்குப் பதிலாக, என் வாயிலே விளக்கெண் ணெயை ஊற்றுகிறான். இவன் செய்கிற அட்டகாசத் துக்குப் பயப்படுவேனா? என் பெண், என் எதிரில் கண் ணைக்கசக்கிக்கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்துக் கண்ணீர் விடுவேனா? என் வீட்டுக்காரி, நிமிஷத்துக் கொரு

முறை வந்து 'இப்படிக் கிளியை வளர்த்து பூனைக்குக் கொடுக்கலாமா ?' என்று என்னை நங்குவதைக்கண்டு ஏங்குவேனு ?

என் மாப்பிள்ளைக்கு எங்கும் வேலை கிடையாது. என் வீட்டிலேதான் 'டேரா' அடித்துக் கொண்டிருக்கிருன். அவன் தாயார் தகப்பனுர் ஒருவருமில்லை. பிய்ச்சல் பிடுங்கல் ஒன்றும் இராதே யென்பதற்காகத் தான் இந்த இடத்திலே பார்த்துக் கொடுத்தேன். அது கடைசியில் என் தலையிலேயே வந்து விடிந்தது.

காலையிலே எழுந்தவுடன் காபி என்கிருன் அதிகாரத்தோடு. அது நிரம்ப 'திக்'காக இருக்கவேண்டுமாம். என் குழந்தை, பாவம், நடுநடுங்கிக்கொண்டு அவன் எதிரே போய் நிற்கிறது. அதனிடத்திலே என்னென்னமோ அதிகாரமெல்லாம் பண்ணி விட்டு உடனே ஊர் சுற்றக் கிளம்பி விடுகிருன். அழுக்குப்படாமல் போட்டுக்கொள்ள ஷர்ட் கோட் முதற்கொண்டு நான் வாங்கிக்கொடுக்க வேண்டும். சாப்பிட உட்காரும் போது என்ன ஜபர்தஸ்து ? கை நிறைய நெய்; இலை நிறைய கறிகாய்; கெட்டித் தயிர். இரவு படுக்கிற போது சுண்டக் காய்ச்சின பால் ஓர் உழக்கு. இவ்வளவுக்கும் நான் எங்கே போவது ? ஆனுல் இவைகளுக்கெல்லாம் கூட நான் துக்கப்படவில்லை. சிகரெட்டும், சீட்டுக் கட்டும்கூட நான் வாங்கித்தரவேண்டுமென்று சொல்கிருனே, அதுதான் வயிற்றெரிச்சலாய் இருக்கிறது. அப்படித்தான் வாங்கிக் கொடுத்தாலென்ன ? என் எதிரிலேயே புகை விட வேண்டுமா ? சதுர் முக பாராயணத்திற்கு 'என்ன ? நீங்களும் ஒரு கை உட்காருகிறீர்களா ?' என்று என்னையே சங்கோஜமில்லாமல் அழைக்க வேண்டுமா ? இவையெல்லாம் அவனைச் சொல்லிப் பிரயோஜன மில்லை; என் தலையெழுத்து; என் கர்மம். வேறெவ்விதமாக நான் திருப்தி செய்து கொள்வது ?

ஒரே பிள்ளையா யிருக்கிறானே, பெற்றோர், பிடுங்கித் தின்னுவார் ஒருவருமில்லையே என்று தான் என் பெண்ணைக் கொடுத்தேன். இப்படிக் குரங்காய் இருப்பான் என்று நான் எண்ணவே யில்லை. இவனால் வீட்டுக்காரியிடம் பழிச்சொல் கேட்பேனென்று கனவிலும் கருதவில்லை. வீட்டிலே 'டிகாணா' அடித்துக்கொண்டிருக்கிற மாப்பிள்ளைகள், ஏதோ இட்ட வேலையைச் செய்து கொண்டு வீட்டுப் பிள்ளை மாதிரி இருக்கமாட்டார்களோ? என் வீட்டிலே என்ன கைக்குழந்தை இருக்கிறதா எடுத்து வைத்துக்கொள்ள? அல்லது இரவு படுக்கப் போவதற்கு முன்னர், மறுநாள் காலை காபிக்கு, காபி மெஷினில் காப்பிக்கொட்டை அரைக்க வேண்டுமா? அல்லது விடியற்காலை, பால்காரன் வந்தால் முணுமுணுத்துக் கொண்டே எழுந்து பால் வாங்க வேண்டிய அவசியந்தான் இருக்கிறதா? ஒரு தொந்தரவுமில்லையே என் வீட்டில்? அப்படி யிருக்க, என் மாப்பிள்ளை ஏன் என்னை இப்படியெல்லாம் அழப்படுத்துகிறானோ தெரியவில்லையே?

என் மாப்பிள்ளைக்கு நல்ல புத்தி வரவேண்டுமென்றும், அப்படி வந்து நானோ அல்லது என் அகத்துக்காரியோ அல்லது என் பெண்ணோ சொல்கிறபடி நடப்பானாகில், எங்கள் கிராமத்து அரசமரத்துப் பிள்ளையாருக்கு இருபத்து மூன்று தேங்காய் உடைப்பதாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறேன். என் மாப்பிள்ளைக்கு வயது இருபத்து மூன்று. அதனால் தான் இருபத்துமூன்று தேங்காய் உடைப்பதாகப் பிரார்த்தனை. என் சம்சாரம் பதினாறு சுமங்கலிகளுக்கு வெற்றிலைப் பாக்குக் கொடுப்பதாகப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருக்கிறாள். ஏனென்றால் என் குழந்தைக்கு வயது பதினாறு.

எங்கள் பிரார்த்தனைக்கு அந்த அரச மரத்துப் பிள்ளையார் மனமிரங்குமா? அல்லது கல்லுப் பிள்ளையாராகத்தான் இருக்குமா?

4

எனது வக்கீல் அண்ணு

எனக்கு மூத்த தமையனுர் ஒருவர் உண்டு. பரம சாது. யாராவது ஒருவன் விபூதி ருத்தி ராட்சம் தரித்துக் கொண்டு வந்து 'இந்தச் சூரியன், என்னுடைய உபதேசத்தைக் கேட்டு நாளைய தினத்தி லிருந்து வடக்குப் பக்கமாகத்தான் உதயமாகப் போகி ருன்' என்று சொன்னுல், அதை அப்படியே நம்பி விடு வார். அவனை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் செய்வார். என் மதனியிடம் சென்று எப்படியாவது தன் சாமர்த் தியத்தை எல்லாம் காட்டி ஒரு நாலணுவாவது வாங்கி அவனிடம் தாம்பூல சகிதம் கொடுத்து வாசற்படி வரை யில் வழி விட்டு வருவார். இத்தனைக்கும் அவர் என்ன தெரியுமா ? ஒரு பி. ஏ. பி. எல். சென்னை ஹைகோர்ட், தற்போதுள்ள இடத்தில் கட்டப்பட்டதற்கு முன்னர், அவர் வக்கீலாகக் கோர்ட்டுக்குப் போய்க்கொண்டு வந் திருக்கிருர். இப்பொழுது சென்னை இரண்டாவது லைன் பீச் ரோட் இருக்கிறதல்லவா ? அந்த இடத்திலே தான் பழைய ஹைகோர்ட் இருந்தது. அந்தக் கட்ட டத்தின் படிகளில் ஏறி இறங்குவதே தமக்கு மிகுந்த சிரமமாயிருக்கிறதென்று அப்பொழுது சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இப்பொழுது இந்தப் புதிய ஹை கோர்ட்டின் படிகளில் எப்படித் தான் ஏறி இறங்கு கிருரோ பாவம் ! தவிர, வயதும் ஆகிவிட்டது. வாழ்க் கையிலே ஒருவித வெறுப்பும் ஏற்பட்டு விட்டதல் லவா ? இதனுல்தான் இப்பொழுது வாரத்திற்கு இரண்டு முறைதான் கோர்ட்டுக்குப் போகிருர் போலும் !

நாங்கள் அவிபக்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனால் பாகம் செய்து கொள்வதற்குத்தான் என்ன இருக்கிறது? எங்கள் தகப்பனர் உஞ்ச வ்ருத்தி செய்து காலட்சேபம் செய்தவர். அந்தப் பித்தளைச் செம்பு ஒன்று தான் இருக்கிறது. அதை எப்படி இரண்டாகப் பங்கிட்டுக் கொள்ள முடியும்? அதனால்தான் நாங்கள் அவிபக்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தோம்.

என் தமையனருடைய 'கவுன்' இருக்கிறதல்லவா, அதனை, அமெரிக்காவிலிருந்து யாராவது வந்து பார்த்தால் உடனே எவ்வளவு விலை கொடுத்தாவது வாங்கித் தங்கள் பொருட் காட்சி சாலையில் கொண்டு வைத்து விடுவார்கள். இதனை என் தமையனர் சூட்சுமமாக உணர்ந்திருக்கிருரோ என்னவோ தெரியவில்லை. ஏனென்ருல் எப்பொழுதுமே அவர் தமது 'கவுனை'ச் சுருட்டி மடக்கி வைத்துக் கொண்டு போவார். கோர்ட்டிலே இதனை அவர் போட்டுக் கொண்டு நான் பார்த்ததேயில்லை. ஆனால் எந்த ஜட்ஜ் முன்னரும் அவர் ஆஜரானதும் இல்லையல்லவா?

என் தமையனர் வீட்டுத் தெருச்சுவரில் தொங்கும் 'போர்டி'ல் அவர் பெயருக்குக் கீழே 'பி. ஏ. பி. எல்; ஹைகோர்ட் வக்கீல்' என்ற விருதுகளெல்லாம் எழுதப் பட்டுத் தானிருக்கின்றன. ஆனால் பாழாய்ப்போன ஒரு கட்சிக்காரன் கூட இந்தப் போர்டை அண்ணாந்து பார்ப்பதில்லையே. அவன் உள்ளே எங்கே நுழையப் போகிருன்? இந்த போர்ட் மாட்டின வேளை, சரியானதில்லையோ என்று கருதி, இந்தப் போர்டை எடுத்து விட்டு பித்தளை போர்ட் ஒன்று எழுதுவித்து மாட்டினர். ஆனால் அந்தப் போர்ட் செய்தவன், இன்னும் பணத்துக்காக வந்து அலைகிருன். 'நீ என்ன மனசோடு பண்ணிக் கொடுத்தாயோ அந்த போர்டை? அது மாட்டின வேளையிலிருந்து, அந்த போர்ட் செலவுக்குக்

கூட பணம் வரவில்லை' என்று என் மதனி அவனை இடித்து இடித்துக் கூறுவாள். அவன் என்ன செய்வான் பாவம்? 'என் அதிருஷ்டம் வக்கீல் ஐயாவை ஒட்டிக்கொண்டதா? அல்லது வக்கீல் ஐயா அதிருஷ்டம் என்னை ஒட்டிக் கொண்டதா?' என்ற கேள்விக்குச் சரியான விடை தெரியாமலே வீடு திரும்பி விடுவான்.

என் மதனிக்கு ஸ்ரீதனமாகக் கொஞ்சம் சொத்து கிடைத்தது. அதனை ரொக்கமாக்கி பாங்கியில் போடச் செய்திருந்தாள். அதிலிருந்துதான் என் தமையனுருடைய காலட்சேபம் ஒரு தினுசாக நடந்து வருகிறது. ஆனால் எத்தனை நாட்களுக்கு? இந்தக் கேள்வியை என் தமையனர் அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டு வந்தார். இதனல் அவருடைய தலை மயிரும் அதி சீக்கிரத்தில் நரைத்துப் போய்விட்டது. என்ன தான் செய்ய முடியும் அவர்? எண்ணித்தான் தொலைக்கலாம். வேறென்ன செய்யலாம்?

இந்த லட்சணத்தில் அவருடைய குடும்பம் வர வர விருத்தியடைந்து வருகிறது. 'பாழாய்ப் போன கடவுளே! காசிக்கும் ராமேசுவரத்துக்கும் லட்சக்கணக்கான பணத்தைச் செலவழித்துக் கொண்டு போகிறவர்களுக்கு ஒரு பிள்ளையைக் கூடக் கொடுக்க மாட்டேனென்கிருய். எனக்கு ஏன் ஐந்து பெண்களும் நான்கு பிள்ளைகளும்? என் ஆஸ்தியைப் பங்கிட்டுக் கொள்ள ஆசாமியில்லையென்று அழுதேனு? அல்லது என் அதிருஷ்டத்தில் அவர்கள் வளரட்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்தேனு? நான் என்ன தான் செய்வேன்? பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமே யென்று கவலைப்படுவேனு? அல்லது இந்தக் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவதெப்படி என்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படுவேனு?' இப்படியெல்லாம் தமது பூஜை அறையில் உட்கார்ந்து கொண்டு கண் மூடிய வண்ணம் யோசித்துக் கொண்டிருப்பார் என் தமையனுர்.

இவ்வளவு கஷ்ட நிஷ்டூரங்களெல்லாம் இருந்தும், வக்கீல் ஹோதாவை விடமுடியுமா? மாம்பலத்தில்— இல்லே, இல்லே; தியாகராயநகரில்—காம்பவுண்ட் உள்ள ஒரு வீட்டில்தான் வசிக்கவேண்டியிருக்கிறது. வண்ணுன் மடிப்பு கலேயாமல், கும்பகோணம் துகிலி வேஷ்டியைத்தான் கட்டிக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. தட்டைக் கொட்டை காபி உள்ளே இறங்குவதில்லே. குண்டுக் கொட்டை காபிதான் தொண்டைக்குள் செல்கிறது. மேலே போட்டுக் கொள்கிற அல்பாகா கறுப்பு கோட்டை எத்தனே நாள் போட்டுக் கொண்டாலும் அழுக்குத் தெரியாது. அதைப்பற்றி ஒருவரும் கவலேயும் படமாட்டார்கள். ஆனுல் உள்ளே போட்டுக்கொள்கிற ஷர்ட்டாவது சலவையிலிருந்து எடுத்ததாக இருக்க வேண்டாமா? மாதச் சம்பளம் சரியாகக் கொடுக்கிருேமே இல்லேயோ, வீட்டிலே ஒரு சமையல்காரப் பாட்டியையாவது வைத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. பால்காரன், மாத முதலில் தானே தெருவில் வந்து தனது நீண்ட தகரக் குவளேயைத் தட்டித் தட்டிக் கூச்சல் போடப் போகிருன். அதுவரையில், தெருவில் பசுவைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தச் சொல்லி, பால் கறந்து வாங்கிக் கொள்ளலாமல்லவா? 'நன்கொடை' என்று சொல்லிக் கொண்டு காதிலே பென்சிலும் கையிலே நோட் புஸ்தகமுமாய் வருகிற பெயர்வழிகளே யெல்லாம் சும்மா வெறுங் கையுடன் அனுப்பி விடலாமா? அவர்கள் கொண்டு வந்த புஸ்தகத்தில் ஏதோ ஒரு ரூபாய் அரை ரூபாய் என்று போட்டுவிட வேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. பணங் கொடுக்கிறபோது பார்த்துக் கொள்வோம். அவன் கொடுத்துவிட்டுப் போனது என்ன மிஞ்சிப் போகிறது? கொடுப்பது இனும்தானே; மெதுவாகத்தான் கொடுப்போமே.

இந்த அந்தஸ்தை யெல்லாம் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டுமானுல் கையில் பணவறட்சி. அதற்காக, ஹைகோர்ட் போவதற்குக்கூட டிராம் செலவுக்கு என் மதனியின் முகத்தைத்தான் பார்ப்பார். சில சமயங்களில் தம்மை யறியாமலே மதனியிடம் சிரிப்பார். பாவம், எல்லாம் பணக் கொடுமைதான்.

என்னுல் ஏதேனும் உதவி செய்ய முடிந்தால் அவருக்குச் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் பல சமயங்களில் எனக்குத் தோன்றும். ஆனுல் என் கதியோ 'அப்பன் ஆலாய்ப் பறக்கிருன்; பிள்ளை கஞ்சிக்கு அழுகிறதாம்' என்கிற மாதிரி இருக்கிறது. என் தமையனுருடைய வீட்டிலே சென்று, வாரத்தில் இரண்டு மூன்று நாளாவது 'டிகாஷு' போட வேண்டிய தாய்த்தான் இருக்கிறது. நானும் பதினைந்து மாதகாலமாக இன்ஷ்யூரென்ஸ் ஏஜெண்டாக இருக்கிறேன். ஓர் உயிரையாவது இன்ஷ்யூர் செய்ய முடியவில்லை. யாரிடத்திலே போனுலும் எவ்வளவு தர்க்கம் பேசுகிருர்கள்? வாயில்லாத ஜீவ ஜந்துக்களை இன்ஷ்யூர் செய்யலாம் என்ற ஏற்பாடு இருந்தால் கூட பரவாயில்லையென்று தோன்றுகிறது. 'ப்ரிமியம்' யார் கட்டுகிருர்களோ என்னவோ, நமக்குக் கமிஷன் கிடைக்கிறதோ இல்லையோ, இத்தனை பேரை இன்ஷ்யூர் செய்திருக்கிறேன் என்று கௌரவமாகச் சொல்லிக் கொள்வதற்குக் கூட முடியாமல் இருக்கிறதே இப்பொழுது என்பது தான் என்னுடைய வருத்தம். ஆனுலும் என் அதிருஷ்டம் என் தமயைனுரைப் போல் இராது என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. காலம் வரவில்லை. அவ்வளவுதான். நல்ல காலம் வருமானுல் என் செலவுவகைகளை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு போவேன் என்று நினைக்கிறீர்களா? என் தமையனுரையும் அவருடைய குடும்பத்தையும் அப்படியே கையேந்திக் கொண்டிருக்க மாட்டேனு?

5

வரன் தேடப்போகிற வக்கணை

'தை மாதம் பிறந்து விட்டது. கையிலோ, செம்பாலடித்த காசு இல்லை. பெண்ணுக்கோ, பதினாறு வயது முடிந்து பதினேழாவது வயது நடக்கிறது. ஊர் சிரிக்காதா இந்த வருஷமும் கலியாணம் பண்ணு விட்டால்?' இவ்வாறெல்லாம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார் ஆபத்தோத்தாரண ஐயர்.

காலை வேளை. அப்பொழுதுதான் சூரியன், தன்னை மூடிக் கொண்டிருந்த மேகத் திரையைக் கிழித்து அப்புறப் படுத்தி விட்டு, பிரபஞ்ச நாடக மேடையில் காட்சி யளிக்கத் தொடங்கி யிருக்கிறான். வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு, ஐயர் சூரிய ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். இன்னும் பல் துலக்கவில்லை. இருங்காவேளூர் அக்கிரகாரத்தில், அவ்வளவு சீக்கிரமாக யாரும் பல் துலக்குவது வழக்கமில்லை. அவரவருடைய வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டு, வாயில் தம்பலத்தை அடக்கிய வண்ணம், முந்திய நாள் இரவு யாரார் எங்தெந்த விதமாகத் தூங்கினார்கள் என்பது முதல், இன்றைய தினம் பகல் சாப்பாட்டுக்கு என்னென்ன கறிகாய் தினுசுகள் இருக்கின்றன என்பது வரையில், உலகத்து அரசியல், பொருளாதார சம்பந்தமான எல்லா விஷயங்களையும் ஒரு தினுசாகப் பரிசீலனை செய்துவிட்டு, பிறகுதான் பல் துலக்க வாய்க்காலுக்கோ தண்ணீர்த் துறைக்கோ செல்வார்கள். இவர்களுடைய சம்பாஷணைகளில் பெரிய பெரிய கலெக்டர்களெல்லாம் தவிடுபொடியாவார்கள். உலகத்தில், எங்தெந்த ஜாதி ஸ்திரீகள்

அழகுள்ளவர்கள் என்பதைப்பற்றி இவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்கிறபோது, இருங்கா வேளூரிலுள்ள எந்த ஸ்திரீயும் அந்தப் பக்கமாகத் தலை நிமிர்ந்து செல்ல முடியாது. இந்த மாதிரியான அக்கிரகார கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்தான் நமது ஆபத்தோத் தாரண ஐயர்.

அன்று, நமது ஐயர் சம்பிரதாயமான இந்தச் சம் பாஷணையில் கலந்து கொள்ளவில்லை. வீட்டில் விவாக வயதடைந்த ஒரு பெண் இருந்து விட்டால், அந்தப் பெண்ணைப்பெற்ற தகப்பனுக்கு கலகலத்த சம்பாஷணை யேது? ராத்திரியில் தூக்கமேது? கால் செருப்புக்குத் தான் ஓய்வேது? ஆபத்தோத்தாரண ஐயர், அன் றைக்கு முந்திய நாளிரவுதான், இரண்டு மூன்று வரன் களைத் தேடிக்கொண்டு, பல இடங்களுக்குச் சென்று அலைந்து விட்டு வந்தார். சென்ற விடமெல்லாம் இவ ருடைய மரியாதைக்குத்தான் குறைவு ஏற்பட்டதே தவிர காரியசித்தி ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

பிள்ளையைப் பெற்றவர்கள், பெண் கேட்க வந்த வர்களிடம் முகங்கொடுத்துப் பேசுகிறார்களா என்ன இந்தக் காலத்தில்? வரதட்சிணை எவ்வளவு என்று கண்டிப்பாகக் கேட்பது ஒருபுற மிருக்கட்டும். பெண் ணின் தகப்பனார் எப்படி இருக்கிறார், எந்த ஆபீசில் எவ்வளவு சம்பளத்தில் என்ன உத்தியோகம் பார்க் கிறார் என்பன போன்ற வரலாறுகளை யெல்லாந்தானே பிள்ளை வீட்டுப் பெண்டுகள் விசாரிக்கத் தொடங்கி விடுகிறார்கள். பெண்ணின் சுபாவ மெப்படி, குடித் தனத்தைச் செட்டாக நடத்துவாளா என்பவைக ளெல்லாம் கூட முக்கியமல்ல; அவள் காதிலே லோலாக்கும், கண்ணிலே கண்ணாடியும் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாளா? நேர் வகிடு எடுத்துக் கொள் கிறாளா அல்லது கோணல் வகிடு எடுத்துக் கொள் கிறாளா? அவளுக்கு எந்தப் புஷ்பத்திலே பிரியம்?

மஞ்சள் கனகாம்பரத்திலா அல்லது நீல கனகாம் பரத்திலா? இந்த மாதிரியான சந்தேகங்கள் தான், பிள்ளை வீட்டாருக்கு ஒன்றின் மேலொன்றாய் உதிக்கத் தொடங்கி விடுகின்றன!

ஆனால் பிள்ளை வீட்டார் மட்டுந்தான் இப்படியென்று நினைக்க வேண்டாம். பெண் வீட்டார் இதற்கு மேலேதான். பிள்ளைக்கு என்ன இருக்கிறது? பி. ஏ. வரையிலாவது படித்திருக்கிறானா? வெறுமனே படித்திருந்தால் மட்டும் போதுமா இந்தக் காலத்தில்? படித்தவர்களெல்லாருந்தான் வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிறார்களே. சரி; அப்படித்தான் ஏதாவதொரு வேலையில் இருந்தாலும் அது போதுமா? உத்தியோகத்திலிருந்து கிடைக்கும் சம்பளத்தைக் கொண்டு இப்பொழுது காலட்சேபம் நடத்த முடிகிறதா? ஏதாவது சொத்து பற்றுக்கள் இருக்க வேண்டும்; ஒரு வீடாவது சென்னை அல்லது திரிசிராப்பள்ளி அல்லது மதுரை ஏதேனும் ஓர் ஊரில் இருக்க வேண்டும். ஆனால் இவ்வளவெல்லாம் இருக்கிற அந்தப் பிள்ளை ஒரு பிள்ளையாகத் தான் இருக்கவேண்டும்; கூடப் பிறந்தவர் சேரப் பிறந்தவர் இருக்கவே கூடாது. அவர்களோடெல்லாம் நம்மள் பெண் மாரடிக்க முடியுமா என்ன? இப்படி யெல்லாம்தான் பெண் வீட்டார் கோருகிறார்கள்.

நமது ஆபத்தோத்தாரண ஐயருக்கும் இந்த மாதிரியான எண்ணங்கள் தான் இருந்தன.

'பிள்ளை, மூக்கும் முழியுமா இருந்தால் போதும்' என்பாள் ஐயர்வாளின் சம்சாரம்.

'மூக்கும் முழியும் இருந்து என்ன பண்ணுகிறது? வாசாலகமாகப் பேசத் தெரிய வேண்டும்; அப்படியாவது இரண்டு காசு சம்பாதிக்கத் தெரிந்தவனாயிருக்க வேண்டும்' என்பார் ஐயர்.

'நம்மள் வீட்டிலேயே இருக்கிறவனு யிருக்க வேண்டும்' என்பது பெண்கள் கட்சி.

'எங்கே யிருந்தால் என்ன? பெண்ணைப்படுத்தாமல் வைத்துக் கொண்டிருந்தானுனல் நல்லது' என்பது ஆண்கள் கட்சி.

இப்படியாக, ஆபத்தோத்தாரண ஐயர் வீட்டில் அடிக்கடி தர்க்கப் போட்டிகள் நடைபெறும்.

இருங்காவேளூருக்கு இரண்டு காத தூரத்தில் இந்தளாம்பேட்டை என்ருெரு கிராமம். இதன் ஜமீன் தார் புஷ்ப சாஸ்திரிகள். பரம வைதிகர். அவருக்கு ஏராளமான சொத்துக்கள் இருக்கின்றன. மேற்படி ஜமீனைத் தவிர, பக்கத்துக் கிராமங்களில் சுமார் இரு நூற்றைம்பது வேலி நிலம் இருக்கிறது. ரொக்கமாக ஒரு லகாரத்திற்கு மேல் இருக்கிறது. ஆனுல் இவை யெல்லாம் யாருக்கோ அடமானமாம். இப்படித்தான் ஊர் வதந்தி. இதில் எவ்வளவு தூரம் பொய்யும் மெய்யும் கலந்திருக்கிறதோ தெரியாது. மேற்படி புஷ்ப சாஸ்திரிகளுக்கு ஒரே பிள்ளை. மார்க்க சகாயம் என்று பெயர். சென்னை கிறிஸ்துவக் கலாசாலையில் பி. ஏ. வகுப்பில் படிக்கிருன். அந்த வகுப்புக்கும் இவனுக்கும் நெருங்கின சம்பந்தம் உண்டு. வகுப்பு, இவனை விட மாட்டேனென்கிறது; இவன், வகுப்பை விட மாட்டேனென்கிருன். இப்படியாகச் சுமார் ஐந்து வருஷ காலமாக இருவருக்கும் விடாப்பிடி சண்டை. பையனுக்கு இருபத்து மூன்று வயதுக்கு மேல் ஆகிறது. ஆனுலும் முஞ்சி முற்றவில்லை. பார்ப்பதற்கு இளங் கன்றுக் குட்டி மாதிரி இருக்கிருன். சென்னைக் கடற் கரையோரம் ஜலத்தின் பக்கமாக அந்த நொய் மணலில் இவன் குதித்து குதித்து ஓடுகிறபோது—எல்லாம் தேக பலம் விருத்தியாவதற்குத்தான்—நடை வண்டி பிடித்துக்கொண்டு நடை பழகுகிற குழந்தை போல் இருக்கும்.

மார்க்க சகாயத்திற்கு, அவனுடைய தகப்பனுர் மாதா மாதம் இருநூறு ரூபாய் படிப்புச் செலவுக்காக அனுப்பிக் கொண்டு வந்தார். ஜமீன்தாருடைய பிள்ளை யல்லவா? அந்த அந்தஸ்துக்குத் தகுந்தாற் போல் இருக்க வேண்டாமா? மாதம் மாதம், இரண்டு அல்லது மூன்ருந் தேதி, மணியார்டர்காரன் வருகிற மார்க்கத்தை மார்க்க சகாயம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். ஆனுல் இவனுக்கு பி. ஏ. பரீட்சையில் தேறுவதெப்படி என்ற மார்க்கம் மட்டும் தெரியவில்லை.

மார்க்க சகாயத்திற்குத் தன் பெண்ணைக்கொடுக்க வேண்டு மென்பது ஆபத்தோத்தாரண ஐயருடைய எண்ணம். ஆனுல் ஐயருடைய சம்சாரத்திற்கு அந்த இடம் அவ்வளவு பிடித்தமில்லை. ஏனென்ருல் புஷ்ப சாஸ்திரிகளின் சம்சாரம்—மார்க்கத்தின் தாயார்—நிரம்ப இளையவள். இப்பொழுதுதானே நாற்பத்திரண்டு வயதாகிறது. இன்னும் எத்தனை வருஷகாலம் இருப்பாளோ தெரியாது. அவளிடம் தன் பெண் போய் எவ்வளவு காலந்தான் கஷ்டப்படுவது? ஏதோ கொஞ்சம் வயசான மாமியாராக இருந்தால், கொஞ்ச காலத்திற்குள் மூட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு யம தரிசனத்திற்குச் சென்று விடுவாள். அப்புறம் நமது பெண், பிய்க்கல் பிடுங்கல் இல்லாமல் குடும்பத்தை நடத்திக் கொண்டு போகலாம். மாமனுர் மட்டும் இருந்தால் பரவாயில்லை. அவர் பாட்டுக்கு ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கப் போகிருர். அவரால் ஒரு தொந்தரவும் இராது.

இந்த மாதிரியாகத்தான் ஆபத்தோத்தாரண ஐயருடைய சம்சாரத்தின் மனப்போக்கு இருந்தது. என்ன செய்வார் ஐயர்? புஷ்ப சாஸ்திரிகளுடைய பையனைத் தவிர வேறு நல்ல வரன் கிடையாது என்று சொல்லி விட்டார். ராத்திரி சாப்பிட்ட பிறகு, இரண்டு பேருக்கும் தினந்தோறும் வரன் சம்பந்தமாகச் சச்சரவுகள்

நிகழ்ந்து வந்தன. சில சமயங்களில் மனஸ்தாபம் முற்றிவிடும்.

'நீயே எங்கேயாவது உன் பெண்ணுக்கு இடந் தேடிக் கொள்' என்று கோபித்துக் கொண்டு ஐயர் படுக்கைக்குப் போய் விடுவார்.

"உன்னாலேதானே இந்த வசவு திட்டுகளெல்லாம்' என்று சொல்லி, ஐயரின் சம்சாரம், தன் பெண்ணின் தலைமேல் ஒரு குட்டு குட்டுவாள். அவளும் விக்கி விக்கியழுது கொண்டு படுக்கப் போவாள்.

'இப்பொழுது தானே தை மாதம் பிறந்திருக் கிறது. இன்னும் நாள் இருக்கிறதே. நல்ல இடமாகப் பார்த்துப் பண்ணலாம்' என்று அம்மாள், தானே ஆறுதல் செய்து கொண்டு குறட்டைவிடத் தொடங்கு வாள்.

ஆபத்தோத்தாரண ஐயர் வீட்டில் இந்தத் தை மாதம் பிறந்த பிறகு, தினசரி நடக்கிற உற்சவம் இது.

6

நவராத்திரி கொலுவு

கோவிந்தராஜபுரம் கோவிந்தம்மாள் அந்த ஊருக்குள்ளே பெரிய பணக்காரி. அவளுடைய பணப் பெரிசுக்குத் தகுந்தாற்போல் அவளுடைய தேகமும் பெரிசுதான். இரண்டு கண்கள் போதுமே! கொட்டைப் பாக்கு என்பார்களே அதெல்லாம், கற்பனை யில்லாத கவிகளின் கைச்சரக்கே தவிர, உண்மையில் அவர்கள் கோவிந்தம்மாளின் கண்களைப் பார்த்திருந்தால் அவர்களுக்கு இந்த அற்பமான கற்பனைகளெல்லாம் உதித்தே யிராது. நாகதாளிப்பழம் மாதிரி என்று சொன்னால் அது ஒருவாறு பொருந்துமோ என்னவோ? கோவிந்தம்மாள் இப்பொழுது ஒரு விதந்து. தன்னுடைய முதல் பிரசவத்திற்குப் பிறகு, வெள்ளைச் சீலை யணிந்து கொண்டதாகச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறாள். எத்தனை வயதில் தனக்குக் கலியாணமாயிற்றென்பதும், எத்தனையாவது வயதில் இந்த முட்டாக்குக்கோலம் ஏற்பட்டதென்பதும் அவளுக்கே தெரியாதிருக்கிறபோது, நமக்கெப்படித் தெரியும்? கோவிந்தம்மாளுக்கு ஒரே ஒரு பெண். அதிலும் பணக்காரப் பெண். அந்தப் பெண்ணின் பெயரென்னவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் சின்ன கோவிந்தம்மாள் என்று கோவிந்தராஜபுரம் வாசிகள் அழைப்பார்கள். பணக்காரப் பெண்ணாகவும் ஒரே பெண்ணாகவும் இருப்பதனால் அழகு, எப்படியோ தானாக வலியவந்து அங்குக் குடியேறி விடுகிறதல்லவா? ஒன்று மட்டும் நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். என் பெண்ணைவிட சின்ன கோவிந்தம்மாள் அழகுதான். அதில் ஆட்

சேபமே கிடையாது. பணத்தின் மத்தியில் வளர்ந்து வருவதனுல் சின்ன கோவிந்தம்மாள், பருத்திருக்கிருளா அல்லது தாயாரின் பிரதிபிம்பமாக வந்திருக்கிருளா வென்பது தெரியவில்லை. ஆனுல் எப்படி யிருப்பாள் என்று என்னைக் கேட்டீர்களானுல், வெண்ணெய் மொத்தை மாதிரி இருப்பாள் என்றுதான் எனக்குச் சொல்லத் தெரிகிறது.

நவராத்திரி ஆரம்பித்துவிட்டது. குழந்தை கொலு வைக்க வேண்டாமா? வீட்டிலே ஒரே அமர்க்களந் தான். படிகள் போட்டு பொம்மைகளை எடுத்துவைக்க என்ன தாமதம், எவ்வளவு நாழிகை என்றெல்லாம் தோட்டக்கார கோவிந்தனை, கோவிந்தம்மாள் அதட்டுப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிருள். கோவிந்தன் எதைக் கண்டான்? அழகைக் கண்டானு? ஒழுங்கைக் கண்டானு? அவன் குடிசையிலே இருக்கிற பொத்தல்களை அடைக்கவே அவனுக்குத் தெரியவில்லையே. கூட அவனுக்கு அவகாசமும் இல்லை. அவனும், கோவிந்தம்மாளின் வீட்டுக்கு வேலையாளாக வந்தமர்ந்தது முதல், குடிசையைக் கொஞ்சம் ஒழுங்கு பண்ணித் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிருன். கோவிந்தம்மாளின் உருட்டல் மிரட்டல்களுக்கு ஆட்பட்டதற்குப் பிறகு, அவனுக்கு மூன்று ஆண் குழந்தைகளும், நான்கு பெண் குழந்தைகளும் பிறந்து விட்டன. பிரசவம், சமையல், சாப்பாடு எல்லாம் இந்த ஒண்டிக் குடிசையில் தான். அவனுடைய பிரபஞ்சமெல்லாம், இந்தக் குடிசையிலேயே அடங்கியிருந்தது. அப்படிப்பட்டவனை, என்றுமில்லாமல் இந்த வருஷத்தில் நவராத்திரி கொலுவுக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னுல், அவன் என்ன செய்வான்? மண்ணினுல் செய்யப்பட்ட வெண்டைக்காயையும், கத்தரிக்காயையும் திருப்பித் திருப்பிப் பார்ப்பான். 'இந்த மாதிரியான கறிகாய்களை ஒரு நாளாவது சாப்பிட்டு ருசி பார்க்க

மாட்டோமா?' என்று அவன் மனம் ஏங்கும். 'மண்ணினுல் செய்யப்பட்ட இந்த வெண்டைக்காயும், கத்தரிக்காயுமாவது பச்சைப்பசேலென்று இருக்கிறது. ஆனுல் என் வயிற்றுக்குப் புழுத்த கத்தரிக்காய் ஒன்று கூடக் கொடுப்பதில்லையே எஜமானியம்மாள். கறிகாய்ச் செடிகளை யெல்லாம் நான் நட்டுப் பயிராக்குகிறேன். அவை பசுமையாய்ச் செடியில் காய்த்துத் தொங்குவதைப் பார்த்து, எஜமானி அம்மாள், 'நான் நட்டசெடி; என்ன அழகாய் வளர்ந்து பூவும் காயுமாய்த் தழதழ வென்று இருக்கிறது பார்த்தாயா?' என்று ஊராருடன் ஜம்பம் பேசிக் கொள்கிருள். இவள், கிணற்றிலிருந்து ஒரு பொட்டு ஜலம் இழுத்து ஒரு செடிக்காவது கொட்டி யிருப்பாளா? அட கண்ட்ராவியே! இது தான் உலக தருமம் போலிருக்கிறது!' என்று என்னென்னவோ எண்ணங்களை யெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

எந்தப் பொம்மையோடு, எந்தப் பொம்மையைச் சேர்த்து வைக்க வேண்டுமென்ற ஒழுங்கு முறைகளெல்லாம் கோவிந்தனுக் கென்ன தெரியும்? பசுப் பொம்மை யொன்று இருந்தது. அதன் பக்கத்தில் வாழைப் பழப் பொம்மையைக் கொண்டு வைத்தான். 'என்னடா இது? ஒழுங்கில்லாமல் வைக்கிருய்?' என்று அதட்டுப் போட்டாள் கோவிந்தம்மாள். 'இல்லையம்மா, வீட்டிலேயுள்ள பசுவுக்கு நாம் ஆகாரம் சரிவரப் போடுவதில்லை. இந்தப் பொம்மைப் பசுக்காவது பொம்மைப் பழத்தை ஆகாரமாகப் போடுவோமே யென்ற எண்ணந்தான் எனக்கு' என்ருன். இதில் என்ன அர்த்தம் வைத்துப் பேசினுனே என்னவோ எனக்குத்தெரியாது. கோவிந்தம்மாளுக்கு இதன் கூடார்த்தத்தைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆனுல் கோவிந்தன் குறும்புத்தனமாகப் பேசுவதாகமட்டும் ஊகித்துக் கொண்டு விட்டாள். எப்பொழு

துமே, பணக்காரர்களுக்குச் சந்தேக மனப்பான்மை இருக்குமல்லவா? ஆரம்பித்து விட்டது கோவிந்த னுக்குக் கொலுவு! நவராத்திரி கொலுவு! நவராத்திரி கொலுவு என்று ஆரம்ப மானதோ அன்றே கோவிந்த னுக்கும் ஆரம்பித்து விட்டது, அர்ச்சனுதி அலங் காரங்கள். அவன் எந்த வேலையைச் செய்தாலும் அதில் ஏதோ கோளாறு இருப்பதாகக் கனவு கண்டு கொண்டு வந்தாள் கோவிந்தம்மாள். இவளுடைய இந்த அட்டகாசத்திஞல், கோவிந்தனும் பயந்துபோய், ஒழுங்காகச் செய்து வந்த காரியங்களைக் கூட தவறிச் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டான். ஒருபுறம் சந்தேகம்; மற்ருெரு பக்கம் பயம். ஆகவே இரண்டும் மோதிக் கொண்டு கடைசியில் கோவிந்தனை வீட்டை விட்டு வெளியே கிளப்பி விட்டன.

அட கோவிந்தா! நவராத்திரி கொலுவு உனக்குத் தாஞ வரவேண்டும்?

7

பாட்டுக் கச்சேரி

ஏன் சீட்டுக் கச்சேரியை விட்டு வந்தோம் என்று ஆகி விட்டது, பாட்டுக் கச்சேரிக்கு வந்த அரை மணி நேரத்திற்குள். சீட்டுக் கச்சேரியில் நான் தொலைத்தது, அன்று ரூ. 7-15-0. ஆனாலும், அதனைத் திருப்பி எடுத்து விடலாமென்ற நம்பிக்கையாவது இருந்தது. ஆனால் பாட்டுக் கச்சேரிக்காக நான் வாங்கின டிக்கட்டுக்குக் கொடுத்த எட்டணா போனது போனதுதான். அது திரும்பி வரப் போகிறதா? இல்லவே இல்லை.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. சரியாக மூன்று மணிக்குக் காபி சாப்பிட வந்து விட்டான் என் நண்பன் பூவராகம். ஞாயிற்றுக்கிழமை யென்றால் என் வீட்டில் தான் காபி குத்தகை அவனுக்கு. அன்று மட்டும், அவன் வீட்டிலே போடுகிற காபி நன்றாயிருப்பதில்லை யாம். நானும், இரண்டரையணா பெறுமான காபி தானே என்று அவனுக்குத் தொலைத்து விடுவது வழக்கம். ஆனால் என் சம்சாரத்திற்கு மட்டும் இது பிடிப்ப தில்லை.

வழக்கம் போல் பூவராகம் வீட்டுக்கு வந்து காபி சாப்பிட்டு விட்டுக் கொஞ்ச நேரம் சீட்டாடினான். நான்கு மணி அடித்தது. 'சோழவந்தான்குடி சோமேச பாகவதருடைய கச்சேரியாமே, போகலாமா?' என்றான். என்னையு மறியாமல் தலையசைத்து விட்டேன். பிடித்தது சனியன் என்னை. எனக்கு மட்டுந்தான் எட்டணா அழுதேன் என்று நினைக்கிறீர்களா? பூவரா கத்துக்குச் சேர்த்தல்லவோ அழுது விட்டேன்?

பாகவதருடைய பெயரென்னவோ பெரிய பெயரா கத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அவரை நேரில் பார்த்து

விட்டால், வேண்டுமென்றே சோமேச பாகவதர் என்று அவருக்குப் பெயர் வைத்திருக்கிறார்களோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு வந்து விட்டது. ஒரே கறுப்பு; மயிர் நிறைந்த முகத்தின் நடுவில் கோவைப் பழம் போன்ற இரண்டு கண்கள். அந்தக் கண்களைப் பார்த்தாலே, சங்கீத தேவதை அவரிடத்தில் எவ்வளவு பயந்து நடுநடுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறாளென்பது நன்கு தெரியும். அதனால்தான் ஆரம்பத்தில் ஹம்ஸத்வனி ராகத்தில் 'வாதாபி கணபதீம்' என்ற கீர்த்தனத்தை ஆரம்பிக்கிற போதே, என் தேகத்தில் வியர்வை கொட்ட ஆரம்பித்து விட்டது.

என் நண்பன் பூவராகத்துக்கு எனக்கு மேலே சங்கீத ஞானம். பாகவதர், பல்லவியை முடித்துக் கொண்டு சரணத்தை எட்டிப்பிடிக்க ஆரம்பித்தாரோ இல்லையோ, அவன் குறட்டைவிட ஆரம்பித்தான். என் தோளின்மீது தலையை மொட்டு மொட்டென்று இடிக்கத் தொடங்கி விட்டான். பாகவதருடைய அபார சங்கீதத்தைச் சகித்துக் கொண்டிருப்பதா, அல்லது இவனுடைய தலையிடியைச் சகித்துக் கொண்டிருப்பதா வென்று எனக்குத் தெரிய வில்லை. எழுந்து போய் விடலாமா வென்று கூடப் பார்த்தேன். ஆனால் அரை ரூபாய் வீணாக வல்லவோ போகிறது என்ற எண்ணம் வந்தது. எனவே, எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொண்டு கடைசி வரையில் மூச்சு விடாமல் இருந்து விடுவதென்று தீர்மானித்து விட்டேன்.

பாகவதர், கணபதி ஸ்தோத்திரத்தை முடித்து விட்டு, தோடி ராகத்தில் ஆலாபனை செய்யத் தொடங்கினார். ஆகா, என்னென்று சொல்வேன் அதனை? அதனைக் கேட்ட பிறகு, எனக்குச் சங்கீதத்தை அனுபவிக்கிற சக்தி இருக்கிறதா இல்லையா வென்ற சந்தேகம் வந்து விட்டது. ஏனென்றால், ஒரு பாகவதரை, ஏதோ சங்கீத ஞானம் உடையவரென்று மதித்துத்

தானே கச்சேரி பண்ணச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவரும், தமக்கு ஏதோ தெரியுமென்று நம்பித்தானே, சபையில் வந்து கம்பீரமாக உட்கார்ந்து பாடத் தொடங்கியிருக்கிறார். அப்படி யிருக்கிறபோது, அவருடைய பாட்டு, அல்லது தோடி ஆலாபனை நமக்குப் பிடிக்க வில்லையானால் அது நம்முடைய குறையா யிருக்குமோ என்ற சந்தேகம் ஏற்படுவது சகஜந்தானே? ஆனால், தோடி ஆலாபனை செய்து கொண்டிருந்த பாதி சமயத்தில் நான் சிறிது திரும்பிப் பார்த்தேன்; என்னைப் போலவே, இரண்டொரு சங்கீத ரஸிகர்களும், 'ஏன் இந்தக் கச்சேரிக்கு வந்து தொலைத்தோம்?' என்ற பாவனையில் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டிருந் தார்கள்.

பாகவதருடைய சங்கீதம் ஒரு புறமிருக்கட்டும். இவருடைய அங்க சேஷ்டைகள் இருக்கின்றனவே, அடேயப்பா, இவற்றை இவர் எங்கிருந்துதான் கற்றாரோ தெரிய வில்லை. இதற்காக எவ்வளவு சிரமப் பட்டாரோ, எவ்வளவு பணஞ் செலவழித்தாரோ தெரி யாது. ஆரோகணத்தில் இவர், தம் முகத்தைப் படுத்துகிற பாட்டை, இவரைப் படைத்த அந்தப் பாழாய்ப் போன பிரம்மதேவன் ஒருமுறை பார்ப்பானா கில், இவரை ஏன் படைத்தோம் என்று தன்னையே நொந்து கொள்வான். இந்த ஆரோகண காலங்களில் இவருடைய இரண்டு கண்களும் நெற்றியிலே ஏறிக்கொண்டு ஏன் இந்த இடத்திற்கு வந்தோம் என்று தெரியாமல் மிரளமிரள விழிக்கின்றன. இவருடைய மூக்கிலுள்ள இரண்டு துவாரங்களும், தாராளமாக ஒரு வட கயிற்றை உள்ளே நுழைத்து, இரண்டு காதுகளின் வழியாக இழுத்துக் கொண்டுவந்து, இவர் தலையசைக்கிறபோது, இழுத்து இழுத்துப் பிடித்துக் கொள்வதற்கு வாட்டமாய் விரிந்து கொடுக்கிறது. இவர் வாயசைக்கிறதும்,

இவருடைய இரண்டு கைகளும் நீண்டு நீண்டு மடங்குவதும் ஏறி இறங்குவதும், 'யார் உங்களை இந்த கச்சேரிக்கு வரச் சொன்னது?' என்று நம்மைப் பார்த்துக் கேட்பது போல் கைகளைக் குத்திக் குத்திக் காட்டுவதும், இவையனைத்தையும் ஒரே சமயத்தில் நாம் பார்ப்போமானால், 'நாம் என்ன சங்கீதக் கச்சேரிக்கு வந்திருக்கிறோமா அல்லது மிருகக்காட்சி சாலைக்கு வந்திருக்கிறோமா?' என்ற சந்தேகம் யாருக்குமே உண்டாகும்.

பாகவதர், தாம் பாடிய தியாகய்யர் கீர்த்தனைகளுக்கு அர்த்தம் தெரிந்து பாடினாரோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் 'இண்டர்வெல்'லுக்குப் பிறகு, திருப்புகழில் இரண்டும், சுப்பராமையர் பதங்களில் இரண்டும் பாடினார். இவற்றைக் கேட்டு விட்டுப் பிறகு, பக்கத்திலிருந்தவர்களைக் கொண்டு, இது தமிழ்ப் பாஷை யென்று நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. சாஸ்திரீய முறையில் பாடுகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, தற்காலத்திலே சில வித்துவான்கள், கேட்பவர்களுக்கு ஒன்றுமே புரியாத முறையில் பாடுகிறதாகச் சொல்லுகிறார்களே அந்தக் கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர் போல் இருக்கிறது நமது சோமேச பாகவதரும் என்று நான் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். தமிழையே தாய்ப் பாஷையாகக் கொண்ட பாகவதருடைய தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் இந்தப் பாடுபடுமேயானால், இவர் பாடும் தெலுங்குப் பாடல்களின் தாத்பர்யத்தை இவர் எவ்வளவு தூரம் உணர்ந்திருக்கிறார் என்பதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை யல்லவா?

அழகான தேவாரம் ஒன்று பாடினார் பாகவதர். இவருக்கு அகப்பட்ட தேவாரம் எந்தப் பதிப்பிலிருக்கிறதோ எனக்குத் தெரியாது; அல்லது இவருக்குத் தமிழ்ச்சங்கீதம் சொல்லிக் கொடுத்த வித்துவான்தான்

யாரோ அதுவும் தெரியவில்லை. 'பொன்னார் மேனியனே, புலித்தோலை அரைக்கசைத்து' என்ற அழகான தேவா ரத்தைப் பாடத் தொடங்கி விட்டார். கண்ட்ராவி! கேட்கச் சகிக்க முடியவில்லை. 'பொண்ணார் மேணி யனே, புளித் தோளையரைக் கலைத்து' என்று பாக வதர் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்கிறபோது, மரியாதை யொன்றையும் பாராமல், சபை நடுவிலே எழுந்து பாக வதருடைய கன்னத்தில் இரண்டு அடி கொடுத்து விட்டு வரலாமாவென்ற ஆத்திரம் வந்தது. ஆனால் நானும் ஒரு மனிதன் தானே? எனவே கொஞ்சம் இரக் கம் வந்தது.

ஒரு திருப்தி எனக்கு. பாகவதர் இந்தத் தேவா ரத்தை, ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில் எங்காவது ஒரு கோயிலுக்குச் சென்று பாடாமல் பக்தி ரஸத்திலே மிதந்து செல்லாத ஒரு ஜனக் கூட்டத்திலே வந்துபாடு கிறாரே என்று ஒரு சந்தோஷம். ஏனென்றால் கோயிலில் சென்று இந்தத் தேவாரத்தை இவர் பாடினால் சிலையினால் செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கடவுள் கூட கரைந்து நெக்குருகி அருவமாகிப் போய்விடப் போகி றாரே என்ற கவலை எனக்கு.

நல்ல வேளையாக பாகவதர், 'பொன்னார் மேனி யனே' தேவாரத்தில் முதல் இரண்டடியை மட்டும் பாடி முடித்து விட்டார். அதற்கு மேல், அவருக்குப் பாடத்தெரியாதோ, அல்லது பின்னிரண்டடிகள், அவர் வாயிலிருந்து வர மாட்டோம் என்று சத்தியாக்கிரகம் செய்து விட்டனவோ நமக்குத் தெரியாது.

எப்படியோ, கச்சேரி ஒரு தினுசாக எட்டு மணிக்கு முடிந்தது. 'பவமானுத' பாடத் தொடங்கினார் பாகவ தர். எழுந்து விட்டேன் நான். ஆனால் கூடவே தலை வலி தொடர்ந்து விட்டது. வீட்டுக்குப் போவதற்கு

மகா சிரமமாகி விட்டது. ராத்திரியெல்லாம் தூக்கமே யில்லை. ஜன நெருக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த பலனா அல்லது பாகவதருடைய சங்கீதத்தைச் சகித்துக் கொண்டிருந்ததன் பலனா என்று தெரியாமல் அன்றிரவு முழுவதும் விழித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

8

கட்டுரைப் பஞ்சம்

பத்திரிகாசிரியர்களுடைய தலை, வழுக்கை விழுந் திருப்பதற்குக் காரணம் இத்தனை நாட்களாக எனக்குத் தெரியாமலே இருந்தது. நேற்று முன் தினம் மாலை 'நாட்டாண்மை' ஆசிரியர் ஸ்ரீ தீர்த்தகிரியைச் சந்தித்துப் பேசிய பிறகுதான் உண்மை தெரிய வந்தது. அவர் நிரம்ப சரளமான சுபாவி. கொஞ்சங்கூட கள்ளங் கபடில்லாதவர். இன்றைய தினம் ராத்திரி, வீட்டிலே காற்படி அரிசிக்குக்கூட வழியில்லை யென்று தன்னுடைய பரிதாப நிலையை எல்லாரிடத்திலும் ரகசியமாகச் சொல்லுவார். இதற்குமேல், உலகத்திலேயுள்ள எல்லாப் பத்திரிகாசிரியர்களுடைய நிலைமையும் இப்படித்தான் என்று சொல்லிக் கொண்டு தாமே சமாதானமும் செய்து கொள்வார். இவருடைய நண்பர்கள் ஒருவராவது இவருடைய கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்குக்கூட உதவி செய்தது கிடையாது; ஆனால் தேனொழுகப் பேசிவிட்டுப் போய் விடுவார்கள்; இவருடைய பத்திரிகாலயத்தின் படி இறங்கியதும் 'நாட்டாண்மை' ஆசிரியர் நன்றாகத்தான் எழுதுகிறார்; ஆனால் ஒரு 'ஸ்க்ரூ லூஸ்' போல் இருக்கிறது என்று உரத்த குரலில் பேசத் தொடங்கி விடுவார்கள். ஸ்ரீ தீர்த்தகிரியின் காதில் இந்த வார்த்தைகள் எத்தனையோ முறை விழுந்திருக்கின்றன. ஆனால் அவர் இவற்றையெல்லாம் லட்சியம் செய்கிறவரா? பேனாவைக் காகிதத்தில் குத்திக் கொண்டு, புருவங்களை நெற்றியிலே ஏற்றிக் கொண்டு, உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்டு இன்னும் என்னென்னவோ கோனஷ்டைக

ளெல்லாம் செய்து கொண்டு, 'நமக்கு ஒரு ஸ்க்ரு லூஸ் என்று சொல்கிறவ ரெல்லாருக்கும் இரண்டு ஸ்க்ரூ லூஸ்' என்று சொல்லிக் கொண்டு திருப்தி யடைந்து விடுவார்.

பாவம், இவரும் எப்படியோ இருபத்திரண்டு வருஷகாலம் பத்திரிகைத் தொழிலில் ஈடுபட்டுக் காலங் கடத்தி விட்டார். உலகத்திலே வேறெந்த திருப்தியை அடையாவிட்டாலும் ஒரே ஒரு திருப்தி மட்டும் இவருக்கு இருந்தது. அதாவது தமது கவலைகளைப் பிதிரார்ஜித சொத்தாக அடைந்து அனுபவிப்பதற்குப் புத்திர பாக்கியம் இல்லாதது பற்றி இவருக்குப் பரம திருப்தி; ஒரு பெருமைகூட. யாராவது இதைப்பற்றி இவரிடத்தில் பிரஸ்தாபித்தால், 'எனக் கென்ன ஐயா, கட்டா, காய்தாவா? இந்த நிமிஷத்திலேயே துணியை உதறித் தோள் மேலே போட்டுக் கொண்டு மான சரோவரத்துக்கும் போவேன்; அதற்கப்பாலும் போவேன்' என்று ஜம்பமாகப் பேசுவார்.

உலகத்திலே நிரந்தரமான சில உண்மைகள் உண்டு. அவற்றில் ஒன்று பத்திரிகாசிரியர்களுக்குச் சந்தான பாக்கியம் அதிகமாகக் கிடையா தென்பது. இவர்களுக்கு, இந்தப் பாக்கியத்தைப் பெற அவா இருந்தாலும், அவகாசம் எங்கே யிருக்கிறது? பத்திரிகைகளைப் புரட்டிப் பார்க்க, ஓயாமல் ப்ரூப் படிக்க, யாருடைய மனமும் புண்படாமல் எப்படி எழுதுவ தென்பதைப் பேனுக் கட்டையினால் மண்டையில் அடித்துக் கொண்டு சிந்திக்க, தம்மைப் பார்க்க வருகிறவர்களிடத்திலே யெல்லாம் மனம் இருந்தாலும் இராவிட்டாலும் பல்லைக் காட்டிக் காட்டிப் பேச, இப்படி எழுதித் தொலையாத ஏழாயிரம் விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தத்தான் இவர்களுக்கு அவகாசம் இருக்கிறதே தவிர, இல்லறம், காதல் முதலியவை பற்றி ஆராய எங்கே பொழுது இருக்கிறது? இதனால் தான்

அநேக பத்திரிகாசிரியர்களுடைய எழுத்துக்களிலே ஈரமே இருப்பதில்லை போலும்.

ஸ்ரீ தீர்த்தகிரியை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? இரட்டை மண்டை; கொஞ்சம் கூன் முதுகு; நாள் பூராவும் குனிந்து கொண்டே எழுதியும் ப்ரூப் பார்த்தும் வந்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் ததீசி மகரிஷியின் அவதாரமாக வேண்டியதுதானே! நெற்றியிலே எண்ணுயிரம் கோடுகள்; கீழ் நோக்கிய பார்வை; குழிந்த கண்கள்; ஒட்டிய தாடை; மேலே ஒரு சட்டை மட்டுந்தான் போட்டுக் கொண்டிருப்பார். அதில் இங்கி நட்சத்திர மண்டலம். இவருடைய பேனுக்கட்டை இருக்கிறதே, அது ஓர் அலாதி வஸ்து. நுனி ஒடிந்து, நூல் கயிற்றினுல் நிப்(முள்)பைச் சேர்த்துக் கட்டப் பெற்ற அந்தப் பேனுக்கட்டை எழுதுகோலாக இருக்கிற நேரந் தவிர, மற்ற நேரங்களில் ஆசிரியருடைய சிந்தனு சக்தியை மண்டையில் தட்டித் தட்டி எழுப்புவதற்குத் தூண்டுகோலா யிருக்கும்; அவருடைய காது அழுக்குகளைத் தோண்டும்; முதுகிலே தினவு உண்டானுல் அதனைச் சொரியும் கருவியாக அமையும்; கோடை காலத்தில் ஆசிரியருடைய தேகத்திலே கொட்டும் வியர்வையை வழித்தெடுக்கும். சுருக்கமாகச் சொன்னுல் ஆசிரியருடைய செங்கோல் இது. இதனைக் கொண்டுதானே இவர் உலகத்தையாள்கிருர்? இவருடைய மேஜை இருக்கிறதே, அது ஒரு பொருட்காட்சி சாலை. எல்லா இடங்களிலும் சகஜமாகப் பார்க்க முடியாத வஸ்துக்கள் என்று எதை எதை நீங்கள் கருதுகிறீர்களோ அவையெல்லாம் அதில் இருக்கும். எலிப் புழுக்கைமுதல் அபிதான சிந்தாமணி வரை அந்த மேஜையில் நீங்கள் தரிசிக்கலாம். துருப் பிடித்த கத்தரிக்கோலும், ஒட்டினுல் பிடித்துக் கொள்ளாத உலர்ந்துபோன பசையும், மேஜையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் துவார பாலகர்கள் மாதிரி

இருக்கும். எழுதுகோல் கூட முக்கியமில்லை, நமது தீர்த்தகிரி ஆசிரியருக்கு. கத்தரிக்கோலும் பசையும் மேஜைமீது இல்லாவிட்டால், இவருடைய பஞ்சப் பிராணன்களும் ககன மார்க்கத்திலே சஞ்சரித்திடச் சென்று விடும். இதனால் தான் இவர் அடிக்கடி 'ஆசிரியர்கள் அரசர்களைவிட மேலானவர்கள்' என்று சொல்கிறார் போலிருக்கிறது. அரசருக்கு ஒரு கோல் தான்; அது செங்கோல். ஆசிரியர்களுக்கோ இரண்டு கோல். ஒன்று எழுதுகோல்; மற்றொன்று கத்தரிக்கோல். பொருத்தமாயிருக்கிறதல்லவா ?

இவருடைய தலையங்கங்களுக்கு விசேஷமான ஒரு மதிப்பு உண்டு. எல்லாரும் எழுதும் விஷயங்களைப் பற்றி இவர் எழுதவே மாட்டார். மற்றவர்கள் எழுதாத, அல்லது அவர்களால் எழுத முடியாத விஷயம் எது வென்று பார்த்துத் தான் இவர் எழுதுவார். விஷயம் எப்படியிருக்கிறதோ, இவர் தலையங்கங்களுக்குக் கொடுக்கிற தலைப்புகள் மகா அற்புதமாயிருக்கும். 'நெல்லும் காந்தியும்', 'மூட்டைப் பூச்சியும் யூதனும்,' 'சேனாதிபதி முதலியாரின் திருமணம்,' 'ஹிட்லரும் ப்ரஹ்மசரியமும்'; இத்தியாதி, இத்தியாதி.

சென்ற வாரம் இவரைச் சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது எனக்கு நெடு நாளாக இருந்த சந்தேகத்தை இவரிடம் தெரிவித்துக் கொண்டேன். 'பத்திரிகாசிரியர்களுடைய் தலை வழுக்கை விழுவதேன் ?' என்று கேட்டேன். இதே தலைப்புப் பெயர் கொடுத்து மறுநாள் 'நாட்டாண்மை' பத்திரிகையில் ஒரு தலையங்கம் வெளிவந்து விட்டது. அதை அப்படியே கத்தரித்து இந்தக் கட்டுரையோடு ஒட்டியிருக்கிறேன்.

பத்திரிகாசிரியர்களுடைய தலை வழுக்கை விழுவதேன் ?

உலகத்தில் வெகு சீக்கிரத்தில் பத்திரிகாசிரியர்களுக்குத்தான் தலை வழுக்கை ஏற்பட்டு

விடுகிறது. நமது அனுபவமும் இப்படித்தான் இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் என்னவாயிருக்குமென்று நாம் அநேக உடற்கூறு நூல்களையும் மனோதத்துவ சாஸ்திரங்களையும் புரட்டிப் பார்த்தோம். சரியான காரணத்தை எந்த ஆசிரியரும் கூறினரில்லை. நாம் இதைப்பற்றி நீண்ட நாட்களாக ஆராய்ச்சி செய்து பின் வரும் முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோம். அஃதென்னையோவெனின், பத்திரிகாசிரியர்களுக்கு அடிக்கடி ஏற்படுகிற கட்டுரைப் பஞ்சம்தான் இதற்குக் காரணம். பத்திரிகையில் எதை வெளியிடுவது என்று இவர்கள் யோசித்து யோசித்துக் கடைசியில் என்னென்னவோ புனை பெயர்களைப் போட்டும், நடையை மாற்றியும் இவர்களே அநேக விஷயங்களைப்பற்றி எழுத வேண்டியிருக்கிறது. இதற்காக இவர்கள் அடிக்கடி தங்கள் பேனாக் கட்டையை மண்டையில் அடித்து அடித்துச் சிந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது. மூளையைக் கவிந்து கொண்டிருக்கும் மண்டையோட்டின் பேரிலுள்ள சதை மிகவும் நொல்பமானது. இதனால் அடிக்கடி இந்த எழுதுகோலின் தாக்குதலினால் மண்டை மேலுள்ள மயிர்கள் உதிர்ந்து போய் வழுக்கை உண்டாகி விடுகிறது. இதைவிட வேறு காரணம் இருக்கமுடியாது.

சுருக்கமான இந்தத் தலையங்கத்தைப் பார்த்து நான் பிரமித்துப் போனேன் இந்த முடிவு சரியானால், வக்கீல்களுக்கும் ஏன் வழுக்கை விழுகிறதென்ற சந்தேகம் எனக்கேற்பட்டது. வக்கீல்கள் ஒரு பக்கத்துக் கட்சியை எடுத்துச் சொல்கிறவர்கள்; பத்திரிகாசிரியர்களோ இரண்டு பக்கத்துக் கட்சியையும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியவர்கள். இந்த நிலைமையில் பார்த்தால் முன்னவருக்கு ஒரு பக்கம் வழுக்கையும், பின்ன

வருக்கு இரண்டு பக்கம் வழுக்கையுமல்லவோ விழ வேண்டும்? ஆனல் இப்படியிருக்கலாம். இரண்டு பேருக்கும் அடிக்கடி ஒரே விதமான பஞ்சம் ஏற்படுவதனுல் இரண்டு பேருக்கும் ஒரே மாதிரியான வழுக்கை விழக்கூடும்.

பத்திரிகாசிரியர்களுக்குக் கட்டுரைப் பஞ்சம்; வக்கீல்களுக்கு கேஸ் பஞ்சம். காலம் இப்படித்தானே இருக்கிறது!

9

பெயரின் பெருமை

பெயரிலே என்ன இருக்கிறதென்று கேட்கிருர்கள். அப்படியில்லை. பெயரிலே எல்லாம் இருக்கிறது. சென்னை தியாகராய நகரத்துக்கு ஒருமுறை சென்று விட்டு வாருங்கள். அப்பொழுது தெரியும் உங்களுக்குப் பெயரின் மகிமை. அங்கே பெயரில்லாத வீதிகளையோ, விலாசமில்லாத வீடுகளையோ நீங்கள் பார்க்க முடியாது. அங்கே, வீட்டைக் கொண்டு, வீட்டின் முகப்பிலுள்ள பெயரைக் கொண்டு, வீட்டிற்குள் இருப்பவருக்கு மதிப்பு. பெயரைக் கொண்டு ஆளை மதிப்பிடுகிற காலம் இது. பணத்தைக் கொண்டு குணத்தை மதிப்பிடுகிற காலம் இது.

பெயருக்குத் தனித்தன்மை ஒன்று இருக்கிறது. நீங்கள் கவனித்திருக்கிறீர்களா ? உள்நாட்டிலே விரிந்திருக்கிற அது வெளிநாட்டுக்குச் சென்றதும் சுருங்கிவிடுகிறது. தஞ்சாவூரில் நல்ல குற்ருலம் பிள்ளையாக இருந்தவர் ரங்கூனில் என். கே. பிள்ளையாகி விடுகிருர் ; கீழக்கரை கிருஷ்ணமூர்த்தி ஐயர், சிங்கப்பூரில் கே. கே. மர்ட்டியாகி விடுகிருர் ; கண்ணமங்கலத்து ஆறுமுகம், மோரீசில் கே. ஏ. காம் ஆகி விடுகிருர். சிலவிடங்களில் ராமநாதன், ராபர்ட் நாதனுகவும், ராம்சாமி ராம்ஸே யாகவும், பரமேசுவரன் பி. வாரனுகவும் இப்படித் தினுசு தினுசாக மாறிவிடுவதுமுண்டு. பெயருக்கு மகிமையில்லை யென்று யாராவது சொல்லமுடியுமா ?

ராமனை நாம் பார்த்ததில்லை. ஆனுல் பாகவதர் அவனுடைய பெயரைப் பக்தியோடு உச்சரிக்கிற

போது நாம் உருகிவிடுகிறோம். ச்ர்ச்சிலே நாம் பார்த்த தில்லை. ஆனால் அவருடைய பெயரைப் பத்திரிகை களில் கொட்டை எழுத்துக்களில் பார்க்கிறபோது, தோல்வி மனப்பான்மை நம்மைவிட்டு அகன்று போகி றது. ஒரு தெருவின் பெயரைக் கொண்டு, அத்தெரு விலுள்ளவர்களின் நிலைமையை நிர்ணயித்துவிடுகிறோ மல்லவா? லிட்டன் ரோட்டா? இதில் பெரிய மனி தர்கள் தான் வசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நாராயணசாமித் தெருவா? சாதாரண மனிதர்கள் வசிக்கிற வீதி! பாராத பொருளைக் கூட, அதன் பெயரைக் கேட்டு மதிப்பிட்டு விடுகிறோம். அப்படி யானால், பெயருக்கு மகிமையில்லையென்று சொல்ல முடியுமா?

நாம் ஒருவர் மீது ஆசை வைத்திருக்கிறோம் என் பதற்கு அடையாளம், அவர் பெயரைச் சுருக்கிக் கூப் பிடவேண்டும்; சிதைத்தும், உருவத்தை மாற்றியும் கூப்பிடவேண்டும். குழந்தையின் கை கால்களை வெட்டிவிட்டு, அதன் முகத்திற்கு முத்தம் கொடுப்பது போல. கோபாலகிருஷ்ணனை கோபு, சுப்பிரமணியனை சுப்புணி, சரஸ்வதியை சச்சி, ஜகதாம்பாளை ஜக்கி என்று இப்படியாக அவரவர் பெயரையும் குறுக்கி அழைக்கவேண்டும். பெயருக்கு மகிமையில்லையென்று சொல்ல முடியுமா?

வீட்டுக்குள் விளக்கு எரிகிறதோ இல்லையோ, வீட் டுக்கு வெளியே பெயர்ப் பலகை தொங்கவேண்டும். இன்றைய நாகரிகத்தின் விசேஷ அமிசங்களில் இஃது ஒன்று. எஜமானி அம்மாள் கைநீளாத கருமி; அவள் வீட்டின் பெயர் கல்பதரு. இத்தலியிலிருந்து வந்த சலவைக் கல், பெல்ஜியத்திலிருந்து வந்த கண்ணாடி, இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த பூந்தொட்டி முதலிய அலங் காரப்பொருள்களால் அழகுபடுத்தப்பட்டிருக்கும் 'பங்க ளா'வுக்குப் பெயர் பர்ணகுடி. வீட்டு எஜமானனுக்கு

முகவிலாசமே இராது. அவன் வீட்டுக்குச் சௌந்திர விலாசம் என்று பெயர். வீட்டுக்குள்ளே பொட்டலம் கட்டுவதற்குக் கூட காகிதம் இராது. வீட்டுக்குப் பெயர் சரஸ்வதி பவனம். இன்னும் சில வீடுகளுக்கு இங்கிலீஷ் பெயர்களை வைத்துப் பெருமையும் திருப்தியும் அடைகிருர்கள். பெல்மாண்ட், மூன்டைட், ஹனி கோம்ப், ஸ்வீட்ஹோம்! அட கடவுளே! தமிழர் வசிக்கிற வீட்டுக்குத் தமிழ்ப் பெயருக்கும் பஞ்சமா?

எட்டியிருக்கும் பொருளின்மீது அபிமானம் உண்டாவது சகஜம். அதைப்போல் எட்டியிருக்கும் பெயர்களின்மீது கூட ஒரு மோகம் விழுகிறது. தமிழர்கள் சிலர், வடநாட்டுத் தலைவர்களுடைய பெயர்களை தங்கள் சந்தானங்களுக்கு வைத்துத் திருப்தியடைகிருர்கள். பாராத தாதாபாயின் பேரைப் பேரனுக்கு வைக்கிருேம். தடுமாறி நடக்கின்ற பிள்ளைக்குத் திலகன் என்று நாமமிடுகிருேம். சொள்ளொழுகும் சுந்தரத்திற்குச் சுரேந்திரநாதன் என்று பெயர். கள்நாற்றம் வீசும் கனவானுக்குக் கஸ்தூரி ரங்கன் என்று பெயர் இருப்பது போல் இல்லையா இது? பெயருக்கு மகிமையில்லை யென்று சொல்ல முடியுமா?

10

கடவுளுக்கு விடுமுறை

கடவுளுக்கு விடுமுறை தேவையா இல்லையா? அவருடைய விருப்பம் எப்படியோ நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவருக்கு விடுமுறை கொடுத்து, இந்த உலகத்திலிருந்து அவரைச் சற்று அப்புறப்படுத்த வேண்டியது இப்போது அவசியமாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் எதிரிலே ஒரு மனிதனை நிறுத்தி வைத்து, அவனைச் சதா பரிகசித்துக் கொண்டும், இகழ்ந்து கொண்டும் இருப்பதைக் காட்டிலும், அவனைக் கண்ணுக்கு மறைவாகக் கொண்டு போய் வைத்து விடுதல் நல்லதல்லவா? கடவுள் கண் மறைவாகப் போய் விட்ட பிறகாவது அவர்மீது நமக்குச் சிறிது பக்தி உண்டாகலாம். இருக்கிற பொருளைக் காட்டிலும் இல்லாத பொருளிடத்தில் மதிப்பு ஏற்படுவது மனித இயற்கை.

மனிதன், தான் எதுவாக இல்லாமலிருக்கிறானோ அதுவாகவே தன்னைக் காட்டிக் கொள்ள விரும்புகிறான். அப்படியே கடவுள் எதுவாக இல்லாமல் இருக்கிறாரோ அதுவாகவே அவரைப் பார்க்கிறான். உருவமில்லாத அவருக்கு உருவம் சமைத்து விடுகிறான். ஊரும்பேரும் இல்லாத அவரை ஊராளன் என்றும் பேராளன் என்றும் அழைக்கிறான். எங்கும் நிறைந்துள்ள அவரைக் கோயிலிலே ஓர் இருட்டறையிலே சிறைப்படுத்தி விடுகிறான். அவர் இல்லாத இடமில்லை. ஆனால், அவர் இருப்பிடம் எங்கே, எங்கே யென்று தேடிக் கொண்டு அலைகிறான்.

கடவுள், மனிதனைப் படைத்தாரா? அல்லது மனிதன் கடவுளைப் படைத்தானா? இருதயத்தை மூடிக்

கொண்டு, அறிவை மட்டும் ஆராய்ச்சி ஏணியிலே ஏற்றி விட்டுப் பார்த்தோமானால், மனிதன்தான் கடவுளைப் படைத்திருக்கிறான் என்ற முடிவுக்கு வருவோம். கடவுள் சிருஷ்டிகர்த்தர் என்பதற்கு நமது நம்பிக்கைதான் ஆதாரம். ஆனால் கடவுளை நாம் சிருஷ்டிக்கிறோம் என்பதற்கு அநேக பிரத்தியட்சப் பிரமாணங்கள் இருக்கின்றன. நம்மைப் போலக் கடவுளைக் கருதுகிறோமே தவிர, கடவுளைப் போல நம்மை நினைத்துக் கொள்கிறோமில்லை. நம்மைப் போலவே அவருக்கு நீராட்டுகிறோம்; ஆடையாபரணங்கள் அணிவிக்கிறோம்; பள்ளியறை கூட தயாரித்து அவரைப் படுக்க வைக்கிறோம். அவரும் உறங்குகிறார். நமக்கு ருசியாயுள்ள ஆகாராதிகளை அவருக்கு உண்பிக்கிறோம்; ஆனால் ஒரு நிபந்தனையோடு! அதாவது நமக்குப் பசியெடுக்கிறபோது அவருக்குப் பசியெடுக்க வேண்டும்; அதே பிரகாரம், நமக்குத் தூக்கம் வந்தால், அவரும் படுக்கையறைக்குப் போய் விடவேண்டும். ஆகாரத்தைக்கூட, அவருடைய முன்னிலையிலே வைத்து திறந்து காட்டுகிறோமே யொழிய, அவர் வாயிலே ஊட்டுகிறோமா என்ன? கடவுள், சாப்பிடத் துணிந்து விட்டால், நைவேத்தியம் என்ற சடங்கு அடியோடு நின்று விடும் என்பது நிச்சயம். அவர், நல்ல ஆடைகளை அணிந்து கொள்ளத் திருவுளங்கொண்டு விடுவாரானால், அவரைத் திகம்பரராகப் பார்த்து மகிழ்வதிலேதான் நமக்கு அதிக விருப்பம் இருக்கும்.

கடவுள் எல்லாம் வல்லவர் என்று படிக்கிறோம்; ஆனால் அவருடைய எல்லாம் வலிவிழந்து கிடப்பதைப் பார்க்கிறோம். அவருக்கு ஏதேனும் மருந்து வாங்கிக் கொடுத்துக் கொஞ்சம் சக்தி உண்டுபண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணம்கூட நமக்கு இல்லை. ஆனால், நமக்கே சக்தி இல்லையே; அவருக்கு எங்கே சக்தியை உண்டு

பண்ணப் போகிறோம்? உண்மையில் அவருக்குச் சக்தி இருக்குமானால், உலக வல்லரசுகளுக்கிடையே அவ்வப் பொழுது ஏற்படும் பிணக்குகள், பூசல்கள் முதலியவற்றைத் தடுத்து நிறுத்த மாட்டாரா? அல்லது குறைக்கவாவது செய்யமாட்டாரா? நிறுத்தவும் வேண்டாம், குறைக்கவும் வேண்டாம், அவருடைய சொந்த விவகாரங்களையாவது அவரால் கவனித்துக் கொள்ள முடிகிறதா வென்றால், அதுவும் இல்லை. பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்திற்கும் ஜெர்மன் ராஜ்யத்திற்கும் சண்டை என்றால், காஞ்சிபுரம் வரதராஜருக்கு வைகாசி உற்சவம் கிடையாது! தில்லை நடராஜர் ஆருத்திரையன்று பக்தர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்கமாட்டார்! கிறிஸ்துவின் சீடர்கள் சண்டை போட்டுக் கொள்கிறார்கள்; ஹிந்துக் கடவுளர் வாய் பொத்திக் கிடக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஹிந்து பக்தர்கள் தங்கள் கடவுளர் சார்பாகப் பரிந்து பேசக்கூட முன்வர மாட்டோமென்கிறார்கள்.

மனிதர் அமைதியாயிருந்தால், கடவுளுக்கு ஆரவாரம்; மனிதர் ஆரவாரமாயிருந்தால், கடவுளுக்கு உபவாசம். மனிதக் குழந்தைகள் பாலில்லாமல் தவிக்கிறபோது, கடவுள் பால் ஸ்நானம் செய்கிறார். மனிதர் நடப்பதற்குத் திராணி யில்லாமல் சாகிறார்கள்; கடவுளோ, வாகனமில்லாமல் வெளியே கிளம்புவதில்லை. மனிதர் உண்டிக்குத் தவிக்கிறார்கள்; கடவுளின் உண்டி நிரம்பிக் கொண்டிருக்கிறது. 'கட்டு' ப்பார்ப்பதற்கு வக்கீல்கள் கட்டணம் வாங்குவார்கள். கடவுள் தம்மைப் பார்ப்பதற்கே கட்டணம் வாங்குகிறார்! இருபதாவது நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்துவக் கடவுள்தான், ஆச்சரியப்படத் தக்கவிதமாக, பாராத கண்ணும் பேசாதவாயும் உடையவரா யிருக்கிறாரென்றால், ஹிந்துக் கடவுளர்கள் அவருடைய சகோதரர்களாகி விட்டார்களே!

கடவுள் சுத்தமானவர். ஆனால் அவர் கோயிலில் அசுத்தந்தான் நிறைந்திருக்கிறது; அசுத்தமானவர்களே அதிகமாயிருக்கிறார்கள். கடவுள் எல்லோருக்கும் வெளிச்சம் கொடுக்கிறவர்; ஆனால் அவர் இருப்பிடம் இருள் மயம்; அவரைப் பார்ப்பதற்கே வெளிச்சம் வேண்டி யிருக்கிறது. கடவுள், கருணாமூர்த்தி; ஆனால் அவர் கோயிலில், மற்றவர்களுடைய கருணைக்காகப் பலர் கையேந்தி நிற்கிறார்கள்; பல்லைக்காட்டித் தங்கள் வயிற்றையும் தட்டிக் காட்டுகிறார்கள். கடவுள், தரித்திர நாராயணர்; ஆனால் அவர் சந்நிதானத்தில், தரித்திரமானது கூன் குருடு செவிடாகவும், ரோகமாகவும் காட்சி யளிக்கிறது.

நெற்றியிலே திருநீறு அல்லது திருமண்; கழுத்திலே ருத்திராட்சம் அல்லது துளசி மாலை; வாயிலே முணுமுணுப்பு; கண்ணிலே மூடிமூடித் திறக்கிற பார்வை; அவ்வப்போது ஓர் அசட்டுச் சிரிப்பு; தலை மேலே கூப்பிய கைகள். இவையெல்லாம் பக்தர்களின் அடையாளங்கள். இவர்கள் ஆடுவார்கள்; பாடுவார்கள்; அழுவார்கள்; கீழே விழுவார்கள். ஆனால், உடம்பிலே வியர்வை சொட்ட ஒரு வேலையும் செய்யமாட்டார்கள்; தாகத்தினால் நாக்குவறண்டு போகிறதென்று கேட்டால், குழாயில் சரியாக ஜலம் வரவில்லை யென்பார்கள்; காலிலே காயம்பட்டு விட்டதென்று சொன்னால் குனிந்துகூடப் பார்க்க மாட்டார்கள். இவர்களெல்லோருக்கும் என்ன பெயர் தெரியுமா? தொண்டர்கள்! உடம்பை அசைக்காமல் எப்படித் தொண்டு செய்ய முடியும்? பாசுரம் பாடுதலும், கண்ணீர் விடுதலும் மட்டும் சிறந்த தொண்டாகுமா? அப்படிப் பாடுகிறபோதும் நாம் என்ன கேட்கிறோம். எனக்கு முத்தி வேண்டும், என்னை உன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், உனது அருளை எனக்கு நல்கவேண்டும்

என்ற இப்படிப்பட்ட கருத்துக்கள் அடங்கிய பாட்டுக்களைப் பாடுகிறோம், அல்லது நமது குறைகளைச் சொல்லி முறையிடுகிறோம். இரப்பது தொண்டாகுமா? பெற்றோர்களைப் பார்த்துக் குழந்தைகள் பட்சணம் கேட்கின்றன. அப்படிக் கேட்பது அந்தப் பெற்றோருக்குப் பணிவிடை செய்ததாகி விடுமா? அவர்கள் தான் சந்தோஷப்படுவார்களா? இரக்கம் காட்டலாம்; மகிழ்ச்சி கொள்ள முடியாது. இப்படி யெல்லாம் தொண்டு செய்து கடவுளை ஏமாற்றப் பார்க்கிறோம். ஆனால் நாம் ஏமாந்து போவது நமக்குத் தெரிவதில்லை.

கடவுளைச் சுற்றிப்போடப்பட்டிருக்கும் வேலிதான் மதம். ஆனால் மனிதர், வேலியையே கடவுள் என்று நினைத்துக் கொண்டு, சண்டை போடுகிறார்கள்; மண்டைகள் உருளுகின்றன. கடவுளை அறியவேண்டும், அவரை அடையவேண்டும் என்ற ஆவலுடையவர்கள் சண்டை போடமாட்டார்கள்; நான் நான் என்ற அகங்காரம் படைத்தவர்கள் தான் சண்டை போடுவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் கடவுட் பக்தர்களல்லர்; மதப் பித்தர்கள்.

மதாசாரியர்கள், புரோகிதர்கள் முதலியோர் மேற்படி மதவேலியைக் காப்பதற்காக நியமனம் செய்யப்பட்ட காவலாளிகள். ஆனால் அவர்களிற் சிலர் கடவுளின் தரகர்களாகி விட்டார்கள்; கடவுளின் திருவருளை அவரிடமிருந்து பலவந்தமாகப் பறித்து மக்களுக்கு விலைக்கு விற்கிற வியாபாரிகளாகி விட்டார்கள். அவர்கள், கடவுளைத் தங்களுடைய ஆதீனத்தில் வைத்துக் கொண்டு, அவரை ஜனங்களுக்கு எட்டாத பொருளாக்கி விட்டார்கள். அவர்கள் ஜனங்களுடைய பாவத்தைக் கழுவி விடுவதாகச் சொல்கிறார்கள்; ஆனால், தங்களுடைய தேகத்தில சுமந்து கிடக்கும் அழுக்கைக் கழுவிக் கொள்வதற்குக்கூட அவர்களால்

முடிவதில்லை; அவர்களுக்கு அவகாசமும் இல்லை அவர்களுடைய போக வாழ்க்கையிலே, ஆடம்பரத் தன்மையிலே, கடவுள் அழுந்திப் போய் திணறிக் கொண்டிருக்கிறார். கடவுளே, உனக்கு விடுதலை எப் பொழுது ?

வாழ்க்கையோடு ஒட்டியது மதம். வாழ்க்கைக் காக மதமே தவிர, மதத்திற்காக வாழ்க்கை இல்லை. பயிருக்காக வேலியே தவிர, வேலிக்காகப் பயிரில்லை. வாழ்வினின்று விலகிய மதம், வாழ்வுக்கு உபயோகப் படாத மதம், சுரைக்குடுக்கை ; தண்ணீர் முகப்பதற் குத்தான் தகுதியுடையது ! இன்றைய மதங்கள் பெரும்பாலும் தீர்த்த யாத்திரையிலும், தண்ணீரைக் குடிப்பதிலும் இறைப்பதிலும் விளக்கம் பெறுகின்றன. இன்றைய மதானுஷ்டானங்கள், மனிதனைக் கடனாளி யாக்குகின்றன ; கோழையாக்குகின்றன ; சம்பிரதா யங்களுக்கு அடிமையாக்குகின்றன; தன்னம்பிக்கை யற்றவனாகச் செய்துவிடுகின்றன. இப்படிப்பட்ட மனிதனுடைய தோத்திரங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு, கடவுளும் இப்போது உணர்ச்சியற்றவராகி விட் டாரோ என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

எங்குப் பார்த்தாலும் தற்போது கடவுட் பக்தி பெருகிக் கொண்டு வருகிறது, மத உணர்ச்சி வலுத் துக் கொண்டு வருகிறதென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். உண்மையில் அப்படியிருந்தால், மோட்ச லோகம் என்பது, இன்று நம்மால் காணமுடியாத ஒரு பொரு ளாயிருக்குமா ? உழைக்கிறவர்கள் உழைத்துக் கொண்டேயிருக்க, சோம்பேறிகள், பண மூட்டை களின் மேல் ஏறிக்கொண்டு போவார்களா ? ஜனங் கள் தான், பலாத்கார சக்திகளுக்குப் பலியாகிக் கொண்டிருப்பார்களா ? இப்படியெல்லாம் இல்லவே இல்லை. ஜனங்கள், உண்மையான மதத்தை அனுஷ்

டிக்கவில்லை ; மதத்தைப்பற்றி அதிகமாகப் பேசுகிறார்கள். சமயஞானம் பரவவில்லை ; சமயத்தைப் பற்றிய நூல்கள் அதிகமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. கோயில்கள் கட்டுகிறார்கள் ; ஆனால் அவைகளில் கடவுளுக்குப் பதிலாகக் கற்சிலைகளை ஸ்தாபித்து விடுகிறார்கள். கடவுள் எங்கே ?

11

ஜாக்கிரதை

ஓடுகின்ற ரெயிலில் ஏறி உட்கார்ந்தால், ஜாக்கிரதை என்ற ஐந்தெழுத்து வார்த்தை, நம் கண்ணை உறுத்துகின்றது. நகர வீதிகள் சிலவற்றில், அதாவது பங்களாக்கள் நிறைந்த ரோட்டுகளில் நடந்து செல்லும் போது சிறிது நின்று பார்த்தால், அதே ஜாக்கிரதை என்ற ஐந்தெழுத்து வார்த்தை நம் கண்ணை உறுத்துகின்றது. அந்த வார்த்தையை நீங்கள் உறுத்துப் பார்ப்பதற்கு முன், வாசகர்களே, உங்களுக்கு ஒரு ஜாக்கிரதை போட்டு வைக்கிறேன். பெரிய மனிதர்கள் என்று தங்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற மோட்டார் ஆசாமிகள் அல்லது 'மோட்டா' (பருத்த) ஆசாமிகள் வசிக்கிற வீதிகளை 'ரோட்' என்று அழைக்க வேண்டும்; நடுத்தர வகுப்பினர், அதாவது ஆபீஸ் குமாஸ்தாக்கள், சில்லறை வியாபாரிகள் இப்படிப் பட்டவர்கள் வசிக்கும் வீதிகளுக்குத் தெரு என்று சொன்னால் போதும்; ஏழை பாழைகள், கூலிவேலை செய்து கால் வயிற்றோடு இருக்கிறவர்கள், இப்படிப் பட்டவர்கள், அடர்ந்தாற்போல் குடிசைகள் போட்டுக் கொண்டு இருக்கிற இடத்தை சேரி என்றோ, குப்பம் என்றோ அல்லது மேடு என்றோ ஏதோ ஒரு பெயரால் கூப்பிட்டால் போதும். ஏன் எங்கள் இருப்பிடத்தை இந்தப் பெயரால் அழைக்கிறீர்களென்று அவர்களில் யாரும் உங்களைக் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். யாராவது தூண்டிவிட்டால், எப்பொழுதாவது ஒரு சமயம், ஏதாவதொரு கொடியைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒழிக, ஒழிக என்று கூச்சலிட்ட வண்ணம் ஊர்வலம்

வருவார்கள். அவ்வளவுதான். அதனுல் உங்களுக்கு என்ன பாதகம்?

அடடா! வாசகர்களே, என்னை மன்னிக்கவேண்டும். பழைய நினைவிலே பேசுகிறேன். இப்பொழுதெல்லாம், இந்தச் சேரிகள், குப்பங்களெல்லாம், நகர்களாகவும் புரங்களாகவும் மாறிக்கொண்டு வருகின்றன. இங்கெல்லாம் இப்பொழுது தண்ணீர்க் குழாய்கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் நீர் வருகின்றதா அல்லது சொட்டுகின்றதா என்று மட்டும் கேளாதீர்கள். வரிசையாக மணிக்கணக்கில், குப்புறக் கவிழ்ந்தும் ஒரு பக்கமாகச் சரிந்தும் தவங்கிடக்கும் சட்டி பானைகளைப் பார்த்தாலே தெரியவில்லையா? இன்னும், மாறிக்கொண்டிருக்கும் இந்த நகர்களிலும் புரங்களிலும் மின்சார விளக்குக் கம்பங்கள் இருக்கின்றன; இவற்றில் விளக்குகள்கூட தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவை வெளிச்சம் கொடுக்கின்றனவா இல்லையா என்பதை, இந்தக் கம்பங்களில் போய் முட்டிக்கொண்ட பிறகுதான் பார்க்கலாம். ஆனுலும் இந்த நகர்களுக்கும் புரங்களுக்கும் ஒரு 'மவுசு' வந்திருக்கிறது. இப்பொழுது.

மறுபடியும் வாசகர்களே, என்னை மன்னித்து விடுங்கள். ஜாக்கிரதையென்று உங்களுக்கு எச்சரிக்கை கொடுத்துவிட்டு நான் எங்கேயோ போய் விட்டேன்.

வேறு எங்காவது, ஜாக்கிரதை என்ற இந்த ஐந்தெழுத்து வார்த்தை காணப்படுகிறதா என்று கண்டுவர, என் பார்வையைச் சிறிது உலவிவிட்டுமாறு உத்தரவிட்டேன். நாகரிகமான கட்டைவண்டி என்று சொல்லக்கூடிய பஸ்களில் இந்தப் பஞ்சாட்சரந் தான்; பாங்கிகளில் நுழைந்தால் முதலில் கண்ணில் படுவது இந்தப் பஞ்சாட்சரந்தான்; படமாடுங் கோயில்களில் கூட இந்தப் பஞ்சாட்சரந்தான். அங்குச் செல்லும் நடமாடுந்தெய்வங்களிடமிருந்து அங்குள்ள மூர்த்தி

களுக்குப் பாதுகாப்பளிப்பதற்காகவே இந்த ஐந் தெழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவாம். ஒரு வேடிக்கை பார்த்திருக்கிறீர்களா ? கோயிலுக்குச் சென்று நமசிவாய என்ற ஐந்தெழுத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தமாத்திரத்தில், எங்கிருந்தோ கொட்டாவிவர ஆரம்பிக்கிறது. ஜாக்கிரதை என்ற பஞ்சாட்சரத் தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில், நமது இரண்டு கை விரல் களும் நமது இடுப்பைத் தடவித் தடவிக்கொடுக்க ஆரம்பிக்கின்றன; நமது இரண்டு கண்களும், எதிரி லிருக்கும் மூலவரையோ உற்சவரையோ பாராமல், அக்கம்பக்கத்திலுள்ளவர்களை வட்டமிட்ட வண்ணம் இருக்கின்றன.

எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரியான ஜாக் கிரதை யென்று எண்ணுதீர்கள். ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொருவரிட மிருந்து ஜாக்கிரதை. அதாவது ரெயி லில் திருடர்களிடமிருந்து ஜாக்கிரதை; பங்களாக்கள் முன்னர் நாய்களிடமிருந்து ஜாக்கிரதை; பாங்கிகளில் ஜேப்படிக்காரர்களிடமிருந்து ஜாக்கிரதை; கோயில் களில் பக்தர்களிட மிருந்து ஜாக்கிரதை. இப்படி நாம் அர்த்தப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அங்கங்கே பொறித்திருப்பதென்னவோ திருடர்கள் ஜாக்கிரதை, நாய்கள் ஜாக்கிரதை, ஜேப்படிக்காரர்கள் ஜாக் கிரதை, பக்தர்கள் ஜாக்கிரதை, இப்படி இப்படி. கோயில் களில் பக்தர்கள் ஜாக்கிரதை என்று பச்சையாகப் போடாமல், ஏமாருதீர்கள் என்று கண்ணியமாய்ப் போட்டிருப்பார்கள். இதற்கு, பக்தர்களே, பக்தர்களிட மிருந்து ஏமாருதீர்கள் அல்லது கோயிலில் குடிகொண் டிருக்கும் தெய்வங்களே, பக்தர்களிடமிருந்து ஏமாருதீர் கள் என்று எப்படிவேண்டுமானுலும் அர்த்தம் செய்து கொள்ளலாம்.

பொதுவாக, திருடர்கள் ஜாக்கிரதை என்ற வாக் கியத்திற்கு நேரான அர்த்தத்தைப் பார்ப்போமானுல்,

'திருடர்களே, பிரயாணிகளிடமிருந்தும் வருகிறவர் போகிறவர்களிடமிருந்தும் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்; உங்களைக் கையும் பிடியுமாகப் போலீசாரிடம் பிடித்துக் கொடுத்துவிடப் போகிறுர்கள்' என்று திருடர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்வது போலிருக்கிறது. ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் இப்படி அர்த்தப்படுத்திக்கொள்வது தவறு என்று தோன்றுகிறது. ஏனென்ருல், ஜாக்கிரதையாயிருக்கக் கூடியவர்கள் தானே திருடுவதற்கு முன்வருகிறுர்கள்? அவர்களுக்கு ஜாக்கிரதை எச்சரிக்கை எதற்கு? ஆகவே, பிரயாணிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்குந்தான் எச்சரிக்கையென்று இதற்கு அர்த்தப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் போலிருக்கிறது.

ஆனுல் பங்களாக்களுக்கு முன்னே 'நாய்கள் ஜாக்கிரதை' என்ற 'போர்ட்' தொங்குகிறதே, அதுதான் எனக்குப் புரியமாட்டேனென்கிறது; புதிராகவும் இருக்கிறது. நாய்கள் என்று பன்மையிலே போட்டிருப்பதனுல், உள்ளே எத்தனை நாய்கள் இருக்கின்றன என்று கேட்பதற்கே பயமாயிருக்கிறது. பார்க்கப்போனுல் அநேக இடங்களில் ஒரு நாய்தான் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. உள்ளே ஒன்றிருக்க, வெளியில் பலவாகக் காட்டுதல் என்ன சூட்சுமமோ தெரியவில்லை. என்னென்னவோ மாதிரி அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறதில்லையா?

ஆனுல் சமீப காலமாக, நாய்களையுடைய பங்களாக்களில் உள்ளவர்களுக்குச் சிறிது விவேகம் வந்திருக்கிற மாதிரி தெரிகிறது. ஏனென்ருல் இப்பொழுதெல்லாம் சில இடங்களில் 'நாய் - ஜாக்கிரதை' என்று ஒருமையிலேயே போட்டு வருகிறுர்கள். அந்த மட்டில் சந்தோஷப்பட வேண்டியதுதானே?

யார் எப்படி வேண்டுமானுலும் சொல்லிக்கொள்ளட்டும்; நம்மைக் காட்டிலும் நமது முன்னேர்கள்,

அதாவது இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன்னுடிவரை இருந்தவர்கள், பரந்த மனம் படைத்தவர்களாகவும் தீர்க்க திருஷ்டியுடையவர்களாகவும் இருந்தார்களென்று நான் நிச்சயமாகக் கருதுகிறேன். அவர்கள் வீட்டை அமைத்துக்கொண்ட விதம் ஒன்றிலிருந்தே இதை நான் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும்.

முந்தியெல்லாம் எந்த ஓர் ஊரிலும் எந்த ஒரு தெருவிலும், வீடுகள், தெருவோடு ஒட்டினாற்போலவே கட்டப் பெற்றிருக்கும். முன் பக்கம் காலியிடமாக ஐந்தடி விடவேண்டும், பத்தடி விடவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தங்களெல்லாம் கிடையாது. தவிர, அவரவருடைய சௌகரியத்திற்கும் பண வசதிக்கும் ஏற்றாற்போல வீடுகள் கட்டிக்கொள்வார்கள். முன்கூட்டி 'பிளான்' தயாரித்து அனுப்பி அனுமதி பெற்ற பிறகுதான் கட்டடவேலை துவங்க வேண்டுமென்று யாரும் சொல்லமாட்டார்கள். அண்டை அயலில் உள்ளவர்களுக்கோ, பொதுஜனப் போக்குவரத்துக்கோ எவ்வித இடையூறும் இல்லாமல்வீட்டை அமைத்துக்கொள்கிற அளவுக்கு அவர்கள் பண்பாடுடையவர்களாயிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் முன்புறம் இரண்டு பக்கங்களில் திண்ணைகள் இருக்கும். இரண்டு திண்ணைகளிலும் சார்மணைகள் கட்டியிருப்பார்கள். அவை தவிர, சுவர் ஓரமாகச் சுமார் அரையடி உயரத்திற்கு, தலையணைக்குப்பதில் உபயோகித்துக் கொள்ளக்கூடிய மாதிரி 'கட்டைச்சுவர்' இருக்கும். இதற்கு 'மாப்பிள்ளைத் தலையணை' யென்று பெயர். தலை கனத்திருக்கும் மாப்பிள்ளைகள், இந்த 'மாப்பிள்ளைத் தலையணையில்' படுத்தால் கொஞ்சம் கனம் குறையுமோ என்னவோ? எப்படியோ, மாப்பிள்ளைக்கும் இந்தத் தலையணைக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று நாம் நம்பலாம்.

'மாப்பிள்ளைத் தலையணை'யோடு கூடிய இந்தத்

திண்ணைகளினால் எத்தனை அனுகூலங்கள், பாருங்கள். கால் கடுக்க வருகிறவர்கள், சிறிது நேரம் உட்கார்ந்துகொண்டு களைப்பாறி விட்டுப் போவார்கள்; கண்ணயர்ந்து போனாலும் பரவாயில்லை; 'மாப்பிள்ளைத் தலையணை' இருக்கிறதல்லவா? சாய்ந்தாற்போல் இருப்பதற்கு, அதாவது சாய்வு நாற்காலிக்குப் பதிலாக சார்மணையும் இருக்கிறது. வெயிலுக்கோ மழைக்கோ ஒதுங்கியிருப்பதற்கு இந்தத் திண்ணைகள் பெரிதும் பயன்பட்டன. இவைகளுக்கெல்லாம், வீட்டிலுள்ளவர்களுடைய முன் அனுமதி பெற வேண்டுமென்பதில்லை. அவர்கள்—வீட்டிலுள்ளவர்கள்—அநேகமாக, மற்றவர்களுடைய தன் மதிப்பு உணர்ச்சிக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிறவர்களாகவே இருப்பார்கள். அதாவது தங்களுடைய தயவை எதிர்பார்க்கிற நிலைமையில் யாரையும் வைக்க விரும்பாதவர்கள்; தங்களுக்கு முன்பின் பரிச்சயமில்லாதவர்களாயிருந்த போதிலும் அவர்களுக்குத் தங்களாலான சௌகரியத்தைச் செய்து கொடுப்பது தங்கள் கடமையென்று கருதுகிறவர்கள்; இந்தக் கடமையின் ஒரு சிறு பகுதியாகவே, தெருத் திண்ணைகளைக் கட்டிவைத்திருந்தார்கள்.

தவிர, பழைய மோஸ்தர் வீடுகளைப் பார்த்தீர்களானால், இடைகழி என்ற ஒரு பகுதி இருக்கும். பேச்சு வழக்கில் இதனை ரேழி என்று சொல்லுவார்கள். கால் கடுக்க வரும் பெண்டிர், இரவிலோ பகலிலோ ஓரிடத்தில் தங்கிப்போக வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால், அவர்களுக்கு இந்தப் பகுதி பயன்படுத்தப் பெற்றது. அச்சமும் நாணமும் இயற்கையாகவே உடைய பெண்டிர், சிறிது நேரமே தங்க நேரிட்டாலும், தனிமையை விரும்புவார்களென்பதை அனுபவத்தினால் உணர்ந்திருந்த நமது முன்னோர், வீட்டின் ஒரு பகுதியாக இந்த ரேழியை அமைத்து வைத்தார்கள். அவர்களுடைய தீர்க்க திருஷ்டியை என்னென்று சொல்வது?

மற்றும், பழைய மாதிரி வீடுகளின் முகப்பில், அவரவருடைய தாய்மொழியில் நல்வரவு என்று அர்த்தப் படக்கூடிய வார்த்தை பொறிக்கப்பட்டிருக்கும்; அல்லது அவரவருடைய மதச் சின்னங்கள் இடம் பெற்றிருக்கும்; அல்லது அவரவர் வழிபடும் தெய்வங்களின் உருவங்கள் வண்ண ஓவியங்களாகக் காட்சியளிக்கும்; அல்லது தெய்வங்களின் பெயர்களாவது எழுதப்பட்டிருக்கும். வீட்டுப் படியேறி வருகிறவர்கள் இவைகளைப் பார்த்ததும் மனத்தில், ஒருவித மகிழ்ச்சியும் சாந்தியும் அடைவார்கள்; குறைந்த பட்சம் வேண்டாத விருந்தினராக நாம் வரவில்லை யென்ற உணர்ச்சியையாவது பெறுவார்கள். எல்லோரும் நம்மிருப்பிடத்தை நாடி வர வேண்டுமென்பதல்லவோ நமது முன்னோர்களின் விருப்பமாயிருந்தது?

இப்பொழுதோ? வீடு நாடி வருகிறவர்களுக்கு நல்வரவு கூற வேண்டாம்; அவர்கள் மீது நாயை ஏவி, கடிக்கச் செய்யாமலிருந்தால் போதுமென்ற நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறோம். வீட்டுக்குள் இன்முகத்தோடு நுழைய முடிகிறதா? இல்லையே. பயந்து பயந்து, சுற்றுமுற்றும் பார்த்துப் பார்த்தல்லவோ நுழைய வேண்டியிருக்கிறது? முன்னெல்லாம் 'வாருங்கள்' என்று ஒரு தடவைக்கு இரு தடவையாகச் சொல்லி மனிதர்கள் வரவேற்றார்கள். இப்பொழுது 'நீ யார்? என்ன தைரியத்தோடு உள்ளே நுழைகிறாய்?'' என்று கேட்கிற மாதிரி நாய்கள் குரைக்கின்றன. அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு திரும்பி ஓடி வருவதைத் தவிர நமக்கு வேறு வழியில்லை.

நாய்கள் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்; வீட்டுக்குள் நுழைந்தோம் என்பது, அதாவது வீதியிலிருந்து நேரே வீட்டுக்குள் நுழைந்தோம் என்பது இப்பொழுது இல்லையே. அதற்கு முன்னாடி, 'காம்பவுண்ட் கேட்'டையல்லவோ தாண்டிச்செல்ல வேண்டும்? 'கேட்'டிலுள்ள

கூர்க்கா காவலாளியின் உறுத்த பார்வையை மீறிக் கொண்டு தோட்டத்தினூடே உள்ளே சென்றுல், குரைக்கும் நாய்கள் நமக்கு முகமன் கூறும்; முன் பக்கத்து ஹாலில் காலியாகக் கிடக்கும் சோபாக்களும் நாற்காலிகளும், 'எஜமான் வருவார்' என்று மௌனமாக நமக்கு ஆறுதல் கூறும். சிறிது நேரம் கால் கடுக்க நின்றுவிட்டு பிறகு, தைரியமிருந்தால், சுவரில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் மின்சார மணியை அழுத்தலாம். அதைக் கேட்டு, உள்ளேயிருந்து ஒரு வேலையாள் வந்து, நம்மை இன்னுரென்று கேட்டு விசாரித்துக்கொண்டு போய் உள்ளிருக்கும் எஜமானருக்குத் தெரிவிப்பான். அவர் மனமிருந்தால், வெளியே வந்து முகத்தைக் காட்டுவார். அவர் தூங்கிக்கொண்டிருந்தால், 'எஜமான் நிரம்ப வேலையாயிருக்கிறுர். இப்பொழுது பார்க்க முடியாது' என்று வேலையாள் அவருக்குப் பிரதிநிதியாயிருந்து சொல்லி, 'காம்பவுண்ட் கேட்' பக்கம் தன் கையை நீட்டிக்காட்டி நம்மை வழியனுப்பி விடுவான். சுருக்கமாக, முற்காலத்தில் தெருக்கதவு திறந்திருக்கிற வீடுகளை அதிகமாகப் பார்க்கலாம்; இப்பொழுதோ, தெருக் கதவு மூடியிருக்கிற அல்லது திரைச்சீலை போட்டு மறைத்திருக்கிற வீடுகளை அதிகமாகப் பார்க்கலாம்.

தெருக்கதவு மூடியிருக்கிற வீடுகள் என்று தவருகச் சொல்லிவிட்டேன்; தெருக்கதவு மூடியிருக்கிற பங்களாக்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். ஏதோ பழைய ஞாபகத்தில், என்னுடைய பழைய எழுதுகோல், வீடுகள் என்று எழுதிவிட்டது. பங்களா வாசிகள் மன்னிப்பார்களாக!

ஆக, இது ஜாக்கிரதைக் காலம். எங்குப் போனுலும் யாரிடத்தில் பழகினுலும் ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். வீதியிலே நடந்து செல்கிறபோது ஜாக்கிரதை என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்துக்கொண்டே

செல்ல வேண்டும். இல்லாவிட்டால், உங்கள் வீட்டிலே பால் கறக்கும் சாதுவான பசு, ஓசைப்படாமல் பின்னுடி வந்து உங்களை முட்டிவிடும்; அந்தப் பசுவின் பின்னுடி வருகிற பால்காரப் பக்கிரிப் பிள்ளையும் உங்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பான்; அல்லது, யாராவது ஒருவன் வேகமாக வந்து உங்கள்மீது உராய்வான்; அவன் உராய்கிற சமயமும், கனத்திருக்கிற உங்கள் சட்டைப் பை லேசாகி விடுகிற சமயமும் ஒன்றுயிருக்கும்; சட்டைப் பையைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டும் மிரள மிரள விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டும் நீங்கள் நிற்பீர்கள்; அவனும் உங்களைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு வேகமாகப் போய்க்கொண்டிருப்பான்; அல்லது உங்கள் கனம் நண்பருடைய மோட்டார் வண்டி, ஒரு பிடி மண்ணை உங்கள் கண்ணிலே தூவிவிட்டுப் போய் விடும்; அல்லது தெரு ஓரமாகவுள்ள நடை பாதையில் ஏக தேசமாக இருந்து வரும் மூடப்படாத சாக்கடைக் குழியில் ஒரு காலை விட்டுவிட்டு மற்றெரு காலால் தவங்கிடக்க வேண்டி வரும். போவோர் வருவோர், உங்களைப் பார்த்து, ஆழம் பார்க்கிற பெயர்வழி போலிருக்கிற தென்று சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டே தங்கள் கால்களை நீட்டி நீட்டி வைப்பர். எனவே, எப்பொழுதும் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்! எங்கும் ஜாக்கிரதையா யிருங்கள்!

12

நல்ல யோகம்

ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு பெயருக்குச் சுக்கிர தசையடிக்கிறது. பணஞ் சம்பாதிப்பதிலேயே குறியாயுள்ள வியாபாரிகள், எந்தப் பெயருக்குச் சுக்கிர தசை ஆரம்பிக்கிறதென்பதை எப்படியோ சூட்சுமமாகத்தெரிந்துகொண்டு விடுகிறுர்கள். அந்தப் பெயரை, தாங்கள் தயாரிக்கும் பொருள்களுக்கோ, விற்பனை செய்யும் பொருள்களுக்கோ வைத்து, வர்ணக் காகிதங்களினுல் அழகுபடுத்தி மார்க்கெட்டுகளுக்குக் கொண்டு வந்து விடுகிறுர்கள். உள்ளேயிருக்கிற சரக்கு அசலா, போலியா, இரண்டும் சேர்ந்த கலப்படமா என்பவைகளைப் பற்றியெல்லாம் யார் கவனிக்கிறுர்கள்? வெளிப் பார்வைக்கு நன்ருயிருந்தால் போதும். வெளித் தோற்றத்தில் மயங்குகிற காலமல்லவா இது? இதைப் பயன்படுத்திக்கொள்வதில் வியாபாரிகளைக் காட்டிலும் வேறு சாமர்த்தியசாலிகள் யாரும் இருக்க முடியாது.

ஆனுல் இந்தச் சாமர்த்தியம் நீடித்து நிற்பதில்லை. சரக்குகளுக்கு இவர்கள் கொடுக்கும் மெருகும் சீக்கிரத்தில் மறைந்து போகிறது. மார்க்கெட்டுகளுக்கு இவர்கள் கொண்டுவரும் சரக்குகளுக்கு எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மவுசு ஏற்பட்டதோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அந்த மவுசு மாயமாய்க் கரைந்துபோய்விடுகிறது.

கும்பகோணம் பாலாமணி என்ற ஓர் அம்மையாரின் பெயரைக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறீர்களா? இருபதாவது நூற்ருண்டுத் தொடக்கத்தில், நாடகத் துறைக்கு ஒரு சோபையைக் கொடுத்தவர். இந்த பாலா

மணி பெயர் ஒரு காலத்தில் எவ்வளவு அடிபட்டது? உங்கள் வீட்டிலே கேளுங்கள், பாலாமணி சேலையைப் பார்த்திருக்கிறுயா என்று? உங்கள் தகப்பனுர், பொடி போடுகிற சுபாவமுடையவராயிருந்தால், பாலாமணி பொடி போட்டிருக்கிருரா? உங்களுடைய உறவினரில் யாரோ ஒருவர், பெரிய உத்தியோகத்திலிருப்பதாகச் சொன்னீர்களே, அவருடைய பங்களா பெயர் பாலாமணி விலாஸ் தானே? இந்த அம்மையார் காலமாகிவிட்ட சொற்ப காலத்திற்குள், இந்தப் பெயருக்கிருந்த மவுசும் போய்விட்டது.

கிட்டப்பாதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே? அவர் நாடக மேடையில் வந்து தோன்றினுலே உங்களுக்குக் குஷி பிறந்து விடுமே? அவருடைய சாரீர சம்பத்து, உங்கள் மகன் சம்பத்துக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக விடியற்காலை எழுந்து அகார சாதகம் பண்ணும்படி சொல்லி, அவன் தலையில்—உங்கள் மகன் சம்பத்து தலையில்தான்—எத்தனை குடம் பச்சை நீரைக் கொட்டியிருக்கிறீர்கள்?

இந்தக் கிட்டப்பா பெயருக்கு ஒரு தசையடித்தது உங்களுக்குத் தெரியாமலிருக்குமா? சென்னையில் பஜார் பக்கம் அடிக்கடி போய்வந்து கொண்டிருந்த உங்களுக்குத் தெரியாமலிருக்குமா? கிட்டப்பா சாந்து; கிட்டாப்பா பாக்குப்பொடி; கிட்டப்பா நடைகூட. எல்லாம் கிட்டப்பா மயந்தான். மேலே சிவப்பு உருமால் துண்டும், கையிலே 'ரிஸ்ட் வாட்சும்,' வெள்ளிப் பூண் போட்ட தடியும், நெற்றியிலே கிட்டப்பா சாந்தும், இந்த வரிசைக் கோலத்துடன் போனுல்தான், நாடகக் கொட்டகைக்குள் உங்களுக்கு எல்லாரும் ஒதுங்கி வழி விடுவார்கள். அஃதொரு காலம். அந்தக் காலமும் மலையேறி விட்டது.

ஜிண்டான் மாத்திரையைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்படாமலிருந்திருக்க முடியுமா? நாகரிக சமூகத்தின்

மத்தியில் இதற்கு ஒரு காலத்தில் அதிக மவுசு இருந்தது. 'ஜிட்டான் ஜிட்டான், ஜிணுக்கு ஜிட்டான்' என்ற பாட்டுக்கூட இந்த மாத்திரையோடு போட்டியிட்டது ஒரு காலத்தில். யார் வீட்டுக்குச் சென்ருலும், உங்கள் எதிரில் தாம்பூலத் தட்டோடு ஜிண்டான் மாத்திரைகளடங்கிய புட்டியை வைப்பார்கள். எப்படி இப்பொழுது, 'காபி சாப்பிட கொஞ்சம் நேரமாகி விட்டால் தலை வலிக்கிறது' என்று சொல்வது நாகரிகமாயிருக்கிறதோ, அப்படி, அப்பொழுது, 'ஜிண்டான் மாத்திரையில்லா விட்டால் வெற்றிலை பாக்குப் போட்டுக் கொண்ட ருசியே இல்லாமற்போய் விடுகிறது' என்று சொல்வது நாகரிகமாயிருந்தது. இப்பொழுது ஜிண்டான் மாத்திரை யென்ருெரு மாத்திரை இருந்ததா வென்று கேட்கக் கூடிய காலம் ஏற்பட்டு விட்டது.

'ஒயிட் ரோஸ் விஞேலியா' சோப்! இந்தப் பெயரைச் சொன்னுலே, ஒரு காலத்தில் எல்லார் உடம்பிலும் வாசனை வாசனையாய் வீசிக் கொண்டிருந்ததல்லவா? இதை நீங்கள் தேய்த்துக் கொள்ளாமலா இருந்திருப்பீர்கள்? இதற்கேற் பட்டிருந்த மகிமையை நினைத்தாலே போதும்; என் கவிதை உணர்ச்சி, என்னே, என்னே, என்று இசைபாட ஆரம்பித்து விடுகிறது. அந்தக் காலத்தில், கடைகளுக்குச் சென்று, வேறெந்த சோப்பைக் கேட்டாலும் இந்த 'ஒயிட்ரோஸ் விஞேலியா'வைத் தான் அக்கரையோடு சிபார்சு செய்வார்கள். ஆனுல் இதற்கு முன் பிரபல மடைந்திருந்த 'பியர்ஸ்' சோப் மாதிரி, இதன் மீதிருந்த மோகமும் போய்விட்டது.

இப்பொழுது 'எவர்சில்வருக்கு' தசாநாதன் உச்சத்திலே இருக்கிருன். அதிலும் நம்மள் சகோதரிகள், அதன் பளபளப்பைப் பார்த்து, கிளு கிளுத்துப் பேசுவதை, ஐயோ, சகோதரர்களே, 'டேப் ரிகார்டிங்' எடுக்க மாட்டீர்களா? முன்னெல்லாம் நம் சகோதரிகள், அறிந்

தவர் தெரிந்தவர் வீட்டுக்குப் போனுல், அவர்கள் என்னென்ன மாதிரி புடவைகள் வாங்கியிருக்கிருர்கள், புதிதாக என்னென்ன நகைகள் செய்திருக்கிருர்கள், இவைகளேப் பற்றிப் பேசுவார்கள். இப்பொழுதோ? எவர்சில்வர் பாத்திரங்களேப் பற்றிய பேச்சுதான். மளிகைக் கடைக்காரனுக்கு மூன்று மாசத்துப் பாக்கி நின்று போயிருந்தால் என்ன? என்ன விலேகொடுத்தாவது இரண்டு எவர்சில்வர் டம்ப்ளர் வாங்கி, பாத்திர அலமாரியில் வைத்து அழகு பார்க்க வேண்டாமா?

பழைய துணிகளே வாங்கிக்கொண்டு புதிய எவர் சில்வர் பாத்திரங்களேக் கொடுக்கிருே மென்று சொல்லி, எத்தனேயோ கருணுமூர்த்திகள், நம் கண்முன் அடிக்கடி தென்பட்டுக் கொண்டிருக்கிருர்களே, பின் நமக்கேன் கவலே? அதோ, கொடியிலே உலர்த்தியிருக்கும் உறையூர் சேலே என்ன விலே? பதினெட்டு ரூபாயா? எப்பொழுது வாங்கியது? இரண்டரை மாதத்திற்கு முந்தி. அப்படியானுல் அதை ஏன் இன்னும் கொடியில் உலர்த்திக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? எவர்சில்வர் பாத்திரக்காரனிட மல்லவோ அது போய்ச் சேரவேண்டும்? பாத்திரக்காரனேப் பார்த்தாலே, அவன் தெருவில் கூவிக் கொண்டு செல்வதைக் கேட்டாலே, புடவையின் சாயம் வெளுத்த மாதிரியல்லவோ உங்கள் கண்ணுக்குப் படுகிறது? சாயம் போன புடவையை எப்படி உடுத்துவது?

உங்கள் சகோதரரின் ஷர்ட், எங்காவது ஒரு மூலேயில் தையல் விட்டுக்கொண்டு வருகிற மாதிரி தெரிகிறதா? கூப்பிடுங்கள் பாத்திரக்காரனே. உங்கள் குழந்தையின் மேல்சட்டை நலுங்கிப் போயிருக்கிறதா? போட்டு விடுங்கள் பாத்திரக்காரனுக்கு அதனே. எவர் சில்வரில், குறைந்த பட்சம் ஒரு ஸ்பூனே, அதிக பட்சம் ஒரு கரண்டியோ வருமல்லவா? உங்கள் மூத்த மகனுக்கு விவாகம் நிச்சயமாயிருக்கிறதா? நீங்கள்

தலையெடுத்துப் பண்ணுகிற முதல் கல்யாணமல்லவா இது? அப்படியானால் பெண் வீட்டார் வைக்க வேண்டிய சீர் வரிசைகளில், ஒரு செட் எவர்சில்வர் பாத்திரங்கள் கட்டாயம் இருக்க வேண்டுமென்று முன்னதாகவே சொல்லி விடுங்கள்.

ஓட்டை உடைசலாகிப் போன பித்தளைப் பாத்திரங்களையோ அலுமினியப் பாத்திரங்களையோ, பழைய பாத்திரக்காரர்களிடம் போட்டால் ஒரு சில அணுக்களாவது கொடுப்பார்கள். எவர்சில்வரைப் போட்டால் ஒரு சில நயே பைசாக்களாவது கிடைக்குமா என்பது சந்தேகம். ஆனால் அதற்கல்லவோ இப்பொழுது மவுசு? மவுசு எவ்வளவு காலத்திற்கு?

எவர் சில்வருக்கு அடுத்தாற்போல் மவுசு பெற்றிருப்பது 'பிளாஸ்டிக்.' எல்லாம் பிளாஸ்டிக் மயம்! பிளாஸ்டிக் கூடையிலே கறிகாய்கள் வாங்கிக் கொண்டு வந்தால் அவைகளுக்கு அலாதியான ருசி இருக்கத் தான் செய்கிறது! பிளாஸ்டிக் சீப்பினால் தலைவாரிக் கொண்டால், கூந்தல் சீக்கிரத்தில் படிமானத்திற்கு வந்து விடுகிறது! மழையில் நனையாமல் செல்ல வேண்டுமா? பிளாஸ்டிக் சீலையைத் தலைமேலே போட்டுக் கொள்ளுங்கள். பிளாஸ்டிக்கில் தினுசு தினுசான சேலைகள் கூட வந்திருக்கின்றன. சகோதரிகளுக்குத் தெரியாமலிருக்குமா என்ன?

மந்திரி வர்க்கத்தின்மீது இப்பொழுது ஒரு மோகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது தெரியுமா? ஆமாம்; இது ஜனநாயக யுகமல்லவா? மந்திரிகள் யார்? மக்களின் பிரதிநிதிகள். இதனால் மக்களோடு நெருங்கிப் பழகவேண்டியவர்கள். அப்படிப் பழக அவர்களுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டாமா? ஒரு சந்தர்ப்பமா? பல சந்தர்ப்பங்கள் கொடுக்க வேண்டும். ஆகவே, அவர்களை அடிக்கடி உங்கள் ஊருக்குக் கூப்பிடுங்கள். புதிதாக அமைக்கப் பட்ட குழாயைத் திறந்து வைக்க வேண்டுமா? கோபுர

வாசலைத் திறந்து விடவேண்டுமா? புதிதாகச் செடி நடவேண்டுமா? பாலத்தைத் திறந்து வைக்க வேண்டுமா? எல்லாவற்றிற்கும் நீங்கள் மந்திரிகளைத் தாராளமாகக் கூப்பிடலாம். அவர்களும் தாராளமாக வருவார்கள்; அலுப்பு சலிப்புக் காட்டிக் கொள்ளமாட்டார்கள். தலைநகரத்திலிருந்து கொண்டு, தங்கள் இலாகா அலுவல்களை மெதுவாகக் கவனித்துக் கொள்கிறார்கள்; அவைகளுக்கு இப்பொழுது என்ன அவசரம்? மக்களோடு தொடர்பு கொள்ள வேண்டியதல்லவோ முக்கியம்?

இந்த ஜனநாயக யுகத்திலே, விழாக்களுக்கு நல்ல யோகம் போலிருக்கிறது. எதற்கெடுத்தாலும் விழாதான். நூல் வெளியீட்டு விழா, கொடியேற்ற விழா, மூன்றும் நெம்பர் ஆசாமியின் பிறந்ததின விழா, அவனைப் பாராட்டும் விழா, அவனுக்குப் பொன்னுடை போர்த்தும் விழா, ஹோட்டல் திறப்பு விழா எல்லாம் விழாதான். காரியாமிசத்தில் இவற்றினால் என்ன பயன் என்று மட்டும் கேளாதீர்கள். அதைப்பற்றி உங்களுக்கென்ன கவலை? விழாவை நடத்துகிறவர்கள் கவலைப் படவேண்டிய விஷயமல்லவா அது?

நீங்கள் எந்த யுகத்தில் வாழ்கிறீர்களென்று யாராவது உங்களைக் கேட்டால், தெரியாத்தனமாக, கலியுகத்தில் வாழ்கிறோமென்று சொல்லி விடாதீர்கள். அப்படிச் சொன்னால், அட பித்துக்குளியே! என்று உங்களைப் பரிகாசம் செய்வார்கள். நீங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது சினிமா யுகத்தில். எப்பொழுதும் உங்கள் நினைவிலிருக்கட்டும். அந்த நினைவில்லாமற் போனால் நீங்கள் வாழ்ந்தும் வாழாதவர்கள்தான். பஸ்ஸுக்காகக் காத்து 'கியூ' வரிசையில் நிற்கிறீர்களா, உங்கள் நண்பருடைய மகனின் கலியாணத்திற்குச் சென்று அங்கு நடைபெறும் சடங்குகளின் மீது உங்கள் கவனம் சென்று கொண்டிருக்கிறதா, விருந்து

பசாரத்தில் கலந்து கொண்டிருக்கிறீர்களா, எங்கும் சினிமா பேச்சுதான். வீட்டுக்கு வெளியேதான் இப்படியென்றால், வீட்டுக்குள்ளே வந்தால் உங்களுக்குக் கிடைக்கிற கேள்விச் செல்வம் என்ன ? உங்களுடைய மகள், தன் புருஷனோடு, இன்று காலை தானே புக்ககத்திலிருந்து வந்தாள்? மாமியார் மாமனார் நச்சரிப்பிலிருந்து விடுதலை பெற்று வந்தோமேயென்று, இரண்டு வேளையாவது நிம்மதியாகத் தூங்க மாட்டாளா ? வந்த அன்று மாலையே, ஏதாவது ஒரு சினிமாவுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போகவேண்டுமென்று ஏன் இப்படி உங்களை நச்சரிக்கிறாள் ? உங்கள் மாப்பிள்ளை கூட அல்லவோ, எந்த தியேட்டரில் குளிர்சாதனம் இருக்கிறதென்று உங்களைத் துணிந்து கேட்கிறார்" உங்கள் ஏழு வயதுப் பையன், பள்ளிக்கூடத்துப் பாடத்தைப் படிக்காமல், சினிமா பாட்டையல்லவோ படிக்கிறான் ? 'டான்ஸ்' கூட ஆட ஆரம்பித்து விட்டானே ? குடும்பம் ஆடிப் போகுமேயென்று கவலைப்படுகிறீர்களா ? கவலைப்பட்டு என்ன செய்வது? சினிமா யுகத்திலல்லவோ நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்?

இப்படி ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு காலத்தில் நல்லயோகம் அடிக்கும் போலும் !

13

காந்தி பெயரால்

ஒரு பக்கத்தில், காந்தி செத்துப்போய் விட்டாரே என்று நினைக்கிறபோது, துக்கம் துக்கமாக வருகிறது மற்றொரு பக்கத்தில், மகானுபாவன் அந்த மட்டிற்கும் சீக்கிரமாகக் கண்மூடிக் கொண்டு விட்டாரே என்று சந்தோஷப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அவருக்காகத் தான் சந்தோஷம்; நமக்காகவல்ல. அவர் இருந்திருந்து, இப்பொழுது அவர் பெயரால் பேசப்படுகிற பேச்சுக்களைக் கேட்பாரானால், செய்யப்படுகிற காரியங்களைப் பார்ப்பாரானால், தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம் என்ற எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றினாலும் தோன்றக் கூடும். ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்யமாட்டார். ஏனென்றால் அவர் கோழையல்ல. ஆனால் நிச்சயம் அவர் இமயமலைக்குத் தவஞ் செய்யச் சென்றிருப்பார். இப்படி உயிரோடிருந்து வேதனைப்படப் போகிறாரே என்று அவர் மீது வைத்த அபார கருணையினால்தான் அவரை, கோட்ஸே என்ற புண்ணியாத்மா, ஒரே நிமிஷத்தில் தீர்த்து விட்டானோ என்னவோ?

அவர் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து காட்டியபடி நம்மால் வாழமுடியாது தான்; அவர் சொன்னவற்றில், ஒரு கடுகத்தனையையாவது எடுத்துக் கொண்டு அதை நம் வாழ்க்கையில் புகவிட்டுப் பார்ப்பதற்குக் கூட நம்மால் முடியவில்லை. அது கூட தவறில்லை. ஏனென்றால், அவர், லட்சிய ஆகாயத்திலே வெகு சுலபமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தவர். நாமோ, பிரத்தியட்ச மண்ணில் கால் தடுமாறாமல் நடக்க இன்னும் கற்றுக் கொள்ளாதவர்கள்; ஊர்ந்து செல்வ

தற்குக்கூட நமக்குத் திராணி இல்லை; உழன்று உழன்று கொண்டிருக்கிறோம். இந்த லட்சணத்தில், சூரிய மண்டலத்தையும் சந்திர மண்டலத்தையும் எட்டிப்பிடித்துக் கட்டி யாளவேண்டு மென்ற ஆசை யென்னவோ நமக்கு நிறைய இருக்கிறது. இதில் போட்டா போட்டிவேறே.

அது போகட்டும். காந்தி நடந்தபடி நடந்து கொள்ள முடியாமலிருப்பதிலோ, அவர் சொன்னபடி செய்யாமலிருப்பதிலோ தவறில்லைதான். ஆனால் அவர் எண்ணாததை எண்ணாமலும், சொல்லாததைச் சொல்லாமலும், செய்யாததைச் செய்யாமலுமாவது இருக்கக் கூடாதா? எண்ணாததை எண்ணுகின்றோம்; சொல்லாததைச் சொல்லுகிறோம்; செய்யாததைச் செய்கிறோம். அவர் திருநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டேதான் இவ்வளவும் நடக்கின்றன. அவர், எதற்காக, எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், என்ன சொன்னார், என்ன செய்தார், அதை எப்படிச் செய்தார் என்பவைகளைப் பற்றி நாம் சிறிதுகூட யோசித்துப் பார்ப்பதில்லை. அவர் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு எதையும் செய்யலாமென்ற விபரீதமான நிலைமைக்கல்லவோ நாம் வந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

மதுவிலக்குச் சட்டம், அமுலில் இருப்பதனால், காந்தியின் பெயர் பிரபலமாவதற்கு எவ்வளவு தடையாயிருக்கிறது? காந்தியின்பெயரை வைத்துப் பகிரங்கமாகக் கள்ளுக்கடை நடத்த முடியவில்லையல்லவா? "காந்தியடிகளார் கள் விற்பனை நிலையம்" என்று கண்ணியமான பாஷையில் எழுதப்பட்ட விளம்பரப் பலகையை வெளியிலே தொங்கவிட்டு விட்டு, உள்ளேயிருக்கும் காந்தி பக்தியைப் புலப்படுத்திக் காட்ட சந்தர்ப்பம் இல்லாமலல்லவோ செய்து விட்டது, இந்தப் பாழாய்ப் போன மதுவிலக்குச் சட்டம்? காந்தி பெயரைச் சொல்லி, கள்ளை விற்றாலும் பாவமில்லை, குடித்

தாலும் பாவமில்லை என்ற எண்ணம், பகிரங்கமாக உலவி வந்தது போய், இப்பொழுது ரகசியமாக வல்லவோ உலவி வருகிறது? காந்தியின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு ரகசியமாக எவ்வளவு சாராயம் காய்ச்சி விற்ருலும் அதனுல் நல்ல லாபம் கிடைக்கிறதென்று வைத்துக் கொண்டாலும், காந்தியடிகளின் ஆத்மா அதனுல் எப்படிச் சாந்தியடையும்? ஆகவே அதற்கு ஒரு பரிகாரம் அவசியம் தேடவேண்டும். என் நண்பர், சமீபத்தில் கட்ட இருப்பதாகத் திட்டமிட்டிருக்கும் பங்களாவுக்கு 'காந்தி நிலையம்' என்று பெயர் சூட்டி விடலாமா அல்லது 'சபர்மதி' என்று பெயர் வைக்கலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிருர்.

காந்தி பெயரிலே எவ்வளவு மகத்துவம் இருக்கிறது? காந்தி சிகரெட்டைப் பிடித்தால் அது தவறில்லை. ஜெர்மனியிலோ; ஜப்பானிலோ அச்சிடப் பெற்று இந்தியாவுக்கு வருகிற காந்தி படமொன்றை வாங்கி வீட்டிலே மாட்டிக் கொண்டுவிட்டால், ஒரு நாளைக்கு எத்தனை பொய்கள் வேண்டுமானுலும் சொல்லலாமே? நீங்கள் வசிக்கிற தெருவுக்கு 'காந்தி தெரு' என்று பெயர் வைக்குமாறு தீர்மானங்கொண்டு வரும்படி உங்கள் பிரதிநிதியாக நகர சபையிலே வீற்றிருக்கும் கனவானைக் கேளுங்கள்; இல்லாவிட்டால், அடுத்த தேர்தலில் அவருக்கு ஓட்டுக் கொடுக்க முடியாது என்று கட்டாயம் சொல்லி விடுங்கள். பயமுறுத்தியாவது, காந்தி பெயரிலுள்ள மகத்துவத்தை அவருக்கு நீங்கள் தெரிவிக்க வேண்டாமா? ஆனுல், நீங்கள் வசிக்கிற வீட்டிற்குத் தெருப்பக்கத்திலேயே, வீட்டில் சேரும் குப்பையைக் கொட்டுமாறு உங்கள் பெண்களுக்குச் சொல்லுங்கள். உங்கள் குழந்தைகளை, தெருவிலேயே, மலஜலங் கழிக்குமாறு செய்யுங்கள். காந்தி பெயரைக் கொண்ட தெருவிலே எதை வேண்டுமானுலும் செய்யலாமல்லவா?

மகாத்மா காந்தி, உண்ணுவிரத மிருந்தாலும் இருந்தார்; சத்தியாக்கிரகம் செய்தாலும் செய்தார்; அடடா, அவையிரண்டும் இப்பொழுது படுகிறபாடு, பஞ்சுதான் படுமோ? பகரத்தான் போகுமோ? எதற்கெடுத்தாலும் உண்ணு விரதந்தான்; சத்தியாக்கிரகந்தான்.

ஒரு தியாகி சொல்லுகிருர் :—

எனக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியுமா இல்லேயா என்பதைப் பற்றி இந்தக் காங்கிரஸ் மந்திரிகளுக்கு என்ன கவலே? எனக்கு மாதம் நூறு ரூபாய் சம்பளத்தில் ஓர் உத்தியோகம் போட்டுக்கொடு என்ருல் கொடுக்க வேண்டியதுதானே? என்னேப் போன்ற தியாகிகளுக்கு உத்தியோகம் செய்து வைக்கக்கூட முடியாவிட்டால் இவர்களால் தேசத்திற்கு என்ன நன்மை ஏற்படப் போகிறது? எனக்கு உத்தியோகம் தயார் செய்து வைத்துக் கொள்ளாமல் என்னே ஏன் ஜெயிலிலிருந்து விடுதலே செய்ய வேண்டும்? அதற்காகத்தான், இந்த மந்திரியின் வீட்டிலேயே சத்தியாக்கிரகம் செய்யப் போகிறேன்; பட்டினியாகக் கிடந்து சாகிறேன் பார், இங்கேயே.

ஒரு தேசபக்தர் கூறுகிருர் :—

நான் ஜெயிலில் இருந்த காலத்தில் என்னே எவ்வளவு அலட்சியமாக நடத்திஞன் அந்த ஜெயில் மேலதிகாரி? நான் ஒரு தேசபக்தன் என்பதை அவன் சிறிதுகூட எண்ணிப் பாராமல் என்னே எவ்வளவு அவமரியாதையாகப் பேசிஞன்? எனக்கு ரகசியமாக வந்து கொண்டிருந்த சிகரெட் டின்களேயும், பாதாம் ஹல்வாயையும் கூட அல்லவோ அவன் நிறுத்தி விட்டான்? கேட்டால், ஜெயில் விதிப்படி அனுமதிக்க முடியாதென்று என் எதிரில் நின்று கொண்டு எவ்வளவு துணிச்சலாகப் பேசிஞன்? நான் ஜெயிலிலிருந்து விடுதலேயான பிறகு, அவனே வேறு ஏதாவது ஒரு

கஷ்டமான ஜில்லாவுக்கு மாற்ற வேண்டுமென்று இந்த மந்திரியிடம் சென்று எத்தனை தரம் முறையிட்டேன்? மாற்ற முடியாதென்ருல்,' அவனுடைய 'பிரமோஷனை' இரண்டு வருஷத்திக்கு நிறுத்தி வைக்குமாறு எத்தனை மகஜர்கள் அனுப்பியிருப்பேன்? இந்த மந்திரி காதிலே போட்டுக் கொண்டாரா? என்னை அவமானப் படுத்து கிறமாதிரி ஒரு ஜெயிலுக்கு அதிகாரியாயிருந்த அவனை, எல்லா ஜெயில்களுக்கும் மேலதிகாரியாகவல் லவோ 'பிரமோஷன்' செய்து விட்டிருக்கிருர்? ஆகவே இந்த மந்திரியின் ஆபீஸ் அறைக்கு எதிரிலேயே பாயை விரித்து அதன்மீது படுத்துக்கொண்டு பட்டினி யாகச் சாகிறேன் பார். சத்தியாக்கிரகப் பள்ளிக் கூடத்தில், நானும் இந்த மந்திரியைப் போல் படித்த வன் தானே?

ஒரு பாஷாபிமானி பேசுகிருர்:—

ஹிந்தி பாஷைக்குச் செல்வாக்குத் தேடும் பொருட்டு, அதனைப் பள்ளிக்கூடங்களில் கட்டாய பாடமாக்க வேண்டுமென்று சிலர் சொல்கிருர்களே, இவர்களைக் கண்டால் எனக்கு என்ன எரிச்சல் உண் டாகிறது தெரியுமா? அதே சமயத்தில் என் தாய் மொழியின்மீது இரக்கமும் உண்டாகிறது. ஹிந்தி கட்டாயமாகி விட்டால் என் தாய் மொழியின் கதி என்னுவது? நாமெல்லோரும் இருக்கும் பொழுது, நமது தாய் மொழிக்கு இப்படி அவமானம் ஏற்பட லாமா? இதற்குப் பழைய பெருமையைத் தேடித் தருவது எப்படி? சத்தியாக்கிரகத்தின் மூலமாகத் தான். ஹிந்தியைக் கட்டாயமாக்குவதில்லையென்று அரசாங்கத்தார் உத்தரவு பிறப்பிக்கிறவரை அல்லது நான் சாகிறவரை, பட்டினி கிடக்கப் போகிறேன். அப்படிக் கிடக்கப் போவதாகப் பத்திரிகைகளில் படித் துக்கூட இந்த ஹிந்தி ஆதரவாளர்கள் பயப்பட வில்லையென்ருல், பின்னுல் நண்பர்கள், உறவினர்கள்

முதலியவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கவும், வற் புறுத்தலுக்கிணங்கவும் என் உண்ணுவிரதத்தை நிறுத்திக்கொண்டுவிடுகிறேன். ஆரஞ்சுப் பழ ரசமோ, திராட்சைப் பழ ரசமோ, என்னிடம் அநுதாபம் காட்டு கிறவர்களுடைய நன்கொடையாகக் கிடைக்கு மல்லவா ?

சத்தியாக்கிரகம், உண்ணுவிரதம் இவையெல்லாம் அவ்வளவு பெரிய விஷயங்களா என்ன ? கிள்ளுக்கீரை மாதிரி. எப்பொழுது வேண்டுமானுலும் ஆரம்பிக்க லாம்; எப்பொழுது வேண்டுமானுலும் வாபஸ் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இல்லாவிட்டால், மகாத்மா காந்தி தென்னுப்பிரிக்காவில் சாதாரண கூலி ஜனங்களிடத் தில் சத்தியாக்கிரகத்தையும் உண்ணுவிரதத்தையும் பரீட்சை செய்து பார்த்திருப்பாரா ?

உங்கள் பெயர் பத்திரிகைகளில் கொட்டை எழுத் துக்களில் வரவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறீர்களா ? உங்களைச் சுற்றி நாலு பேர் 'ஜே' போட வேண்டு மென்று விரும்புகிறீர்களா ? உங்களைச் சுட்டிக்காட்டி இரண்டு பேராவது பேச வேண்டுமென்ற விருப்பம் இருக்கிறதா உங்களுக்கு ? சுலபமான வழி, சத்தியாக் கிரகம் அல்லது உண்ணுவிரதம் !

காந்தியடிகள் காலத்தில் வெகு பிரபலமாயிருந்த ஒத்துழையாமை என்பது இப்பொழுது வேருெரு போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டு உலவுகிற ரகசி யம் உங்களுக்குத் தெரியுமா ? இதற்கு வேலை நிறுத் தம் என்று பெயர். சமுதாயத்தின் பல துறைகளின் மீதும், இந்த வேலை நிறுத்தமானது அலை அலையாக வந்து மோதுவது உங்கள் காதில் படவில்லையா ?

இந்த வேலை நிறுத்தத்தில் இரண்டு வகையுண்டு. ஒன்று, உள்ளேயிருந்து கொண்டே, ஒரு வேலையும் செய்யமாட்டோம் என்பது. மற்றென்று, நாங்கள் செய்து வந்த வேலையை இனிச் செய்யமாட்டோ

மென்று சொல்லிவிட்டு, வெளியே வந்துவிடுவது. ஏதோ குறைகள் இருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, அவைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடுகின்ற முறையில்தான் இந்த வேலை நிறுத்தங்கள்.

கொடுத்த வேலையை ஏன் சரியாகச் செய்யவில்லை யென்று மேலதிகாரி கேட்கலாமா? தினந்தோறும் குறித்த நேரத்தில் ஏன் ஆபீசுக்கு வரவில்லையென்று கேட்கலாமா? ஆறு மாத காலம் வேலை கற்றுக் கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தும் ஒருவன் வேலை கற்றுக்கொள்ள வில்லையென்றால் அவனை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது? 'நீ வேறு வேலை பார்த் துக்கொள்' என்று சொன்னால், வந்தது ஆபத்து. எல்லாவற்றிற்கும் வேலை நிறுத்தம்தான்.

வேலை நிறுத்தம் செய்துவிட்டுச் சும்மாயிருக்க லாமா? சும்மாயிருந்தால் பொது ஜனங்களுடைய அநுதாபத்தை எப்படிப் பெறுவது? ஆகையால், ஏதோ ஒரு கொடியைப் பிடித்துக்கொண்டு ஊர்வலம் வரவேண்டும்; 'ஒழிக, ஒழிக' என்று கத்திக்கொண்டு —இல்லை, இல்லை; கோஷமிட்டுக்கொண்டு—சந்து பொந்துகளிலெல்லாம்சென்றுவரவேண்டும்; அல்லது, எந்தஸ்தாபனத்தில்வேலைநிறுத்தமோ அந்தஸ்தாபனத் தின் நுழை வாயிலில் நின்று போவோர் வருவோரைத் தடுக்க வேண்டும்; அல்லது ஏளனமாகச் சமிக்ஞைகள் செய்யலாம்; பேசலாம். இதற்கு மறியல் என்று பெயர். மகாத்மா காந்தி உபயோகித்த வார்த்தையல்லவா இது? உள்ளே இருந்துகொண்டு வேலை செய்ய மாட்டோமென்றால் அதற்கும், வேறு எந்த ஸ்தாப னத்திலேனும் வேலை நிறுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண் டிருப்பதற்கு அநுதாபம் காட்ட வேண்டுமானால் அதற்கும், அடையாளமாக ஒரு சிவப்பு நாடாவையோ சீட்டையோ சட்டையில் சொருகிக்கொள்ள வேண்

டும். இவையெல்லாம் தொழிலாளர் நலனுக்காகச் செய்யப்படுகின்ற காரியங்கள்!

மகாத்மா காந்தி சீக்கிரமாகச் செத்துப் போனரே யென்று துக்கப்படுவதா, அப்படிப் போனதும் நல்லது தான் என்று எண்ணி ஆறுதல் அடைவதா? தெரியவில்லை.

14

பார்க்க வேண்டியவை

சாதாரணமாகக் காலையில் எழுந்தவுடன் ஏதாவது ஒரு நல்ல பொருளைப் பார்க்க வேண்டுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். இதற்காக, அதாவது என்னென்ன பொருளைப்பார்க்கலாமென்று ஒரு பட்டியலும் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதைப் பார்க்கிறவர்கள் யார்? அது, பாழாய்ப்போன அந்தப் பஞ்சாங்கத்திலல்லவா இருக்கிறது? அதைத் தொடலாமா? அதைப்பற்றிப் பேசலாமா? அதைத் தொடுவதும் அதைப்பற்றிப் பேசுவதும் மூட நம்பிக்கையைச் சேர்ந்தவையாகுமல்லவா? யாராவது ஒரு வெள்ளைக்காரன், தினந்தோறும் காலையில் எழுந்தவுடன் பார்க்கக்கூடிய பொருள்களுக்கு ஒரு ஜாபிதா கொடுத்து எழுதியிருந்தால், அதைப் படிக்கலாம்; அதைப்பற்றிப் பேசலாம். ஏனென்றால், அவன் எதையும் விஞ்ஞான ரீதியாக ஆராய்ந்து எழுதியிருப்பான். தவிர, அவன் மூட நம்பிக்கையில்லாதவன்; தன் அறிவுக்கு எட்டுகிற விஷயங்களை மட்டுமே ஒப்புக்கொள்வான்; எட்டாதவற்றை நம்பமாட்டான். ஆனால் அவனைப் பார்த்து, 'ஏன் பதின்மூன்றும் நெம்பர் உனக்குக் கசப்பாயிருக்கிறது?' என்று கேளுங்கள்; 'ஏணியின்கீழ் ஏன் நுழைந்து செல்லப் பயப்படுகிறாய்?' என்று கேளுங்கள். பார்லிமெண்ட் கூடுகிற ஒவ்வொரு தடவையும், ஆரம்பத்தில், பார்லிமெண்ட் கட்டடத்தை உடைத்துவிட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் யாராவது ரகசியமாகப் பதுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களா வென்று, நல்ல பகல் வேளையில் விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு

ஒரு சிலர் கட்டட முழுவதையும் தேடிப்பார்க்கிற சடங்கு நடக்கிறதே அஃது எதற்காகவென்று கேளுங்கள். இப்படிப் பார்லிமெண்ட் ஒன்றைப் பொறுத்த மட்டில் எத்தனையோ பழக்க வழக்கங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றனவே, அவை ஏன் என்று கேளுங்கள்.

கிரீஸ் தேசத்திலே முற்காலத்தில் சகுனம் பார்ப்பதிலும் குறி கேட்பதிலும் ஜனங்கள் மிகவும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். வெளியே புறப்படுகிற சமயத்தில் கால் இடறினாலும் சரி, பூனை குறுக்கே போனாலும் சரி, யாராவது தும்மினாலும் சரி, என்ன அபசகுனம் என்று சொல்லி,பயணத்தை நிறுத்திக்கொண்டு விடுவார்கள். இன்னும் சில தேசங்களில், யாருக்காவது நோய் வந்துவிட்டால், அவனை சைத்தான் பிடித்தாட்டுகிறதென்று கருதினார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் நாம் படிக்கிறோம். இவை, குருட்டு நம்பிக்கைகளென்றோ, முடப் பழக்க வழக்கங்களென்றோ நமக்குத் தோன்றுவதில்லை. நமது நாட்டில், நமது முன்னோர்கள், எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் அனுபவத்தின் பேரில், சில நியதிகளை வகுத்து வைத்துப் போயிருக்கிறார்கள். எல்லாம் நம்முடைய நன்மைக்குத்தான். ஆனால் அவற்றை நாம் அலட்சியப் படுத்துகிறோம்; பரிகசிக்கிறோம்; நமது முன்னோர்களை மூடர்களென்று சொல்லி நாம் புத்திசாலிகளாகப் பார்க்கிறோம். இஃதொரு பக்கமிருக்கட்டும்.

எனக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்து விட்டது. காலையில் எழுந்தவுடன் இன்னின்ன பொருள்களைப் பார்க்க வேண்டு மென்று சொன்னார்கள். அதாவது சூரியோதயத்திற்கு முன் எழுந்திருக்கிறவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாகத்தானே இதற்கு அர்த்தம்? அப்படியிருக்க, நாம் ஏன் இதைப்பற்றி விசாரப்பட வேண்டும்? நாம்தான் காலையில், அதாவது சூரியோதயத்திற்கு முன்னடி எழுந்திருப்பதில்லையே! நாகரிகம்

நிறைந்த நகரத்திலே வசித்துக் கொண்டு, கண்ணிய மாக ஜீவனத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறவர்கள், சூரியோதயத்திற்கு முன் படுக்கையை விட்டு எழுந் திருக்க முடியுமா? முடிந்தாலும் எழுந்திருக்கலாமா? அது கேவலமல்லவோ? வைதிகக் குடுக்கையென்றல் லவோ எல்லோரும் ஏளனம் செய்வார்கள்? அப்படி எழுந்துதான் என்ன சாதித்துவிடப் போகிறோம்? எழுந் ததும், கலைந்திருக்கும் 'கிராப்'பை சீவிக் கொண்டு, அரைகுறையாகப் பல் துலக்கிவிட்டு, சுடச்சுட காபி சாப்பிட வேண்டும்; உடனே பத்திரிகையைப் புரட்டிப் பார்க்க வேண்டும்; படிக்க வேண்டுமென்ற அவசிய மில்லை; அதை முடித்துக் கொண்டு, வேகமாக ஸ்நான அறைக்குச் சென்று சீக்கிரமாகக் குளித்து விட்டு வந்து, நிதானமாக 'கிராப்'பை சீவிக் கொள்ள வேண் டும். அதற்கு ஓர் ஐந்து நிமிஷம் அதிகப்படியானாலும் பரவாயில்லை. பிறகு, அவரவருடைய வசதிக்கும் அந் தஸ்துக்கும் தகுந்தபடி உடையலங்காரம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கப்புறந்தான் சாப்பாடு. சாப்பிடுவது என்றால் என்ன? அவசரம் அவசரமாக வாயிலே அள்ளிக் கொட்டிக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு சடங்கு என்று அர்த்தம்.

இங்கே ஓர் எச்சரிக்கை செய்துவிட விரும்பு கிறேன். முற்பகல் பத்து அல்லது பத்தரை மணிக்கு, உத்தியோக ஸ்தானத்தில் இருக்க வேண்டிய அவசியத்துக்குட் பட்டிருக்கிற கனவான்களே! உடையலங்காரம் செய்து கொண்ட பிறகு சாப்பிடுங்கள்; சாப்பிட்டுவிட்டு உடையலங்காரம் செய்து கொள்ளாதீர்கள். அப்படிச் செய்து கொள்வீர் களானால், நீங்கள் வகிக்கிற உத்தியோகத்திற்குக் கௌரவக் குறைவு. அதாவது, நல்ல உத்தியோகத் தில் இல்லை போலிருக்கிறதென்று உங்களை ஒருவித மாக நினைப்பார்கள். நினைப்பது யாரென்று நினைக்

கிறீர்கள் ? ஸ்கூல் பைனல்வரை படித்துவிட்டு உங்களுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டிருக்கிற உங்கள் சம்சாரந் தான்; பி. ஏ. வகுப்பில், மார்ச்சு மாதப் பரீட்சைக்கும் செப்டம்பர் மாதப் பரீட்சைக்கும் மாறி மாறிப் படையெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் உங்கள் மூத்த பிள்ளை தான். உங்கள் தாயார் உயிரோடிருந்தால், உயிரோடிருக்கக் கூடிய சூழ்நிலையில் உங்கள் சம்சாரம் அவளை வைத்திருந்தால், சாப்பிட்டுவிட்டு, கால்குழாயை மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாதா வென்று ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து முணு முணுத்துக் கொண்டிருப்பாள். அதை நீங்கள் ஏன் காதில் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும் ?

ஆக, படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருப்பது முதல் அலுவலகத்திற்குப் போகிற வரை, செய்து முடிக்க வேண்டிய எல்லாக் காரியங்களுக்கும், அதிக பட்சம் ஒரு மணி நேர அவகாச மிருந்தால் போதாதா ? பத்து மணிக்குக் காரியாலயத்தில் இருக்க வேண்டியவர்கள், ஒன்பது மணிக்கு வீட்டில் படுக்கையை விட்டு எழுந் திருந்தால் என்ன ? குடியா முழுகிப் போய் விடும் ? ஒன்பது மணிவரை படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருக்க மனமில்லை யென்றால், எட்டு மணிக்கு எழுந் திருந்தால் போதும்; பத்தரை மணி ஆபீசுக்குப்போக வேண்டியவாகள் எட்டரை மணிக்கு எழுந்திருந்தால் போதும். சூரியோதயத்திற்கு முன்னால் எழுந்திருந்து சாதிக்கப் போகிற காரியந்தான் என்ன ?

அப்படித்தான் எழுந்திருக்கிறோம்; உடனே காபி கிடைக்கிறதா ? பால்காரன் ஏழு மணிக்குத்தானே வருகிறான்? அவனும் நம்மைப் போல் நகரவாசிதானே? நாகரிக புருஷன் தானே ? காபி சாப்பிட்டுவிட்டுத் தானே அவன் பால் ‘சப்ளை’ செய்ய வெளியிலே கிளம்ப வேண்டியிருக்கிறது ?

இதனால், காலையில் எழுந்தவுடன் ஒரு நல்ல பொருளைப் பார்க்க வேண்டு மென்று சொன்னது, சூரியோ

தயத்திற்கு முன்னாடி எழுந்திருக்கிறவர்களை நோக்கித் தானே யொழிய, முற்பகலில் எழுந்திருக்கிற நாகரிக மானவர்களான நம்மை நோக்கியல்ல வென்பது சித்த மாகிறது.

காலையில் எழுந்தவுடன் பார்க்கவேண்டிய பொருள் களிலே ஒன்று, ஆம், முக்கியமான பொருள், சம்சாரம். அதாவது, தாலி கட்டிய மனைவியை, காலையில் கண் விழித்தவுடன் பார்த்தல் நல்லதென்று சொல்லிப் போயிருக்கிறார்கள் பெரியோர்கள். பார்க்கின்ற தினத் தன்று, வரக்கூடிய தரித்திர தசையாவது சிறிது தள்ளிப் போகுமே என்று அவர்கள் கருதினார்கள் போலும்! வாஸ்தவம். அவள், நமக்கு முன்னாடி எழுந்திருக்கிறவளாயிருந்தால், நாம் விழித்துக்கொண் டவுடன் அவளைப் பார்க்கலாம். ஆனால் அவள் விழித் துக் கொண்டவுடன் முதன் முதலாகப் பார்க்கிற பொருள் நாமாகத்தானே இருக்கிறோம்? எழுந்திரு, எழுந்திரு என்று எத்தனை தரம் உசுப்பினாலும், பால் காரன் வந்துவிட்டானா என்று கேட்டுக் கொண்டே படுக்கையில் புரண்டு புரண்டல்லவோ கொடுக்கிறாள் அவள்? அதோடு நின்றாலும் பரவாயில்லை; அடுப்பை மூட்டி, காப்பிக்கு ஜலம் வைக்கக் கூடாதா, எதற்காக முன்னாடி எழுந்திருந்தீர்கள் என்றுகூட கேட்டு விடு கிறாள். ஆண்கள் எழுந்திருப்பதற்கு ஒரு மணி நேரம் முந்தி பெண்கள் எழுந்திருந்தால் போதாதா வென்பது அவள் கட்சி. அவள் கட்சிக்கு எதிர்க்கட்சி நம்மால் பேச முடியுமா? இதனால்தான், காலையில் எழுந்தவுடன் முதன் முதலாக, நம் சம்சாரத்தைப் பார்க்க முடிவ தில்லை; இதற்காக வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருப்ப திலும் பயனில்லை; நல்ல பொருளைப் பார்க்க வேண்டு மென்று சொல்லியிருக்கிற பஞ்சாங்கம் முதலியவை களையோ, சொன்ன நமது முன்னோர்களையோ பரி கசித்துக் கொண்டிருப்பதிலும் அர்த்தமில்லை.

'இப்பொழுதெல்லாம், காலையில் எழுந்தவுடன் முதன் முதலாகப் பார்க்கக் கூடியது காபிதான். காபியே! உன்னைப் பார்த்தாலே போதும்; பரவசமுண்டாகிறது. உன்னுடைய வாசனையே போதும்; பசி தீர்ந்து விடுகிறது. உன்னிடமிருந்து எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாக நுரை வருகிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு குடிக்கிறவர்களுடைய அந்தஸ்து உயர்கிறது. காட்டுமிராண்டித் தனத்திலிருந்து நாகரிக பாதைக்கு எங்களைக் கொண்டு விட்டிருக்கிற புனிதமான இரண்டெழுத்துச் சொல்லே! நீ வாழ்க!

ஆனல் காபியே, நீ எங்கே பிறந்தாய் என்பதுதான் சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆப்பிரிக்காவில் பிறந்ததாகச் சொல்கிருர்கள் சிலர்; அரேபியாவில் பிறந்ததாகச் சொல்கிருர்கள் சிலர். நீ எங்கே பிறந்தாயோ, இப்பொழுது எல்லார் வாயிலும் மணக்கிருய்; எல்லா மொழிகளிலும் ஒரே பெயராய் விளங்குகிருய்! சிரஞ்சீவிப் பட்டம் உனக்குக் கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்.

15

கோணங்கிராயன் குடும்பம்

உலகத்தில் யாருக்கும் ஏதாவது ஒரு குறை இருக்கத்தான் செய்கிறது. பார்க்கிற உத்தியோகமா, செய்கிற வியாபாரமா, நடத்துகிற குடும்பமா, வாழ்கிற ஊரா, இப்படி எல்லாவற்றிலும் குறைதான். ஒவ்வாருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான குறை. குறையின் தரத்திலே வித்தியாசம் இருக்கலாம்; குறையில் கூடுதல் குறைச்சல் இருக்கலாம்; ஆனால் எல்லோருக்கும் குறையென்னவோ குறைதான்.

காலையில் எழுந்து தெருப்பக்கம் வந்தேன். முதன் முதலாகத் தென்பட்டான் கோணங்கிராயன். அவனுக்கும் எனக்கும் லேசான பரிச்சயம்தான். எப்பொழுதாவது தெருவிலே போகிறபோது வருகிறபோது அவன் என்னைப் பார்த்து லேசாகச் சிரிப்பான்; நான் அவனைப் பார்த்து லேசாகச் சிரிப்பேன். அவ்வளவுதான். அவன் என்ன உத்தியோகம் செய்கிறான், அவனுடைய குடும்ப நிலவரமென்ன, இவைகளைப்பற்றி யெல்லாம் எனக் கொன்றும் தெரியாது. நானும் இதுவரை அவனைக் கேட்டதில்லை. இருவருக்கும் நெருங்கிய பழக்கமில்லையல்லவா ?

அன்று அகஸ்மாத்தாக, நான் தெருப்பக்கம் வந்து நின்றதும், அவன் என் கண்ணுக்குத் தென்பட்டதும் ஒன்றுயிருந்தன. அவனை நான் நிரம்ப ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக நினைத்தானே என்னவோ, நேரே என் தெருத்திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு விட்டான். ஏதோ அவசர காரியமாக வந்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது என்று நானும்

எண்ணிக்கொண்டு, அவனுக்கு எதிர்ப்புறமாகத் திண்ணையில் உட்கார்ந்தேன். 'என்ன விசேஷம்?' என்று கேட்க வாயெடுத்தேன். அவனும், உடனே, தன் குடும்பத்தைப் பற்றி ஒரு குறை அழுது தீர்த்துவிட்டான். அதைக் கேட்ட பிறகு, இவ்வளவு சங்கடங்களுக்கு மத்தியில் அவனுக்குக் குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போக எப்படி மனம் வருகிறது, பணம் எங்கிருந்து கிடைக்கிறது என்ற கேள்விகளை நானே எனக்குள் கேட்டுக் கொண்டேன். ஆனால் அஃது அவன் சொந்த விஷயமல்லவா? அவன் சொன்னதை, அப்படியே, அவன் சொன்னபடியே உங்களுக்குச் சொல்லிவிடுகிறேன். கேட்டால் கேளுங்கள்; விட்டால் விடுங்கள். அவன் சொன்னான் :—

"என் குடும்பம் சிறிசுதான்; ஆனால் அது கொடுக்கிற தொல்லையோ மிகப் பெரிசாயிருக்கிறது. ஏன் கல்யாணம் செய்து கொண்டோமென்று இப்பொழுது தோன்றுகிறது. இப்பொழுது தோன்றி என்ன பயன்? சம்சாரம் சாகரம் என்று எந்த மகான் சொல்லிப் போனாரோ அவருடைய வாயில் ஒரு மணங்கு சர்க்கரையையாவது அள்ளிக்கொட்ட வேண்மென்று எனக்கு ஆசையாயிருக்கிறது. ஆனால் சர்க்கரை விலைதான் ஏறு முகத்திலிருக்கிறதே?

உப்பு நீரைக் கொண்ட சாகரத்தில் திமிங்கிலங்களும் சுறு மீன்களும் இருக்கின்றன; கூடவே முத்தும் பவழமும் அகப்படுகின்றன. தித்திப்பான இள நீரைக்கொண்ட சாகரமாயிருக்குமென்று கருதி, இந்தச் சம்சார சாகரத்தில் இறங்கினேன். இங்கே முத்தையும் காணோம்; பவழத்தையும் காணோம். என் வீட்டுப் புறக்கடையின் வலப் பக்கத்தில் ஒரு குத்துக் கல்லும், இடப் பக்கத்தில் காய்ந்து கிடக்கிற ஒரு பவழ மல்லிகைச் செடியுந்தான், முத்துக்கும் பவழத்திற்கும் பிரதிநிதிகளாயிருக்கின்றன. ஆனால் திமிங்கிலங்

களுக்கும் சுருமீன்களுக்கும் குறைவில்லை. இவைகளைப் பார்த்த பிறகு, இவைகளோடு பழகிய பிறகு, உப்பு சமுத்திரத்துத் திமிங்கிலங்களைப் பற்றியும் சுருமீன்களைப் பற்றியும் எனக்கிருந்த பயம் அடியோடு போய் விட்டது. ஒரு சமயமில்லாவிட்டால் ஒரு சமயம், அந்த உப்புச் சமுத்திரத்தில் போய் இறங்கிவிடலாமா வென்றுகூடத் தோன்றுகிறது. அப்படித் துணிந்து இறங்கினல்தான் விமோசனம் ஏற்படுமே? மகா விஷ்ணுவைப் போல் அதிலே படுத்துக் கிடக்கலாமே? ஆனல் அதற்குத் தைரியம் வரவில்லை. குரங்காய் என்னை ஆட்டிவைக்கிற பாழாய்ப் போன இந்த மனம், என்னேடு வர மறுக்கிறது; சம்சார சாகரத்தின் ஆழத்தில் என்னை இன்னும் அதிகமாக அழுத்தப் பார்க்கிறது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கேளுங்கள் என் குடும்பக் கதையை.

எனக்கு ஒரு மகள்; ஒரு மகன்; ஒரு மனைவி; ஒரு மாமியார். இவர்கள்தான் என் குடும்பம். என்னையும் சேர்த்துக் கொண்டால், நாங்கள் பஞ்சபூதங்களாகிறோம். ஆம்; என் மகள் மண்ணுங்கட்டி யென்றல், என் மகன், ஆற்று நீராய் ஓடுகிறன்; சமுத்திர நீராய் அலைபாய்கிறன். சுருக்கமாக, அவன் நின்ற நிலையில் நின்று நான் பார்த்தறியேன். என் மனைவி நெருப் பென்றல், என் மாமியார், காற்றயிருந்து அதனைச் சதா ஊதிக்கொண்டே யிருக்கிறள். நானே ஆகாசமாய் எட்டினற்போலிருந்து எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறேன். அநேக சமயங்களில், நானே இந்தப் பஞ்சபூதங்களாகவும் நடிக்கவேண்டியிருக்கிறது. நடிக்கவேண்டியிருக்கிறதென்ன? நடந்து கொள்ளவே வேண்டியிருக்கிறது. இந்த நான்குபேருடைய அசட்டுத் தனத்தையும் அகம்பாவத்தையும் பொறுத்துக் கொள்வதில் நான் பெரும்பாலும் பூமா

தேவியாயிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு சமயம், என் சம்சாரமும் மாமியாரும் சிரமப்படப்போகிறார்களே என்பதற்காக, தண்ணீர் வராத குழாயிலிருந்து, எப்படியோ தண்ணீரை வரவழைத்து, வீட்டிலுள்ள பாத்திரங்களிலெல்லாம் நிரப்புவதில் ஜல ராஜனாகிவிடுகிறேன். சில சமயங்களில், என்னையும் மிஞ்சிக் கோபம் வந்து விடுகிறது. நான் எல்லாருக்கும் நெருப்புதான் அப்பொழுது; என் கண்களைப் பார்த்தால், நெருப்புத் துண்டங்கள் இரண்டு என் முகத்தில் எரிந்து கொண்டிருப்பது போலிருக்கும். ஒவ்வொரு சமயம், இந்த நான்குபேரும் ஒன்றுகூடி ஏதோ ரகசியம் பேசுவார்கள். அதைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஆத்திரம் வந்துவிடும். அப்பொழுது நான் பேய்க்காற்றுதான்; ஹா! ஹா! என்று அலறல் போடுவேன். நான்கு பேரும் மூலைக்கொருவராகப் பிய்த்துக்கொண்டு ஓடுவார்கள். இப்படியெல்லாம் இருந்தும், இவர்களுடைய நன்மையை முன்னிட்டு நான் எண்ணுகிற எண்ணங்களையும் படுகிற வேதனைகளையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், ஆகாசத்தில் எத்தனை நட்சத்திரங்கள் உண்டோ அத்தனையாக இருக்கும். ஆகவே, அந்த விஷயத்தில் நான் ஓர் ஆகாசந்தானே ?

ஒவ்வொரு சமயம், நான் கற்பனை உலகத்திற்குச் சஞ்சரிக்கப்போவதுண்டு. அங்குச் சென்று பார்த்தால், நாங்கள் ஐந்து பேரும் ஐந்து பொறிகளாக, அதாவது பஞ்சேந்திரியங்களாக எனக்குத் தோன்றும். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, ஆகிய ஐம்புலன்களும் ஒன்றுக்கொன்று முரணிக்கொண்டு எப்படி ஒரே உடம்பில் குடிகொண்டிருக்கின்றனவோ அப்படி நாங்கள் ஐந்துபேரும் ஒருவரைப்போல் ஒருவரில்லாமல் ஒரே வீட்டில் குடியிருக்கிறோமல்லவா ?

என் மகன் பெயர் காசி; மகள் பெயர் சேது. காசிக்கும் ராமேசுவரத்துக்கும் நான் போவானேன் ? என்

மனைவி காவேரி; என் மாமியார் கங்காபவானி. புண்ணிய நதிகளைத் தேடிக்கொண்டு நான் அலைய வேண்டியதேயில்லை. பிள்ளையார், தமது பெற்றோர்களான பார்வதியையும், பரமேசுவரனையும் சுற்றி வலம் வந்துவிட்டு, உலகத்தையெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டதாகச் சொன்னாராம். அதைப்போல் நானும் வீட்டுக்குள்ளிருந்து கொண்டே க்ஷேத்திர தரிசனமும், தீர்த்த யாத்திரையும் செய்துகொண்டிருக்கிறேன். அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள்? சொன்னால் வெட்கக் கேடு.

என் மகன் காசி இருக்கிறானே, அவன் ஒரு செல்லாக்காசு. குட்டிச்சுவர் மாதிரி பதினெட்டு வயது ஆகிறது. இன்னும் எட்டாவது வகுப்பை எட்டிப் பார்க்கவில்லை. ஏழாவது வகுப்பில் மூன்று வருஷமாக ஒரே பெஞ்சியைத் தேய்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிற வாத்தியார்கூட மூன்று வருஷமாக அந்த அழுமூஞ்சி அர்த்த நாரீச பண்டிதராகவா இருக்க வேண்டும்? அவன், பள்ளிக்கூடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிற அறை இருக்கிறதே, அதைக் கூடவா மூன்று வருஷமாகச் சுண்ணாம்பு அடிக்கக்கூடாது? கஷ்டகாலம். என் பையனுக்கு மூளை இல்லை. பள்ளிக்கூடத்திற்குப் பணமில்லை.

என் பெண் சேது, மகா சாது. என் வீட்டுக் கூடத்தில், ஒரு மண் உறை இருக்கிறது. அவள் பிறந்த அன்றுதான் அதைக் கட்டிமுடித்தேன். ஆகவே, இருவருக்கும் ஒரே வயதாகிறது. அந்த உறையில், ஒரு படியோ, ஒரு மரக்காலோ, ஒரு கலமோ எவ்வளவு நெல் கொட்டினாலும் அது பத்திரமாகப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும். என் பெண் சேதுவினிடத்தில், யாரையாவது பற்றி ஏதாவது ஒரு வார்த்தை சொல்லி விடுங்கள்; அதை ஒவ்வொரு வீடாகப் போய்ச் சொல்லிவிட்டு வருவாள். அப்பொழுதுதான் அவள் தலை கனம் குறையும். சொல்லி விட்டு வீடு வந்து சேர

வேண்டியதுதான்; அவள் பின்னால் பத்துபேர் வந்து 'அப்படிச் சொன்னீர்களாமே? இப்படிச் சொன்னீர் களாமே?' என்று என்னையும் என் சம்சாரத்தையும் பிலு பிலு வென்று பிடித்துக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழி என்ன இருக்கிறது?

சேது அழகிலே எப்படி என்று கேட்கிறீர்களா? ஒரே மொத்தாகாரம். கொழுக்கட்டைக்குக் கண்ணும் காலும் வைத்தால் எப்படியோ அப்படி. என் பெண் என்பதற்காக நான் ஒசத்தியாகச் சொல்லிவிட முடியுமா? எனக்கு அந்தப் பட்சபாதமெல்லாம் கிடையாது.

சேதுவுக்கு, அழகில்லாமல் போனால் போகிறது; குணமாவது உண்டா? சொன்னதைக் கேட்கமாட் டாள்; தனக்காகவும் தெரியாது. வேறென்ன வேண்டும்? புத்தி, வக்ரபுத்தி. குணம், நிர்க்குணம்.

சேதுவுக்குப் பாட்டு ஏதாவது சொல்லிக் கொடுத் திருக்கிறீர்களா வென்று என்னைக் கேளாதீர்கள். ஒன்றுக்கும் குறைச்சலில்லை. யாராருக்கு எவ்வளவு எவ்வளவு அழவேண்டுமோ அவ்வளவையும் அழுது விட்டேன். பலன் நிஷ்பலன். சேது பாடினால், துருப் பிடித்த கத்தியினால் புண்ணைச் சுரண்டுவது போலிருக் கும். அவள் சாதாரணமாகப் பேசினாலே, ஆடறுக் குந் தொட்டியில் ஆடுகள் கத்துமே அது மாதிரி இருக்கும். அவ்வளவு நயமான குரல்! பாடினால் கேட்க வேண்டுமா?

என் தர்ம பத்தினி காவேரி இருக்கிறாளே, அவளை நானாகப் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. என் தகப்பனாராகப் பார்த்து நிச்சயம் செய்துவிட்டார். மணப் பந்தலில் தான் முதன் முதலாக அவளைப் பார்த் தேன். மகாவிஷ்ணு, வராக அவதாரம் எடுத்ததாகப் படித்திருக்கிறேன். உண்மையில் அப்படி ஓர் அவ தாரத்தை அவர் எடுத்திருப்பாரா என்பது எனக்குச் சந்தேகமா யிருந்தது. என் மனைவியைப் பார்த்த பிறகு,

நிச்சயமாக அவர் வராக அவதாரம் எடுத்திருப்பார் என்று உறுதி செய்து கொண்டேன். திருமணமான பிறகு, தம்பதிகளுக்குள் இருக்கவேண்டிய பத்து பொருத்தங்களில் எனக்கும் அவளுக்கும் எத்தனை பொருத்தங்கள் இருக்கின்றன என்று பஞ்சாங்கத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன். அட கடவுளே! ஒரு பொருத்தம்கூட இல்லை. நான் தேவகணமாயிருந்தால் அவள் ராட்சஸ கணமாயிருக்கிருள். எங்கள் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு இனிமை இருக்குமென்பதைப் பற்றி நான் இன்னமும் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா?

என் மாமியார் பெயர் கங்காபவானி என்பதுதான் உங்களுக்கு ஞாபகமிருக்குமே. ஒரு பாறுங்கல்லை எடுத்து அவள் தலையிலே போடுங்கள். அப்பொழுது கூட அவள் கண்களிலிருந்து ஒரு பொட்டு தண்ணீர் வராது. உள்ளே, அதாவது மனத்தில் ஈரமிருந்தாலல்லவோ வெளியிலே நீர்வரும்? என் சீமந்தத்தின் போது என் வீட்டிற்குள் நுழைந்து கூடாரமடித்துக் கொண்டு விட்டாள். பதினெட்டு வருஷமாகிறது. இன்னும் அவளுக்குக் காலம் வரவில்லை. காலனிடமிருந்து பென்ஷன் எதிர் பார்க்கிருள் போலிருக்கிறது.

இந்த மாதிரியான குடும்பத்தில் எனக்கு நிம்மதி கிடைக்குமென்று எதிர் பார்க்கிறீர்களா? கூறுமற் சந்நியாசங் கொள் என்று யாரோ சொன்ஞர்களாமே அவர்களை அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்கிறேன். அவ்வளவுதான் என்னுல் செய்ய முடிகிறது.

இந்த லட்சணத்தில், என் பெண் சேதுவை, எப்படியாவது இந்த வருஷத்தில் ஒரு நல்ல இடம் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விடவேண்டுமென்று என் மாமியார் என்னை உளுத்துக் கொட்டுகிருள். அவள் மூச்சு இருப்பதற்குள், அவளை—அதாவது என் பெண்ணை - அவள் அகமுடையானுடன் சேர்ந்திருக்கச் செய்து, தன் கண்ணுல் பார்த்துவிட வேண்டுமாம்.

எனக்கென்னவோ இவ்வளவு அவசரம் எதற்கு என்று தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், என் மாமியாரின் மூச்சும் இப்பொழுது நிற்கப் போவதில்லை; கண் பார்வையும் மங்கப் போவதில்லை. அப்படி ஏற்பட்டால் தான், என் குடும்ப பாரம் கொஞ்சம் குறையுமே? ஒரு நாளில் ஒரு மணி நேரமாவது என் மனைவி, என்னுடன் சுமுகமாகப் பேசுவாளே ?

தவிர, இந்தக் காலத்தில், நல்ல பிள்ளையாகப் பார்த்து நிச்சயம் செய்வதென்பது அவ்வளவு சுலபமா யிருக்கிறதா ? எல்லாம் வெள்ளையப்பனை பொறுத்த விஷயமாகவல்லவோ இருக்கிறது? வரன் விசாரிக்கப் போனால், முதலில், பெண் சிவப்பா கறுப்பா என்று கேட்கிறார்கள்; பிறகு ஒல்லியா, பருமனா என்று பிள்ளை யாண்டான் தெரிய விரும்புவதாகக் கேட்கிறார்கள். இப்படி அடுக்கடுக்காகக் கேள்விகள் கேட்க, நாமும் ஏதோ நம்மால் முடிந்தவரையில் பதில் சொல்லி வந் தால், அதில் திருப்தியடைகிறார்களா ? பெண்ணின் தகப்பனுருக்கு என்ன வேலை, என்ன சம்பளம், பென் ஷன் உத்தியோகமா, பென்ஷன் உத்தியோகமா யிருந்தால் எவ்வளவு பென்ஷன் கிடைக்கும், பென்ஷ னில் எவ்வளவு தொகையை, முன்கூட்டி மொத்தமாக வாங்க உத்தேசம், அந்தத் தொகையை என்ன செய் வதாக யோசனை, இப்படி வரிசையாகக் கேட்கிறார்கள். இவற்றோடு விட்டாலும் பரவாயில்லை.

பெண் பாடுவாளா ? ஆடுவாளா ? என்ன படித் திருக்கிறாள் ? ஹிந்தியில் என்ன 'பாஸ்' செய்திருக் கிறாள் ? என்னென்ன நகைகள் இபபொழுது போட்டி ருக்கிறீர்கள் ? கல்யாணத்தின்போது என்னென்ன போடுவதாக உத்தேசம் ? வெள்ளிப் பாத்திரங்கள் எவ் வளவு செய்து வைத்திருக்கிறீர்கள் ? எவர்சில்வரில் ஒருசெட், வரிசையாக வைப்பீர்களல்லவா ? சரமாரி

யான இந்தக் கேள்விகளுக்கும் ஒருவாறு பதில் சொல்லியாகிறது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

பிறகு, பெண் சிரித்த முகமாயிருப்பாளா? தலை மயிர் நீளமா, குட்டையா? சவுரி வைத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் உண்டா? கண்ணில் மை இட்டுக் கொள் வாளா? எல்லாப் பற்களும் வரிசையாக இருக்கின் றனவா? பேசுகிறபோது படபடத்துப் பேசுவாளா, நிதானமாகப் பேசுவாளா? கீச்சுக் குரலா? கட்டைக் குரலா? எங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களோடெல்லாம் சகஜமாகப் பழகுவாளா? இல்லை, மூஞ்சியைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு மூலையில் போய் ஒதுங்கி இருப் பாளா? அடிக்கடி சினிமா பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையுண்டா? வாரத்தில் எத்தனை படங்கள் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்பாள்? அட கடவுளே! இவ்வள வுக்கும் பொறுமையாகப் பதில் சொல்லித் தொலைத் தாலும், விடுகிறார்களா?

பெண்ணுக்கு 'பெட்காபி'—அதாவது காலையில் படுக்கையிலேயே காபி-சாப்பிடுகிற பழக்கம் உண்டா? அப்படியானால் எங்கள் வீட்டில் ஏழு மணிக்கு மேல் தானே பால்காரன் வருவான்? அவளுக்கு இது சரிப் படுமா? அவளுக்கே காபி போடத் தெரியுமா? சமை யல் சுமாராகச் செய்வாளா? சாணத்தைக் கையால் தொடுவாளா? மாலை நேரங்களில் அழகாகத் தலையைச் சீவிப் பின்னிக்கொண்டு, குத்து விளக்கை ஏற்றி வைப் பாளா? அல்லது, காற்றுவாங்க, பார்க்குக்கோ, பீச்சுக்கோ போக வேண்டுமென்று முரண்டு பிடிப் பாளா? முகத்தில் பூசிக் கொள்ளும் பவுடர், மாதம் எத்தனை டின் தேவையாயிருக்கும்? மூக்குக் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாளா? எப்பொழுதுமா? அல்லது வெளியில் போகிறபோது மட்டுமா? அவளுக் குப் போடும் நகைகளில் கைக் கடிகாரமும் சேர்ந்தது தானே? இப்படிச் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாத கேள்வி

களுக்கும் சாவதானமாகப் பதில் சொல்லியான பிறகு, ஏதாவது முடிவு சொல்கிருர்களா?

"என்ன அபிப்பிராயமோ?"

"யோசித்துச் சொல்கிறோம்."

"அப்படியானுல் எப்பொழுது வந்து பார்க்கலாம்?"

"சௌகரியப் பட்டபோது வாருங்களேன்."

"உங்கள் சௌகரியத்தை அனுசரித்து வருகிறேன்."

"என்ன ஐயா இப்படி அவசரப் படுகிறீர்கள்? நிரம்ப நச்சுப் பிடித்தவராக இருப்பீர் போலிருக்கிறதே? பிள்ளையாண்டானைக் கலந்து யோசிக்க வேண்டாமா? அவன் யார் மீது கண் வைத்திருக்கிருனே?"

இதற்குமேல் என்ன பேசுவது? பல்லை இளித்துக் கொண்டு 'அப்புறம் வருகிறேன்' என்று சொல்லி விட்டு வரவேண்டியது தான். ஏறக்குறைய எல்லா இடங்களிலும் இந்த மாதிரிதான் இப்பொழுது நடக்கிறது.

என் மாமியாருடைய நச்சரிப்பு பொறுக்க மாட்டாமல், நானும், என் அழகான பெண் சேதுவுக்கு ஓரிரண்டு இடங்களில் வரன் விசாரிக்கப் போனேன். கேட்ட கேள்விகளுக்குக்கெல்லாம், உளுந்தில் களி மண்ணுருண்டையைக் கலப்பது போல, கரி மூட்டையில் பொடி செங்கல்லைக் கலப்பது போல, காபி பொடியில் புளியங்கொட்டையை மாவாக்கிக் கலப்பதுபோல, ஒரு பங்கு மெய்யும், ஒன்பது பங்கு பொய்யுமாகக் கலந்து பதில் சொல்லி வந்தேன். ஆயினும், பலன் ஒன்றுமில்லை. விட்டு விட்டேன் வரன் தேடுகிற வேலையை. காசியைப்போல் சேதுவும் ஒரு பிள்ளையாக வீட்டில் கிடக்கிருள். இவைகளுக்காகக் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்க முடியுமா என்ன? இதற்காகவே, கவலையை மறப்பதற்காகவே, நான் கையில் கொஞ்சம்

சில்லறைசேர்ந்தால், அல்லது சேரப்பண்ணிக்கொண்டு, குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போய் விடுவது வழக்கம். எப்படி ? சரிதானே ?''

இப்படி ஒரு கேள்வியைப் போட்டுவிட்டு தன் குடும்ப புராணத்தை ஒருவாறு முடித்தான் கோணங்கிராயன். அவனுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வது? மௌனமாக உள்ளே சென்று விட்டேன். அவனும் தெரு வழியே சென்று விட்டான்.

16

தர்ம சங்கடம்

லோகநாதனும் லோகநாயகியும் கணவனும் மனைவியுமாக வாழ்க்கைப் பட்டார்கள். ஏறக்குறைய பத்து வருஷங்களாகிவிட்டன. இன்னமும் இருவர் மனமும் ஒன்று சேரவில்லை. ஏதோ வாழ்க்கையைக் கடத்துகிறார்களே தவிர, வாழ்க்கையை நடத்தவில்லை. காரணம் என்ன வென்று நினைக்கிறீர்கள்? எல்லாம் இந்தப் பாழாய்ப்போன பட்டப்படிப்புதான்.

இருவருடைய திருமணமும் நடைபெறுகிறபோது, இருவருடைய பெற்றோர்களும் வெகுவாகச் சந்தோஷப் பட்டார்கள். ஏனென்றால், இருவருக்குமிடையில், பஞ்சாங்கப் பொருத்தங்கள் பல இருந்ததோடு வேறு சில பொருத்தங்களும் இருந்தன.

முதலாவது, பெயர்ப் பொருத்தம். லோகநாதன்—லோகநாயகி. ஆண்பால் பெண்பால் சரியாயிருக்கிறதல்லவா? இரண்டாவது, இருவரும் பி. ஏ. ஹானர்ஸ். ஹானர்ஸ் வகுப்பில் இருவரும் முக்கிய பாடமாக எடுத்துக் கொண்டதுகூட ஒரே சரித்திர பாடந்தான். இது மூன்றாவது பொருத்தம். விவாகமாவதற்கு முன்னர், இருவரும் சேர்ந்தே ‘டென்னிஸ்’ விளையாடி வந்தார்கள். இதை நான்காவது பொருத்தமென்று சொல்லலாமல்லவா? ‘டென்னிஸ்’ தான் ஆடிவந்தார்களே, இருவரும் ஒரே நாளில் ஒரே மந்திரியின் கையிலிருந்து வெற்றிக் கிண்ணத்தைப் பரிசாகப் பெறவேண்டுமா? ஐந்தாவது பொருத்தத்திற்கு வந்துவிட்டோம். இன்னும் எத்தனை பொருத்தங்கள் இருக்கின்றன, பாருங்கள். வெற்றிக்கிண்ணத்தைப் பரிசாகப் பெறும்போது

இருவர் கண்களும் ஒரே சமயத்தில் ஒன்றேடொன்று பொருந்தவேண்டுமா? பொருத்தம் ஆறு. கண்கள் பொருந்தின பிறகு பேச்சேது? இவர்களுக்குள்ளும் பேச்சு இல்லை; இவர்களுடைய பெற்றேர்களுக்குள்ளும் பேச்சு இல்லை. சொற்ப காலத்திற்குள் விவாகம் நிச்சயமாகி உடனே நடந்தும் விட்டது.

விவாகமாவதற்கு முந்தியே இருவரும் ஒரே நாளில் அக்கவுண்டெண்ட் - ஜெனரல் ஆபீசில் உத்தியோகத்திற்கு விண்ணப்பத் தாளைப் பூர்த்திசெய்து அனுப்பி வைத்தார்கள். இப்படி ஒரே நாளில் இருவரும் தெரிந்தே அனுப்பினுர்களோ, தெரியாமலே அனுப்பினுர்களோ நமக்குத் தெரியாது. ஒரே நாளில் விண்ணப்பத் தாளைத்தான் அனுப்பினுர்களே, இருவருக்கும் ஒரே நாளில் உத்தியோக நியமன உத்தரவும் கிடைக்கவேண்டுமா? கிடைத்தது. ஒரே நாளில் உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இதற்குப் பிறகுதான் இருவருக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. திருமணத்திற்கு முந்தியே எத்தனை பொருத்தங்கள்! பெயர்ப் பொருத்தத்திலிருந்து உத்தியோகம் ஏற்றுக் கொண்டதுவரை கணக்கிட்டுப் பாருங்கள்; ஒன்பது பொருத்தங்களாகின்றன. விவாகத்தையும் சேர்த்தால் பத்து பொருத்தங்களாகின்றன. பஞ்சாங்கத்தில் தசவித பொருத்தங்கள் சொல்லியிருக்கிருர்களே, அவைகளைப் பற்றி இனி யாருக்கு என்ன கவலை?

அக்கவுண்டெண்ட் - ஜெனரல் ஆபீசில் இருவரும் ஒரே நாளில் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்த பிறகுதான், இருவருடைய பொருத்தங்களும் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தன. இருவருக்கும் மேற்படி ஆபீசில் ஒரே இலாகாவிலேயே, அதாவது ஒரே 'செக்ஷனிலேயே' வேலை செய்யவேண்டிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. எவ்வளவு முக்கியமான பொருத்தம் இது? எவ்வளவு சந்தோஷப்

படக்கூடிய விஷயமிது? ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் எப் பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமல்லவா? இப்படி எப்பொழுதும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது, விவாகமான சிறிது காலம் வரை மிக இனிப்பாக இருக்கும். பிறகு, மெல்ல மெல்ல கசப்பு தட்டும். எதுவுமே மிதமிஞ்சிப் போனுல்விரசம் உண்டாவது இயல்பு தானே?

இப்படி ஒரே செக்ஷனிலேயே வேலை செய்யக் கூடிய பாக்கியம் ஏற்பட்டதைப் பற்றி லோகநாதனுக்கும் லோகநாயகிக்கும் சொல்ல முடியாத சந்தோஷம். இதற்கேற்ருற்போல், எதிரெதிராயுள்ள இரண்டு மேஜைகளில் இருவரும் அமர்ந்து அலுவல் பார்க்கக் கூடிய விதமாக இடமும் அமைந்துவிட்டது. கேட்க வேண்டுமா இருவர் கண்களும் பேசிக்கொள்வதற்கு? ஆபீசில் கண் பேச்சு; வீட்டிலே வாய்ப் பேச்சு. ஆபீசில் இருவரும் கொஞ்சம் விலகினுற்போல் எதிரெதிராக உட்கார்ந்து, ஒரு கண்ணுல் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்வதும், மற்றொரு கண்ணுல் ஆபீஸ் வேலைகளைக் கவனிப்பதுமாயிருந்தார்கள். வீட்டில், இருவரும் தோளோடு தோள் இணைந்து உட்கார்ந்து, இரண்டு கண்களாலும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆபீசுக்கும் வீட்டுக்கும் இதுதான் வித்தியாசம்.

அக்கவுண்டெண்ட் - ஜெனரல் ஆபீசில் வேலைக்குப் போய்ச் சேருகிறவர்கள், சேர்ந்த பிறகு, குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்திற்குள் இலாகா பரீட்சைகளில் தேர்ச்சி பெறவேண்டுமென்று ஒரு நியதி உண்டு. தேர்ச்சி பெற்ருல்தான் சம்பளம் அதிகப்பட்டுக் கொண்டு போகும்; உத்தியோக பதவியும் உயரும்.

லோகநாயகி, உத்தியோகத்தில் சேர்ந்த சிறிது காலம் வரையில் தான், லோகநாதன் மீது ஒரு கண்ணும் ஆபீஸ் வேலையில் மற்றொரு கண்ணுமாக இருந்தாள். பிறகு, தன் உத்தியோக உயர்விலே நாட்டம்

செலுத்த ஆரம்பித்தாள். இரண்டு கண்களையும் ஒரு மனத்தையும், ஆபீஸ் வேலைகளிலேயே செலுத்தினுள். மற்றவர்கள் இரண்டு அல்லது மூன்று வருஷம் படித்து, பரீட்சைக்கு உட்காருவார்கள். இவளோ, ஒரே வருஷத்தில் படித்து, பரீட்சைக்கு அமர்ந்து, தேர்ச்சி பெற்றுவிடுவதென்று தீர்மானித்தாள். ஆபீசிலும் வீட்டிலும், பரீட்சைக்கான புத்தகங்களைப் படிப்பதும், அதுசம்பந்தமான வேலைகளைக் கவனிப்பதும், அனுபவங்களைப் பெறுவதுமாக இருந்தாள்.

லோகநாதனே நேர்மாருக இருந்தான். உத்தியோக உயர்வு பெறவேண்டுமென்பதில் அதிக சிரத்தை காட்டவில்லை. லோகநாயகியின் கணவனுக இருப்பதிலேயே திருப்தி கண்டான்; ஆனந்த மடைந்தான். ஆனுலும் பரீட்சைக்குப் படிக்காமல் இருக்க முடியுமா ? லோகநாயகி, பரீட்சைக்குப் படிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறபோது, தான் மட்டும் சும்மாயிருக்கலாமா ? சும்மாயிருந்தால், லோகநாயகி, தன்னைப் பற்றி என்ன நினைத்துக் கொள்வாள் ? தான் ஓர் ஆண்பிள்ளை யென்பதை அடிக்கடி நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தான். பரீட்சைக்குப் படித்தான். வித்தியாசம் என்னவென்ருல், லோகநாயகி, புத்தகங்கள்மீது மனம் வைத்துப் படித்தாள். லோகநாதன், புத்தகங்கள் மீது கண் வைத்துப் படித்தான். அவ்வளவுதான்.

பரீட்சையும் வந்தது. இருவரும் ஒரே இடத்தில், ஒரே நேரத்தில் அமர்ந்து விடைத் தாள்களைப் பூர்த்தி செய்தார்கள். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு முடிவு தெரிவிக்கப்பட்டது. லோகநாயகி தேறிவிட்டாள். தேறியவர்களுள் முதல் ஸ்தானம் இவளுடையதாக இருந்தது. லோகநாதன் விஷயமென்ன ? தேறியவர்களின் பட்டியலில் அவன் பெயர் காணப்படவில்லை. இதற்காக லோகநாயகி மிகவும் வருத்தப்பட்டாள். லோகநாதனே, லோகநாயகியின் பெயர் பட்டியலின்

முதலில் இருந்ததற்காகச் சந்தோஷப்படவில்லை. அவள் பெண் பிள்ளை; இவன் ஆண்மகன்! வித்தியாச மில்லையா?

லோகநாதன், தன் பெயர், பட்டியலில் காணப்பட வில்லை என்பதற்காகக் கூட அவ்வளவு வருத்தப்பட வில்லை. அடுத்த வருஷம் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற நினைவு அடிக்கடி தோன்றி அவனுக்கு ஆறுதல் அளித்து வந்தது. அவன் வருத்தமெல்லாம் லோக நாயகி மீதுதான்.

பரீட்சையில் தேறி முதல் ஸ்தானம் பெற்றுவிட் டால் தானென்ன? அவள் பாட்டுக்குச் சும்மா இருக் கக்கூடாதா? சும்மாயிராமல் அவளென்ன, தாவித் தாவியா ஓடி ஆடினுள்? இல்லையே! அவளைச் சும்மா இருக்க விடவில்லை ஆபீசிலுள்ள மற்றவர்கள். தேறிய வர்களின் பட்டியல் வெளியானதும், ஆபீசிலுள்ளவர் கள் ஒருவர் பின்ஞெருவராக லோகநாயகியிடம் வந்து, முதலில் தேறியதற்காக அவளைப் பாராட்டினுர்கள். எப்படிப் பாராட்டினுர்கள்? அவளைக் கைகுலுக்கிப் பாராட்டினுர்கள்; அவளோடு சிரித்துச் சிரித்துப் பேசிப் பாராட்டினுர்கள். அவளைப் பாராட்டத்தான் செய்தார்களே, லோகநாதனிடம் வந்து, 'என்ன சார், உங்கள் பெயர் பட்டியலில் காணப்படவில்லையே' என்று வருத்தமாக ஒரு வார்த்தையாவது சொல்லி விட்டுப் போனுர்களா? இல்லவே இல்லை. லோகநாய கியைப் பாராட்டிச் சென்றவர்கள் லோகநாதனைப் பாராமலே போய்விட்டார்கள். லோகநாயகியின் கண வனுன அவனுக்கு இஃது உறுத்தாமலிருக்குமா? இதற்குப் பிறகு, தான் ஒரு கணவன் என்ற எண்ணமே அவனை ஆட்கொண்டுவிட்டது. ஆபீசில் கூட இந்த எண்ணத்திற்கே அவன் அடிமையாகிவிட்டான். ஆயி னும் அதை வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்ள வில்லை. காட்டிக்கொள்ளத்தான் முடியுமா?

லோகநாதனுடைய இந்த 'தான் ஒரு கணவன்' என்ற எண்ணம், வீட்டிலும் லேசுலேசாக எதிரொலி கொடுக்க ஆரம்பித்தது. சாதாரணமாக இரண்டு பேரும்—கணவனும் மனைவியும்—காலை நேரத்தில் சமையலறையில் உட்கார்ந்து தமாஷாகப் பேசிக் கொண்டு காபி அருந்துவார்கள். இப்பொழுது, அதாவது, லோகநாதன், தன்னை ஒரு கணவனாக எண்ணிக் கொண்டு விட்ட பிறகு, முன் அறையிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டு விடுவான். லோகநாயகி, காபியை எடுத்து வந்து கொடுக்க வேண்டும். என்ன இருந்தாலும் கணவனல்லவா? மீசை முளைத்த ஆண்பிள்ளையல்லவா? மனைவியோடு சரிசமானமாக உட்கார்ந்து, அதிலும் சமையலறையில் காபி சாப்பிடலாமா? அவள் பி. ஏ. ஹானர்ஸாயிருந்தாலென்ன? அக்கவுண்டெண்ட் - ஜெனரல் ஆபீசில் உத்தியோகமாயிருந்தாலென்ன? கட்டின பெண்டாட்டிதானே?

இது மாதிரி இன்னும் எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள். இத்தனை நாட்களாக, லோகநாதன், ஸ்நான அறைக்கு, தானே டவல், சோப், எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு சென்று குளித்துவிட்டு வருவான்; ஆபீசுக்குச் செல்லு முந்தி, தன்னுடைய உடுப்புக்களை, தானே எடுத்து வைத்துக் கொள்வான்; இரவில், தன் படுக்கையைத் தானே போட்டுக் கொண்டதோடு லோகநாயகிக்கும் படுக்கை போட்டு வைப்பான். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் எங்குச் சென்றாலும் லோகநாயகியைக் கூட்டிக் கொண்டுதான் செல்வான். இப்பொழுது எல்லாம் மாறி விட்டன. தான் லோகநாயகியின் கணவன் என்பதையும், அவள், தன்னுடைய அதிகாரத்திற்குட்பட்டு நடக்க வேண்டியவள் என்பதையும் நாளுக்கு நாள் அதிகமாக உணரத் தலைப்பட்டான். இந்த உணர்ச்சியை வீட்டில் எவ்வளவு அதிகமாக வெளிப்படுத்த

முடியுமோ அவ்வளவு அதிகமாக வெளிப்படுத்தி வந்தான். ஆனால் ஆபீசில்? வெளிப்படுத்த முடியுமா?

இப்படியிருக்கையில், பரீட்சையின் முடிவு தெரிந்த மூன்று மாதம் கழித்து, லோகநாயகி, மேல் பதவிக்கு உயர்த்தப் பட்டாள். அதாவது எந்த செக்ஷனில் அவள் ஒரு குமாஸ்தாவாக இருந்தாளோ அந்த செக்ஷனிலேயே 'சூப்பிரண்டெண்டெண்டா'க நியமிக்கப் பட்டாள். லோகநாதன், எப்பொழுதும் போல் அதே செக்ஷனில் வேலை செய்ய வேண்டியவனானான். பட்ட வர்த்தனமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், லோகநாயகியின் மேற்பார்வையில், அவளுடைய உத்தரவுகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு, லோகநாதன் வேலை செய்ய வேண்டியவனானான். இதைக் காட்டிலும் தர்ம சங்கடமான நிலைமை வேறென்ன இருக்க முடியும்?

சூப்பிரண்டெண்டெண்டான பிறகு, லோகநாயகிக்குத் தனி இடம்; தனி மேஜை. மேஜையின் மீதுள்ள மணியை அடித்தால் உடனே ஒரு வில்லைச் சேவகன் ஓடி வந்து, சலாம் செய்து நிற்கிறான்; பிற்பகல் மூன்று மணிக்குச் சரியாக, அவள் மேஜையின்மீது, சூடான 'டீ'யும், ஒரு தட்டில் இரண்டு ரொட்டித் துண்டுகளும் வந்து அமர்ந்து, அவள் கண்ணோட்டத்திற்குக் காத்து நிற்கின்றன. ஆபீஸ் தஸ்தவேஜுகளில் ஏதேனும் பிழை நேர்ந்து விட்டால், சம்பந்தப்பட்ட குமாஸ்தாவைக் கூப்பிட்டு, வன்மையாக, ஆனால் இனிமையாகக் கண்டிக்கிறாள் அவள். குமாஸ்தாக்களும் அவள் கண்டனத்தைப் புன்சிரிப்போடு ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்; அவள் எதிரில் உட்காராமல் நின்று கொண்டேதான், அவள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் சமாதானம் சொல்கிறார்கள். அவளும், தன் செக்ஷனில் வேலை செய்யும் குமாஸ்தாக்களை, தனக்குச் சமதையாக, தன்னெதிரில் உட்காருவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கொடாமல், தன் பதவிக்கு இழுக்கு நேரிடாமல் காப்பாற்றி வரு

கிருள். அவள் நடந்து கொள்கிற தோரணை அக்கவுண் டெண்ட்-ஜெனரல் காதுக்குக் கூட எட்டி விட்டது. மற்ற செக்ஷன் சூப்பிரண்டெண்டுகளும் அவள் மாதிரி தோரணையாக நடந்து கொண்டால், ஆபீஸ் வேலைகள் இன்னும் நன்ருக நடக்குமென்று அவரும்—அக்கவுண்டெண்ட்—ஜெனரலும்—ஜாடை மாடையாக அவ்வப்பொழுது தெரிவித்து வந்தார்.

லோகநாதன் !—பாவம், அவன் பெயரைச் சொன்ஞலே பரிதாபமாயிருக்கிறது. அவனும், வேறு செக்ஷன்களுக்கு, தன்னை மாற்றிக் கொள்ள என்னென்னவோ பிரயத்தனங்கள் செய்து பார்த்தான். ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. இனி என்ன ? தலைகுனிந்து வேலை செய்ய வேண்டியதுதான். இதற்காக, வேலையை ராஜீநாமா செய்துவிட முடியுமா ? தன்மானம் பெரிதுதான். ஆனல் அதைக் காட்டிலும், மாதம் பிறந்தால் நூற்று நாற்பது ரூபாயைக் கையிலே கொண்டு வந்து கொடுக்கும் உத்தியோகம் பெரிதல்லவா ? தவிர, தன்மானம் என்று சொல்லிக் கொண்டு, உத்தியோகத்தைத் தியாகம் செய்துவிடக் கூடிய மனே தைரியம் அவனுக்கு ஏற்படவில்லை. பி. ஏ. ஹானர்ஸ் அல்லவா ? சரி; உத்தியோகத்தை ராஜீநாமா செய்து விடலாம். வீட்டிலே உட்கார்ந்து கொண்டு என்ன செய்வது ? லோகநாயகி என்ன நினைப்பாள் ? ஆபீசில் அவள் மேஜை முன்னர் நின்று கொண்டு அவள் இடும் உத்தரவுகளுக்குக் காத்துக் கிடப்பதற்குப் பதிலாக, வீட்டில் அவள் போடும் சோற்றுக் கல்லவோ காத்துக் கிடக்க வேண்டும் ? அவள் அப்படிச் செய்வாளா என்ற கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டோ, செய்யமாட்டாள் என்ற நம்பிக்கையுடனே வீட்டிலே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டுவிட ஆண்பிள்ளையான லோகநாதனுக்குத் துணிச்சல் உண்டாகவில்லை.

அப்படி உட்கார்ந்து கொண்டு சாப்பிட மன மில்

லாமல், வேறெங்காவது உத்தியோகத்திற்குப் பிரயத் தனப்படலாம்.பிரயத்தனம் செய்கிற இடத்தில்,'இதற்கு முன் எங்கே உத்தியோகம் செய்தாய்?' என்று கேட் டால், அக்கவுண்டெண்ட்-ஜெனரல் ஆபீசில் என்றல்லவோ பதில் சொல்ல வேண்டும்? அக்கவுண்டெண்ட்-ஜெனரல் ஆபீசில் உத்தியோகம் பார்த்து ராஜீநாமா செய்து விட்டு வெளியே வந்தவர்களுக்கு வேறெங்கேனும் உத்தியோகம் கொடுப்பார்களா? ஏனென்றால், அந்த ஆபீசில் உத்தியோகம் பார்த்தவர்களுக்கு, குற்றங் கண்டுபிடிக்கத்தான் தெரியுமே தவிர, குணம் என்பது அவர்கள் கண்ணிலேயே படாது. அவர்களுக்கு எடுத்ததெல்லாம் சந்தேகந்தான். அரசாங்கத்திடமிருந்து உங்களுக்கு ஒரு தொகை வர வேண்டியிருந்து, அதை நீங்கள் அக்கவுண்டெண்ட்-ஜெனரல் ஆபீசில் பெற்றுக் கொள்ள நேரிடுகிற தென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு லேசிலே அந்தப் பணம் கிடைக்கிறதா, பாருங்கள். 'நீங்கள் யார், பணம் பெற்றுக் கொள்வதற்குரிய நபர் நீங்கள்தான் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம், நீங்கள் தான் என்பதற்கு, இந்த ஆபீசிலே உள்ளவர்களில் யாராவது அடையாளம் சொல்லுவார்களா,' இப்படி எத்தனையோ கேள்விகளுக்கு நீங்கள் பதில் சொல்லியாக வேண்டும். இப்படிப் பதில் சொல்லிக் கொண்டு காத்துக் கிடப்பதைக் காட்டிலும், பணமே வேண்டாமென்று உங்களுக்குத் தோன்றிவிடும்.

தான், இந்தச் சந்தேக வருக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது லோகநாதனுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தது. இதனால், தான் வேறு எந்த உத்தியோகத்திற்கும் தகுதியில்லாதவன் என்பதையும் அவன் நன்கு உணர்ந்திருந்தான். ஆகவே, அக்கவுண்டெண்ட்—ஜெனரல் ஆபீஸ் தான், தன் கதியென்று தீர்மானித்துக் கொண்டு விட்டான்.

இப்படி ஒரே ஆபீஸில் ஒரே செக்ஷனில் மனைவி மேலதிகாரியாகவும், கணவன் கீழ் உத்தியோகஸ்தனாகவும் வேலை பார்ப்பதில் எத்தனையோ தர்ம சங்கடங்கள்! எத்தனையோ இக்கட்டான நிலைமைகள்!

லோகநாதனும் லோகநாயகியும் வீட்டிலிருந்து ஆபீசுக்கு ஒரே சமயத்தில் சேர்ந்து புறப்படலாமா? கூடாதா? கணவனும் மனைவியுமாகச் சேர்ந்து புறப்பட்டால் நல்லதுதான். ஆனால் ஆபீசுக்குச் சேர்ந்து வந்தால், சூப்பிரண்டெண்டெண்ட் லோகநாயகியை குமாஸ்தா லோகநாதன் காக்காய்ப் பிடிக்கிறானென்றல்லவோ சொல்ல ஆரம்பித்து விடுவார்கள்? அதற்காக ஒன்றாகப் புறப்பட்டு, நடு வழியில் பிரிந்து வருவதா? அப்படி வந்தாலுமென்ன? ஆபீசுக்கு வருகிற மற்றக் குமாஸ்தாக்கள் இவர்களுடைய தந்திரத்தைத் தெரிந்து கொள்ள மாட்டார்களா?

சரி; ஆபீசில், லோகநாயகிக்கு ஆபீஸ் சம்பந்தமாக லோகநாதனிடமிருந்து ஏதேனும் தகவல் கேட்க வேண்டியிருந்தால் என்ன செய்வது? சூப்பிரண்டெண்டெண்ட் லோகநாயகி, குமாஸ்தா லோகநாதனைக் கூப்பிட்டனுப்பிக் கேட்பதா? அல்லது மனைவி லோகநாயகி கணவன் லோகநாதனிடம் சென்று தகவல் கேட்டுக்கொண்டு வருவதா? அது போகட்டும்; தஸ்தவேஜுகளை எடுத்துக்கொண்டு, லோகநாதன் சூப்பிரண்டெண்டெண்ட் அம்மாள் மேஜைக்கு வந்தால் அவனை உட்காரச் சொல்லுவதா? நிற்கச் செய்வதா? மற்றக் குமாஸ்தாக்கள், நின்றுகொண்டே தகவல் கேட்டும் தெரிந்துகொண்டும் போகிறபோது, லோகநாதன் மட்டும் உட்கார்ந்து கொண்டு பேசினால், நன்றாயிருக்குமா? சூப்பிரண்டெண்டெண்ட் அம்மாளின் பதவிக்கு மதிப்புக் கொடாதது போலல்லவோ ஆகும்? மற்றும் இதர குமாஸ்தாக்கள் என்ன நினைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள்?

பகலில் சிற்றுண்டி கொள்கிறபோது, லோகநாயகிக்கு, தனியே இருந்து, அதாவது லோகநாதனை விட்டுவிட்டு தான் மட்டும் கொள்ள மனம் இருப்பதில்லை. என்ன இருந்தாலும் பெண்ணல்லவா ? லோகநாதன், சிற்றுண்டி நேரத்தில் மற்றக் குமாஸ்தாக்களோடு சேர்ந்துகொண்டு விடுவதனால், லோகநாயகியைத் தனியே விட்டுச் சாப்பிடுகிறோம் என்ற எண்ணம் அதிகமாக அவனுக்கு உண்டாவதில்லை. என்றாலும், ஒவ்வொரு சமயம் அந்த எண்ணம் வரவே செய்யும். என்ன இருந்தாலும் லோகநாயகியின் கணவனல்லவா ?

இப்படி லோகநாதனுக்கும் லோகநாயகிக்கும் எத்தனையோ தர்ம சங்கடமான நிலைமைகள் ஏற்பட்டன. இவை ஏற்பட ஏற்பட, விவாக காலத்தில் இருவருக்கும் எத்தனை விதமான பொருத்தங்கள் இருந்தனவோ, அவை ஒன்றன்பின்னொன்றாக விலகிக்கொண்டு விட்ட மாதிரி இருவருக்கும் தோன்றின. ஆனாலும், இவர்கள் விலகிக் கொண்டுவிட முடியுமா ?

ஆபீசில் எப்படி இருந்த போதிலும், வீட்டைப் பொறுத்த மட்டில், லோகநாயகி ஆணுக்கு ஆட்பட்டு நடந்துகொள்ள வேண்டிய பெண்ணாகவே இருந்தாள். லோகநாதன், பெண்ணை ஆட்படுத்தி நடத்த வேண்டிய ஆணாகவே இருந்தான். 'அடக்குவதில் ஆணும், அடங்குவதில் பெண்ணும் முறையே பெருமை காண்கிறார்கள்' என்ற வாசகத்தை, ஒரு பலகையில் எழுதி, இவர்கள் வீட்டு முன் வாயிலில் தொங்க விடலாமல்லவா ?

ஆசிரியர் வெ. சாமிநாத சர்மா எழுதியவை

(பி. ஜோ. பி. வெளியீடுகள்)

அரசியல்

பிளேட்டோவின் அரசியல்	...	7—00
அரசியல் வரலாறு	...	2—62
அரசாங்கத்தின் பிறப்பு, பிரஜைகளின் உரிமைகளும் கடமைகளும், அரசியல் கட்சிகள்	...	1—25
புராதன இந்தியாவில் அரசியல்	...	4—00
மாஜினியின் மனிதன் கடமை	...	3—50
ரூஸ்ஸோவின் சமுதாய ஒப்பந்தம்	...	3—25
ராஜதந்திர-யுத்தகளப் பிரசங்கங்கள்	...	5—62
நமது தேசீயக் கொடி	...	0—50
சுதந்திரத்தின் தேவைகள் யாவை?	...	(அச்சில்)

ஆட்சி முறை

ஐக்கிய தேச ஸ்தாபனம்	...	2—00
பார்லிமெண்ட்	...	2—00

உதிர்ந்த மலர்

மாஜினியின் மணிமொழிகள்	...	0—75

கட்டுரை

நமது பிற்போக்கு	...	1—25
சுதந்திரமும் சீர்திருத்தமும்	...	1—25
மகனே! உனக்கு	...	1—50
நாடும் மொழியும்	...	1—50
மானிட ஜாதியின் சுதந்திரம்	...	1—25
நகைத்தல் நல்லது	...	1—75

சிறுகதை

தலை தீபாவளி	...	1—25

நாடகம்

உலகம் பலவிதம்	...	2—00
அபிமன்யு	...	0—75

நாட்டு வரலாறு

கிரீஸ்—வாழ்ந்த வரலாறு	...	9—00
ருஷ்யாவின் வரலாறு	...	6—50
ஆசியாவும் உலக சமாதானமும்	...	2—50
சீனாவின் வரலாறு	...	(அச்சில்)

வாழ்க்கைத் தத்துவம்

அவள் பிரிவு	...	1—00
எப்படி வாழவேண்டும்?	...	3—00
பெண்மையிலேதான் வாழ்வு	...	1—50
மனிதன் யார்?	...	(அச்சில்)

வாழ்க்கை வரலாறு

கார்ல் மார்க்ஸ்	...	3—25
நியூட்டன்—டார்வின்—எடிஸன்	...	1—25
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்—ஒரு தீர்க்கதரிசி	...	2—25
மாஜினி	...	1—50
ரூஸ்ஸோ	...	1—50
சமுதாய சிற்பிகள்	...	2—00
காந்தியும் ஜவஹரும்	...	0—75
காந்தியும் விவேகானந்தரும்	...	1—25
காந்தி யார்?	...	0—75
நான் கண்ட நால்வர்	...	4—50
கமால் அத்தாதுர்க்	...	5—50
ஸன் யாட் ஸென்	...	(அச்சில்)

மேற்கண்ட புத்தகங்கள் எல்லாப் புத்தகசாலைகளிலும் கிடைக்கும்.